

Rose

BACK²

samk

เขียน

04:00

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำ

การที่อียูฮันใส่ชุดมาสคอตมาหาถึงบริษัทเหมือนเป็นการยืนยันว่าเขาคือ 'ซีฮวาจา' เจ้ากระต่ายที่ฮันเจย์เคยเจอเมื่อห้าปีก่อน พอข้อสงสัยได้รับการยืนยัน เจย์ยอมไม่ปล่อยเจ้ากระต่ายตัวนี้ไปเฉยๆ แบบเมื่อครั้งก่อนแน่นอน

ทางด้านอียูฮัน หลังจากได้โอกาสแสดงหนังของพีดีซอง ก็เหมือนจะได้ใกล้ชิดกับ ผอ.ยุนน้อยกว่าที่เคย ทั้งอีกฝ่ายยังทำท่าเหมือนจะช่วยเขาแก้แค้นมยองชินอีกด้วย แม้ในใจลึกๆ จะรู้สึกที่ตัวเองกำลังเปลอไพล่ไปกับ ผอ.ยุน แต่ความสัมพันธ์ครั้งนี้เหมือนจะไม่ได้ราบรื่นนัก เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อนทำให้อียูฮันยังคงรู้สึกผิดอยู่จนถึงทุกวันนี้ ถึงแม้เขาจะกลับตัวกลับใจแล้วก็ตาม...

Rose

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ *angst* (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน), *death* (การตาย), *drug addiction* (การใช้สารเสพติด), *explicit sex* (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), *rape/non-con* (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), *self-sacrifice* (การพลีชีพตัวเอง), *starvation* (ความอดอยาก), *torture* (การทรมาน), *unhealthy relationship* (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา), *attempted murder* (พยายามฆ่า), *abuse* (ใช้ความรุนแรง), *corpse* (ศพ)

ผมรู้สึกหมดอาลัยตายอยาก นี่ผมสวมหัวมาสคอตมาเสียเที่ยวแค่นี้เพื่อให้
หมอนั้นอารมณ์ดีแล้วก็ได้ผลลัพธ์ตรงกันข้ามหรือเปล่าเนี่ย เมื่อคิดได้
แบบนี้เลยเอี้ยวตัวกลับไปมองห้องทำงานโดยไม่รู้ตัว หรือว่าหมอนั้นเป็น
โรคคลั่งมาสคอตกันนะ ผมนึกอะใจขึ้นมาได้ว่าถ้าเป็นไอ้ประสาทรักพอ
จะเป็นไปได้อยู่

แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเลยสักนิด ทำไมถึง
ออกปากว่าจะช่วยง่ายดายขนาดนั้น หมอนั้นบอกว่าวันนี้ยุ่งเลยจะหาหรือเรื่อง
ค่าตอบแทนกันในวันพรุ่งนี้ และยังบอกลาผมอย่างใจดีอีกด้วย หลังออกมา
จากสำนักงานแล้วความรู้สึกที่เหมือนตกอยู่ในโหล้วงค์ก็ยังไม่หายไป ทั้งยังรู้สึก
อัดอั้นตันใจอย่างบอกไม่ถูก

ผมพูดถูกแล้วใช่ไหม พอบอกให้จ่ายค่าตอบแทนแล้วหมอนั้นก็บอกว่า
จะให้จริง ๆ ใช่ไหม แถมยังเป็นสิ่งที่เหนือความคาดหมายและเหนือจินตนาการ
ไม่น้อย เขาตั้งใจว่าถ้าผมขอเงินก็จะเอาเงินหลายล้านวนไปแลกเป็นเหรียญ
สิบบอนแล้วโยนใส่ผมหรือไงนะ ในหัวของผมคิดวนเวียนและเอาแต่คาดเดา
เรื่องน่าหวาดหึงดินนี้ไม่หยุด

ผมที่ยังสวมหัวมาสคอตยืนเหม่ออยู่ตรงโถงลิฟต์แบบนี้ก่อนจะได้ยิน
เสียงสะอื้นเบา ๆ แ่ววมา พอยกหัวมาสคอตขึ้นฟัง เสียงนั้นก็เหมือนจะดัง
มาจากแถวห้องน้ำที่อยู่สุดโถงทางเดิน อ่า หัวหน้าพัด ทันทีที่เดินเข้ามา
ในห้องน้ำพลงนึกถึงคนที่ลืมนี่ไปเสียสนิทก็ได้ยินเสียงแหกปากร้องไห้ฮือ ๆ

“อึก อึก ยายหียของผม...ส่งก้อนหินมาให้ผม...อึก ๆ อึก! เพราะ
ผมทำงานดึกตื่นทุกวันเลยส่งกะ...ก้อนหิน...โฮฮฮฮ ยายหีย! ถ้าคุณทิ้งผมไป
ผมจะอยู่ยังไง อึก...”

ปัง!

พอเตะประตูอย่างแรง หัวหน้าพักที่นั่งอยู่บนฝาซັกรโครกก็สะดุ้งจนตัวโยนด้วยความตกใจ

“เฮือก! ทะ...ทะ...ทำไมทำแบบนี้ล่ะครับ!”

เขานั่งคู่ตัวด้วยความหวาดผวามือจู่ๆ ก็เห็นมาสคอตตัวใหญ่เตะประตูแล้วยืนกร่างอยู่ ผมแยงกล่องเค้กที่เขาถอดออกมาถือแล้วพูดเสียงนิ่งๆ

“ผมส่งผิดครับ”

หลังจากที่หันหลังเดินออกมาจากห้องน้ำได้สักพัก ผมก็ได้ยินเสียงของหัวหน้าพักที่เพิ่งได้สติเบาๆ

“...เอ๋”

ปกติผมไม่มีระต้องไปเขาวงกตของอลิซเวลาที่ไอ้ประสาทไม่อยู่ แต่ครั้งนี้ตั้งใจไปที่นั่นด้วยเหตุผลนั้นเลย เพราะไม่ว่ายังไงก็มีจุดแปลกๆ หลายอย่าง เรื่องที่หมอนั้นบอกว่าชอบเสียงของผมตอนที่สวมหัวมาสคอตนั้นก็เข้าใจได้อยู่หรอกว่าเป็นคนประสาท แต่ผมยังคาใจที่เขาบอกว่าจะสนองสิ่งที่ผมเรียกร้องอย่างจัดหนักจัดเต็ม แล้วก็ไม่เห็นได้ยินเขาพูดเกี่ยวกับชื่อที่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดด้วย ไหนว่าเขา नामสกุลอันไฉ

แต่ต่อให้ถามถึงประเด็นนี้ทีหลังก็เหมือนจะไม่ได้รู้เบื้องหลังความเป็นมาของชื่ออย่างละเอียดยังไงก็ไม่รู้ ถ้าเขาแสดงปฏิกริยากับชื่อเป็นพิเศษ นั่นก็ต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างสิ ผมเลยมาที่นี่เพราะรู้ว่ามีคนที่นี่หากตะล่อมตีๆ ก็น่าจะหลุดบอกเหตุผลอยู่คนหนึ่ง คนที่แค่พูดโกหกทางก็โผล่ออกมาทันที

“อ่า นายมีเรื่องที่ยากรู้จากฉันหรือ”

ถ้าแกเป็นฝ่ายถามผมก่อน แล้วชิงพูดระต่อท้ายทันทีเหมือนตัวเองก็มีเรื่องที่จะพูดเหมือนกัน

“เออเนี่ย เจ้าสองร้อยวอน ทำไมเมื่อวานขึ้นนายถึงไม่มา”

เมื่อวานนี้นะ...เป็นวันที่ผมถูกไอ้ประสาทที่บอกว่างวงลากตัวไปบ้าน
ของเขา แล้วผมก็นึกถึงข้อความที่เค้าแก่ปลอมขึ้นมาได้

“นายได้รับการติดต่ออะไรจากเจย์บ้างไหม อย่างพวกข้อความอะไร
แบบนั้นนะ”

ดวงตาที่หริ้แคบลงพุ่งเป้ามาที่ผม ดูท่าคนคนนี้จะเป็นคนส่งข้อความ
มาจริง ๆ สินะ ว่าแต่เขาส่งมาได้ยังไงกัน แน่นอนว่าถามไปก็ป่วยการเปล่า
เพราะเขาจะจ่ายเบี่ยงว่าไม่ใช่แล้วตอบแค่คำถามที่อยากตอบเพียงอย่างเดียว

“ครับ ได้ครับ”

“เขาว่าไง ไม่มีแบบ...คิดถึง ฉันอยู่ที่นี้ให้รับมาอะไรทำนองนี้บ้างเหอ”

“คุณรู้ดีจังเลยนะครับ”

เขาสะดุ้งเหือกแวบหนึ่งก่อนที่รอยยิ้มจะปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก

“หึ ๆ นายก็รู้ไม่ใช่เหอ เรื่องทักษะการสืบสวนของฉันนะ”

ผมรู้สึก รู้ว่าคุณโกหกไม่เก่งเลย เพราะฉะนั้นที่พูดถึงนามสกุลอัน
ก็น่าจะเป็นความจริง ผมมองเขาหนึ่ง ๆ ก่อนพูดราวกับว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ
อะไร

“เพราะผมไม่เชื่อข้อความนั้นนะครับ”

แล้วก็พูดเสริมทันทีที่เห็นเขาตั้งท่าว่าจะพูดอะไรสักอย่าง

“ผมจะเชื่อคนที่มิสองชื่อคือทั้งฮันเจย์แล้วก็ ผอ.ยุนของตรัมได้ยังไง
ครับ”

เค้าแก่หยุดนิ่งไปดื้อ ๆ ทั้งที่ดวงตายังเบิกกว้าง ก่อนจะเอ่ยถาม
เสียงหนักแน่น

“นายรู้แล้วเหอ”

“ครับ แล้วเจ้าตัวก็ยืนยันกับปากเองด้วยครับ เพราะนั่นผมเลยไม่เชื่อ
อีกต่อไปแล้ว คนเดียวกันแท้ ๆ แต่ชื่อต่างกันนั่นเหอครับ”

“เรื่องนั้น...”

ตอนที่ได้เห็นเขาอีกอัก ผมก็เบี่ยงหัวข้อสนทนาไปที่เขาโดยจงใจ
เน้นย้ำชัด ๆ

“ผมไม่คิดว่าเค้าแก่จะโกหกผมหรอกนะครับ คุณไม่ใช่คนที่จะ

บั้นน้ำเป็นตัวแบบนี้ไม่ใช่เหรอครับ”

เขาพยักหน้าหงึก ๆ อย่างแรง

“แหงอยู่แล้ว ฉันไม่โกหกหรอกนะ”

“ถ้างั้นทำไมชื่อถึงต่างกันล่ะครับ”

ถ้าแกจ้องผมราวกับประเมินอยู่พักหนึ่งทำให้ยิ่งสงสัยในปฏิกิริยาของเขาขึ้นไปอีก มีเหตุผลอะไรถึงแสดงปฏิกิริยากับเรื่องชื่อแบบนี้ล่ะ เขาตั้งใจจะบอกปัดว่าตัวเองไม่ได้พูดหรือเปล่า แต่แล้วเขาก็กลับตอบออกมาตรง ๆ ต่างจากที่ผมคาดการณ์ไว้ เป็นเหตุผลเรื่องชื่อที่ง่ายตายจนผมเหวอ

“ฮันเจย์เป็นชื่อเก่านะ”

“ชื่อเก่า เดี่ยวนะ เขาเปลี่ยนนามสกุลเหรอครับ”

ถ้าแกระบายยิ้มด้วยความขมขื่นพลาถยีนยันว่า “อ่า ก็นั่นแหละ” มีเบื้องหลังอะไรถึงได้เปลี่ยนนามสกุลกันนะ ซึ่งเอาจริง ๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรด้วย และปกติถ้าเปลี่ยนชื่อแล้วก็ต้องบอกชื่อใหม่ไม่ใช่หรือ ทั้งหมดต้องโทษถ้าแกที่บอกชื่อผิดตั้งแต่แรกนั่นแหละ

“เพราะอย่างนั้นเขาก็เลยยิ่งกลายเป็นคนอื่นคนไกลกับฉันไปนะ”

หะ? พอเหลือบตาขึ้นเพราะตกใจ ก็ได้เห็นรอยยิ้มที่คล้ายกับไอ้ประสาทตรงมุมปากของเขา

“นายไม่รู้เหรอว่าฉันเป็นคนในครอบครัวของเจย์นะ”

“หรือว่าเป็นพ่อ...”

“แค่ญาตินะ ไม่สิ เคยเป็นญาติกันมากกว่า”

เขาพูดอย่างรวบรัดก่อนจะเสริมด้วยเสียงเย็นชา

“ถ้านายเอาเรื่องที่ได้ยินเมื่อก็ไปผอ่ยแหล่งที่อื่น ฉันจะทำให้นายต้องทุข์ระทมไปชั่วชีวิตเลย เข้าใจไหม”

ผมตอบกลับไปด้วยใบหน้าเรียบนิ่งว่า “ครับ” แล้วมองเขาเงิบ ๆ ดูเหมือนอาจะจะมีเบื้องหลังอื่นอีกถึงได้เห็นย้าว่ามันเป็นความลับ เบื้องหลังที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าการที่แค่เคยเป็นญาติกัน แต่ไม่ว่ายังไงมันก็ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะต้องไปสนใจ พอผมแสดงสีหน้าว่าไม่สนใจ ถ้าแกก็กลับไปมีสีหน้าแบบปกติ

“แต่นายบอกว่าเจย์ยืนยันกับปากเองเลยเหรอ ดูจากนึ๊สายนายแล้ว น่าจะไม่ปล่อยผ่านเรื่องของตัวเองเคยโดนตัมไปงายๆ หรือกั๊นนะ นายคงจะไม่ได้ชั๊ดเขาหรือ...ชั๊ดไปแล้วอะ!”

ครึ๊ด! จู๊ๆ เขาก็ดีดตัวพรวดจากเก้าอี้แล้วตะโกนใส่ผม

“หรือว่านายชั๊ดเจย์ของนั๊นไปแล้ว!”

ล้อเล่นหรือเง๊นเญ๊น ผมสะกดคำถามที่อยากถามสวนกลับไปเอาไว้ หมอนั๊นเป็นคนที่ไปแข่ง MMA¹ ก็คงชนะด้วยซ้ำ แต่มากลั๊วว่าเขาจะถูกต้องยเญ๊นนะ ขอแค้ได้ชั๊ดหมอนั๊นสักหมั๊ด ผมคงไม่หวังอะไรมากไปกว่านี้ อี๊กแล้ว ผมเข้มนั๊นมองเถ้าแก่อย่างหัวเสีย

“เราไม่ได้สู้กันเลยครั๊บ”

ทันใดนั้นเถ้าแก้ก็ส่งเสียง “หึ่ม?” แล้วทำหน้ายิ้มแย้ม

“อ่าๆ ไซ้ใหม่ละ เจย์ที่ไร้เดียงสาของนั๊นไม่มีทางต่อยตีกับใครหรือกั๊”

ไม่เน๊กว่าค่าว่าไร้เดียงสาจะทำให้หัวร้อนได้ขนาดนี้ ผมตอบกลับไปอย่างพาลๆ

“เหมือนเขาจะเคยชกต่อยมาบ้างนะครั๊บ”

“อี๊กฝ่ายคังทำตัวนำโดนชกละสิทำ”

“...”

“แล้วนายดีใจเรื่องอะไรหรือ”

ผมพุดอะไรไม่ออก ก่อนจะสงสัยว่าเขาพุดถึงอะไร เลยย้อนถามกลับไปว่า “ครั๊บ?”

“นายไม่เข้าใจคำตอบหรือการกระทำสักอย่างของเจย์ไม่ใช่หรือเง๊”

ตอนนั้นผมควรจะชินได้แล้ว แต่พอถูกเถ้าแก้จ้ตรงจุกก็ยงตกใจอยู่ดี ถึงอย่างนั้นก็พยายามไม่แสดงสีหน้าออกไปให้เห็นและตอบกลับเบาๆ ราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร

¹ ศิลปะการต่อสู้แบบผสมผสาน (Mixed Martial Arts) คือ การต่อสู้ที่รวมเอา ศิลปะการต่อสู้หลายแขนงเข้าไว้ด้วยกัน เช่น มวยไทย มวยสากล ยูโด มวยปล้ำ คาราเต้ ยูยิตสู ฯลฯ

“มันแค่แปลกนิดหน่อยนะครับ ผมเรียกค่าตอบแทนที่เขาลอกผม แต่เขาตอบรับง่ายเกินไปล่ะครับ”

“เจย์นะเธอ”

“ถ้าแกเล็กก็ขึ้นข้างหนึ่งราวกับฉงน ผมจึงพยักหน้าพร้อมกับพูดเสริม

“ครับ เขาบอกว่า ไม่ว่าจะขออะไรก็จะรับฟังหมดเลยครับ”

เหมือนความอึ้งในน้ำเสียงของผมจะถ่ายทอดไปถึงถ้าแกด้วย เขาจึงเงียบไปสักพักราวกับไม่อยากจะเชื่อ แล้วจู่ๆ ก็พูดว่า “อ่า” พร้อมหัวเราะเหมือนนึกถึงบางอย่างขึ้นมาได้

“นายไปหาเจย์ตอนที่เขาทำงานอยู่หรือเปล่า ไปช่วงหัวค่ำใช่ไหม”

“ครับ”

“ฮ่าๆๆ นั่นแหละ นั่นแหละ เพราะแบบนั้นแหละ”

แล้วนั่นแหละที่ว่าคืออะไรละ ผมจึงหันอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ ก่อนเขาจะอธิบายด้วยน้ำเสียงที่ขุ่นๆ

“เฮ้ นายโชคดีจริงๆ นะ เพราะเจย์นะ เวลาที่รู้สึกเพลียแล้วก็ง่วงมากๆ เขาจะว่าง่ายขึ้นแล้วก็รับฟังคำขอทุกอย่างเท่าที่เป็นไปได้เลย แนนอนว่าหาได้น้อยครั้งมากๆ”

ผมฟังประโยคหลังที่พูดว่า “คนอื่นนะเวลาเพลียแล้วง่วงจะพืดพืดแต่เจย์เป็นเด็กดีเลยไม่จู้จี้จุกจิกเลยสักนิด” แบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปทันใดนั้นก็นึกถึงเรื่องเมื่อสามวันก่อนขึ้นมาได้ เป็นวันที่หมอนั้นบอกว่าง่วงเลยพาผมไปที่บ้านกะทันหันอย่างไม่สมกับเป็นเขาเหมือนทุกที วันนั้นเขาอ่อนโยนจนผมสงสัยว่าเป็นคนละคนกันหรือเปล่า คำตอบนี้พอจะอธิบายเรื่องในวันนั้นได้อยู่หรอก แต่ไม่แน่ใจว่าวันนี้เขาก็อยู่ในสภาพเดียวกันด้วยไหม เพราะแบบนั้น...

“หืม ทำไม นายไม่เชื่อที่ฉันพูดเธอ”

พอผมตอบกลับไปไม่ได้ เขาก็หัวเราะหึๆ เหมือนนลอบเด็ก

“เพราะเจย์ห่วงแทนนายไง เขาเลยน่าจะรับฟังนายนะ”

ไม่ว่าจะได้ยินคำนี้กี่ครั้งก็ไม่คุ้นเคยกับมันสักที สุดท้ายผมเลยถามไปอย่างอดไม่ไหว

“เขาหวงแหนผมตรงไหนกันแน่ครับ”

อันที่จริงผมคิดว่าถ้าแกไม่มาจะพูดอะไรที่เป็นเรื่องเป็นราว ถึงจะบอกเหตุผลอะไรก็น่าจะเป็นความคิดของเค้าแก่คนเดียว และผมคงจะไม่เห็นด้วยอย่างแน่นอน แต่เขากลับตกใจราวกับจะถามว่านายไม่รู้เรื่องนั้นหรือ แล้วพูดอะไรที่ผมคาดไม่ถึงออกมา

“พูดอะไรของนายนะ เจ้เขายอมให้นายพูดแบบไม่มีทางเสียงด้วยไม่ใช่หรือ”

ทันใดนั้นในหัวของผมก็ขาวโพลน เอ...จะว่าไปแล้วก็เป็นอย่างนั้นนี่นา

ผมออกมาจากเขาวงกตของอลิซด้วยความรู้สึกช็อกกับความจริงที่ว่าแม้ไอ้ประสาทจะไม่ถึงขั้นหวงแหน ทว่าเขาก็ไม่ถือสาเอาความผมในบางเรื่องจะว่าไปหมอนั้นมีนิสัยแบบนั้น แต่ก็ยังอุตสาหที่ไม่ถือสาที่ผมพูดไม่มีทางเสียงด้วยอีก ผมเดินออกมาทางประตูหน้าของอาคารด้วยความรู้สึกกังขาในใจ และในตอนนั้นเองก็เกือบจะชนเข้ากับรถที่เบรคอย่างกะทันหัน

โชคดีที่ประสาทสัมผัสด้านการตอบสนองของผมค่อนข้างฉับไว จึงถอยไปข้างหลังทัน ทำให้ไม่ถูกรถชน แต่สุดท้ายก็ยังเสียหลักล้มลง ผมนึกตกตัวเองเพราะในตอนที่กำลังไปกับพื้น ผมยกมือขึ้นมากันไม่ให้ใบหน้าได้รับบาดเจ็บไปตามจิตใจได้สำนึกด้วย

ระหว่างที่เป็นแค่เด็กฝึกด้านการแสดงคงจะคุ้นเคยกับชีวิตอย่างดาราไปแล้วสินะ แฮ้อ ผมลุกขึ้นยืนด้วยความขมขื่น ก่อนจะได้ยินเสียงประตูรถที่เปิดดัง ‘ปิก!’ ตามมาด้วยใครบางคนที่กำลังก้าวต้ว มาข้างหน้าผม ขณะที่เงานั้นมาหยุดอยู่ตรงหน้าก็ได้ยินเสียงสบถลอยมาทันที

“ไอ้ฉิบหาย รู้ไหมว่านี่รถใครถึงได้กล้าเอาตัวโสโครกเข้ามาขวางอย่างไม่ดูตมำตาเรื่อนะ”

ผมยืนของผมอยู่ดี ๆ แต่พอเหลือบตาขึ้นก็เห็นคนร่างยักษ์ในชุดสูทสีดำกำลังง้างขาขึ้นข้างหนึ่งพร้อมกับคำสบถด่า ง้างขาขึ้นแบบนี้ใคร ๆ ก็

มองออกว่าจะเตะผมอย่างแน่นอน

ฟูป

ผมกำลังตัวหลบอย่างรวดเร็วก่อนบริเวณที่เคยยืนจะมีเสียงลมเฉียดผ่านไปอย่างน่ากลัว เชี่ยเอ๊ย ผมสบถในใจขณะออกแรงขาเพื่อลุกขึ้นยืนราวกับติดสปริง พอยืนได้เท่านั้นแหละ ร่างของคู่ต่อสู้ที่สูงกว่าหนึ่งช่วงศีรษะก็ย่างสามขุมเข้ามาหาอย่างคุกคาม ผมจึงอึกฝ่ายพร้อมกับพูดเสียงต่ำ

“แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงว่าเป็นรถของใคร ไอ้บัดซบ”

เมื่อได้ยินเสียงเย็นชา ริมฝีปากของอีกฝ่ายก็ยิ้มหยันทันที

“แม่ง ไอ้ทำนี่”

ฟีบ! หมัดหนักๆ เหวี่ยงใส่ตัวผม หลังจากเอี้ยวตัวเพื่อหลบการจู่โจม ผมก็ตั้งการ์ดขึ้นทันที แคเสียงที่ตัดผ่านอากาศก็พอจะรู้แล้วว่าอีกฝ่ายแข็งแรงขนาดไหน เพราะถ้าเฉียดโดนแค่นิดเดียวก็น่าจะน็อกได้เลย แม่งเอ๊ย ความตึงเครียดไหลบ่าไปทั่วทั้งตัวพร้อมกับเส้นประสาทที่ตื่นตัวเต็มที่

ฟีบๆ

ผมถอยหลังสุดลูกตะเอบเพราะต้องคอยหลบหมัดที่ปล่อยออกมาติดๆ กันก่อนจะเหยียดแขนออกไปในท่าย่อตัวลงโดยไม่ปล่อยโอกาสนั้นให้สูญเปล่าผลัះ!

เมื่ออีกฝ่ายโจมตีใส่บริเวณสี่ข้างที่โล่งๆ ผมก็ขยับตัวไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว เพราะสเต็ปอันว่องไวซึ่งคุ้นเคยขณะชกมวยจึงทำให้หลบหมัดของเขาได้อย่างหวุดหวิด แต่ขณะก้าวถอยหลังเพื่อหลบหมัดที่เฉียดขมับไปชนก็ลุกขึ้นไปทั่วร่างกาย

“ไอ้หนูโสโครกนี่”

หมอนั้นคำรามขณะก้าวยาวๆ ไล่ตามผม แน่แน่นอนว่าเขาเคลื่อนที่เร็วกว่าผมที่ก้าวถอยหลังจึงต้องปะทะกันอย่างช่วยไม่ได้ พริบตานั่นใครบางคนก็พุ่งเข้ามาขวางระหว่างเราไว้ ไมลี มาขวางตรงหน้าผมมากกว่า

“แฮกๆ...ขอภัยด้วยนะครับ”

ผู้จัดการคลับหอบหายใจขณะยืนขวางหน้าผม ลักพักเขาก็เงยหน้ามอง

อีกฝ่ายที่เหมือนยักษ์ปักหลักหล่นพลงกล่าวด้วยเสียงที่สอซุ่มขึ้น

“ผมว่าน่าจะเข้าใจอะไรผิดไปนะครับ ท่านนี้เป็นลูกค้าของทางร้านเรา...”

“เข้าใจผิดหรือ เข้าใจผิดอะไรแกก็พูดมาสิวะ ฉันจะได้ลงมือสั่งสอนตามที่แกบอกไป”

ชายร่างยักษ์เสยะยิ้ม พูดอย่างน่าเกรงขามก่อนจะเอียงคอทำทางพาลๆ

“บอกให้พูดมาไงวะ”

ผมพยายามผลักผู้จัดการคลับออกแล้วตั้งใจจะไปยืนขวางข้างหน้าแทนนี้ไม่ใช่ความผิดของผมและหมอนั่นก็เข้ามาโจมตีอยู่ฝ่ายเดียว ถึงอย่างนั้นผู้จัดการคลับก็ใช้มีดดันผมที่ตั้งท่าจะขยับตัวเบาๆ ราวกับเป็นการส่งสัญญาณว่าอย่าออกมา ระหว่างที่ละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่ง ผู้จัดการคลับก็เปิดปากพูด

“ท่านนี้น่าจะมองไม่เห็นรถตอนที่ออกมาจากอาคารนะครับ เขาไม่ได้ตั้งใจจะทำแบบนั้น...อีก!”

เพียะ!

เสียงตบหน้าอันน่าขนลุกดังแหวกอากาศ

“ที่พาล่ามมานี้เป็นข้อแก้ตัวหรือไงวะ ก็รถที่ท่านประธานนั่งมาต้องเบรกกะทันหันเพราะไอ้ท่านี่ แล้วแกจะชดใช้ยังไง”

ผมเหวอจนอึ้งไปพักหนึ่งและได้แต่จ้องมองอีกฝ่ายนิ่งๆ อยากจะลงมือกับไอ้ยักษ์ปักหลักที่ทำตัวพาลไม่เข้าท่าเดี๋ยวนี้อยู่หรือ แต่ผู้จัดการคลับที่ค้อมตัวทันทีที่ถูกตบหน้ามาขวางผมไว้อีกครั้ง เขาค้อมตัวเก็บลิบองศาแล้วตะโกนเสียงดัง

“ขอภัยเป็นอย่างสูงเลยครับ ถ้าเกิดปัญหาอะไร ทางเราจะชดใช้ทั้งหมดอย่างแน่นอนครับ”

“เวรเอ๊ย ชดใช้หลังเกิดอุบัติเหตุไปแล้วจะทำอะไรได้วะ ถ้าทำคนตายก็ขอโทษแล้วเจ้ากั๊งนั้นเหรวอะ”

พูดพาล่ามบ่าบออะไรของหมอนั่นกันนะ ผมหัวร้อนจัดเลยจะทำาจะออกไปอีกครั้ง แต่ผู้จัดการคลับที่ยึดตัวขึ้นใช้มีดดันผมกลับมาอีกเช่นเคย

“ทำยังไงท่านประธานถึงจะรู้สึกดีขึ้นเหรวครับ วันนี้ทางเราจะรับผิดชอบทุกอย่างจนกว่าท่านจะรู้สึกดีขึ้นเองครับ”

เพียะ! เพียะ!

ใบหน้าของผู้จัดการกลับหันไปตามแรงตบสองครั้งติดต่อกัน ถึงจะต้านทานแรงตบไม่ได้จนร่างกายชวนเซ แต่รอยยิ้มยังไม่เลือนหายไปจากใบหน้าของเขา

“เชิญคุณเข้าไปข้างในเถอะครับ”

ชายร่างยักษ์เซ็ดคางขึ้นพร้อมสบถสั้นๆว่า “แม่ง” แล้วพอกำลังจะพูดอะไรต่อก็มีเสียงอันดังขึ้นมาปรามเขา

“ซังแทกอา พอแค่นั้นละ”

เสียงอันแก่ชราและขุ่นเครือราวกับเสมหะพันคออยู่เอื่อยขึ้น พอได้ยินเสียงนั้น ชายร่างยักษ์ก็หันไปค้อมตัวให้ทันที

“ท่านประธาน เป็นอะไรไหมครับ”

ชายร่างเล็กอายุราวเจ็ดสิบต้นๆ ยืนอยู่ข้างรถยนต์คันหรูที่หมอนั้นเดินเข้าไปใกล้ แต่สายตาคู่นั้นมองผ่านชายร่างยักษ์ตรงมาที่ผมทันทีที่สบตากัน ผมก็ขนลุกไปทั่วร่างอย่างไม่มีสาเหตุ ผมเคยเห็นพวกคนโหดที่ให้ความรู้สึกเหมือนไม่ใช่มนุษย์มาบ้าง แต่ชายชราคนนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิง เพราะดวงตาของเขาดูราวกับไม่ใช่ดวงตาของมนุษย์จริง ๆ

“แกนี่ช่างโอหังจริง ๆ”

เสียงแหบแห้งที่ได้ยินยียวนโห่สะและแทรกซอนเข้ามาในโสตประสาทของผม ชายชราหรือดวงตาที่ดูคล้ายอสรพิษให้แคบลงพร้อมกับเอ่ยถาม

“บังอาจมองตรงๆ ได้ยังไง”

ตอนที่ร่างของชายชราหมุนมาทางผมเต็มตัว ลานสายตาก็ถูกบดบังไปแล้ว

“ฮ่าๆ ท่านประธานคิม ไม่ได้มาที่นี้นานแล้วนะครับ”

ถ้าหากที่โผล่ออกมาตอนไหนไม่รู้ยืนขวางหน้าชายชราไว้อย่างเนียนๆ แล้วนำอีกฝ่ายเข้าไปตรงทางเข้า พอพูดคุยกันสองสามคำก็เริ่มเดินต่อในที่สุด แต่ชายชราหันมาก่อนจะเดินผ่านทางเข้านั้น ดวงตาที่วาววับคล้ายอสรพิษหมายหัวผมไว้ราวกับบอกว่าจะยอมปล่อยไปแค่ครั้งนี้น่อนหายลับไปทันทีที่ชายชราบอกว่าชายร่างยักษ์หายไป ผมถึงได้รู้ตัวว่ากำลังกำหมัดแน่น แล้วคนที่

ลืมไปแล้วก็กระซิบกับผมอย่างเร่ร่อนในตอนนั้น

“รีบออกไปจากที่นี่ก่อนเถอะครับ”

พอมองด้วยสายตาที่ถามว่าทำไมเธอครับ เขาก็พูดเสริมเสียงเบา

“เพราะท่านประธานคิมมาแล้ว อีกเดี๋ยวคงยืนก็คงจะตามมาครับ”

แล้วผู้จัดการคลับก็หายตัวไปอย่างรวดเร็ว แต่ผมยังขยับตัวจากตรงนี้ไม่ได้ หลังจากนั้นอีกสักพักถึงได้คิดออกว่าประธานคิมเป็นใคร เขาเป็นสปอนเซอร์ของมยองชินนี่เอง

เหตุผลที่ผมกลับมาที่เขาวงกตของอลิซอีกครั้งทั้ง ๆ ที่ผู้จัดการคลับเตือนแล้ว ก็เพราะเกลียดความรู้สึกที่ติดค้างคนอื่น

“ได้ยินว่าคุณหาผมอยู่เหรอครับ”

ผู้จัดการคลับขมวดคิ้วน้อย ๆ ขณะเดินไปตามโถงทางเดินเหมือนกับจะไม่พอใจที่ผมยังไม่กลับ ดังนั้นผมจึงตัดเข้าประเด็นหลักอย่างรวดเร็วกว่าเดิม ไม่ลี ยืนถูจากร้านสะดวกซื้อในมือให้ไปเลย

“คืออะไรนะครับ”

ผู้จัดการคลับที่แกล้มเป็นรอยยิ้มไปแถบหนึ่งถามด้วยความฉงน พอเห็นของที่อยู่ในถุงนั้นก็กะพริบตาปริบ ๆ เพราะสิ่งที่อยู่ข้างในคือโจ๊กหลากหลายแบบ

“ข้างในปากคุณคงไม่ได้ฉีกหมดหรอกนะครับ”

หลังจากพูดแล้วหมุนตัวเดินจากมาสักพักเขาก็เรียกผมไว้ เมื่อมองด้วยสายตาที่ถามว่าทำไมครับก็เห็นเขาส่งยิ้มที่ดูอบอุ่นมาให้

“ถ้าแก่คงติดต่อคุณไปแล้ว แต่ผมว่าคุณไม่มาที่นี่สักพักน่าจะดีกว่านะครับ”

“...”

“ดาราคอนหนึ่งที่มีประธานคิมดูแลอยู่กำลังขอให้ตามหาใครบางคนนะครับ”

ชัดเจนมากกว่าดาราคอนนั้นเป็นใคร คงจะเป็นมयोगซินละสินะ ถ้าอย่างนั้นคนที่หมอนั้นตามหาก็...

“เขาตามหาคนชื่อสองร้อยวอนนะครับ พวกเราเลยตอบไปว่าไม่รู้จักคนคนนั้น คุณช่วยให้ความร่วมมือหน่อยได้ไหมครับ”

พอผมพยักหน้า เขาก็ยิ้มให้ก่อนจะลนลานหมุนตัวแล้วเดินหายลับไป ระหว่างขึ้นบันไดผมเอาแต่นึกถึงผู้จัดการคลับที่ยิ้มแย้มทั้งรอยฟกช้ำดำเขียวมากกว่าจะนึกถึงประธานคิมที่มีดวงตาราวอสรพิษหรือมयोगซินที่ตามหาเจ้าสองร้อยวอนเสียอีก

วันนี้เป็นวันสุดสัปดาห์ที่ไม่มีคลาสเรียน แต่ผมก็ยังไปบริษัทด้วยความเคยชิน ถึงจะออกมาเพราะผู้จัดการจะให้ดูตารางถ่ายหนังประจำวันและปรึกษาหรือเกี่ยวกับการแสดง ทว่าผมเองก็รู้สึกว้าวถ้าขึ้นอยู่คนเดียวต่อไป ความคิดน่าจะปั่นป่วนยุ่งเหยิงอย่างบอกไม่ถูก แล้วหลักๆ ที่ขมวดกันยุ่งเหยิงในหัวก็คือเรื่องสปอนเซอร์ของมयोगซินที่เจอผ่านๆ แค่แวบเดียว

ทั้งที่แค่เห็นหน้าก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา เหมือนฝันร้ายเห็นตัวของมयोगซินที่ผมตั้งใจจะแก้แค้นกำลังพัวพันเป็นเงาวัลย์อยู่ข้างหลัง แล้วยังมีมयोगซินคนอื่น ๆ ตามมาอีกเป็นพรวน ขณะที่พยายามสลัดความคิดพวกนี้ทิ้งไปพร้อมกับเปิดประตูสำนักงาน จากอันคุ่นเคยที่ไม่ได้เห็นมานานก็รอดต้อนรับผมอยู่

“อ้อาา ผู้จัดการ ถ้าผมไปตัวสั้นหน้ากล้องจะทำยังไงดีครับ หรือแบบว่าถ้าผมไม่เป็นอะไรเลย แล้วมันก็ออกมาเป็นภาพแบบที่ผู้กำกับไม่ต้องการจะทำยังไงละครับ!”

ฮันฮุกกำลังสาธยายความกังวลอันไร้ประโยชน์ที่สุดในโลกอยู่ แล้วพอมิคนรับฟังก็ยิ่งเลยเถิดไปกันใหญ่

“ไม่เป็นไรนะ! นายเหมือนไอ้จั่งตั้งขนาดไหนตอนอยู่หน้ากล้องนะ! ถ้ามีใครรังแกได้มากกว่านายในโลกนี้ ก็บอกให้มันออกมาเลย!”

ผู้จัดการยกนิ้วโป้งขึ้นและทำให้นักแสดงของตัวเองเป็นไอ้จ๋องไปเรียบร้อย จากนั้นฮันซุกก็ยิ้มแถมปริให้ราวกับยอมรับคำชมที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก

“ใช่ไหมล่ะครับ ผมนะทำตัวเป็นไอ้จ๋องต่อหน้ากล้องได้เยี่ยมที่สุดอยู่แล้วครับ ฮ่าๆ นั่นแหละครับ ผมทำได้น่า!”

ฮันซุกกำหมัดสองข้างแน่น ก่อนที่ผู้จัดการจะตอบว่าเขาราวกับปลื้มใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีไอ้จ๋องไหนเทียบชั้นนายได้แล้วละ”

ผู้จัดการพูดถูก ขณะตัดสินใจได้ว่าไม่มีไอ้จ๋องไหนเทียบชั้นสองคนนั้นได้แล้ว จู่ๆ ก็แวบนึกถึงคนอื่นขึ้นมา ถ้าเป็นช่างภาพอีกกับเจ้าแกของอลิซ... ผมก็คงจัดลำดับระหว่างสองคนนี้ได้ลำบากกว่าใครเหนือหรือต่อยกกว่ากัน แต่ทันทีที่นึกได้ว่าตัวเองกำลังเหมือนไอ้จ๋องที่คิดแบบนี้ก็เลยหยุดคิดไป

ผมกลัวว่าจะติดนิสัยความคึกนั้นมาด้วยเลยนั่งลงฟังตรงข้าม ไม่รู้เพราะบังเอิญนึกถึงช่างภาพอีกขึ้นมาหรือเปล่า คู่แข่งที่จัดลำดับได้ลำบากคนนั้นก็เลยโทร.เข้ามาหาผู้จัดการพอดี ผู้จัดการที่มัวแต่หักท่ายอมรับสายด้วยน้ำเสียงแจ่มใสโดยไม่ได้มองชื่อคนที่โทร.เข้ามาก่อน

“ครับ ซเวดิกพัลจากดริมเอนเตอร์เทนเมนต์ครับ...เฮือก! ช่างภาพอี!”

ผู้จัดการสุดหายใจเข้าลึกก่อนใบหน้าจะถอดสีด้วยความหวาดผวา จากนั้นเขาก็รีบหรีเสียงลงเป็นกระซิบเบาๆ

“...โห.มามีเรื่องอะไร ทึม แทมินของผมนะ”

ผู้จัดการเหลือบมองผมแวบหนึ่งก่อนลุกจากที่นั่งไปกระซิบกระซาบอยู่ไกลๆ

“อะแหม่ม ก่อนหน้านั้นผมก็บอกไปแล้วไม่ใช่เหรอว่าแทมินไม่ได้อยู่ที่เกาหลี...อ่า ใช่แล้ว ไปแอมะซอนนะ แอมะซอน สถานที่ที่มีแมลงสารพัดชนิดที่ช่างภาพอิชยะแซงที่สุด ไหนจะมีงูที่เบิ้มที่ใหญ่ยักษ์ที่สุดในโลก จับมือกับจระเข้เที่ยวเดินป่าเล่นอีก เพราะมันเล็กสนใจ...ทึม มาเมื่อไหร่”

ผู้จัดการเหลือบมองผมอีกครั้ง แล้วเขาที่เดินไปสุดมุมห้องก็ซุกศีรษะกับมุมผนังก่อนพริ้งพรุออกมาเบาๆ

“ผมไม่รู้เลย ได้ยินว่าเพื่อนป่วยนี่...หา คุณถามว่าผมพูดจริงไม่จ้อจ้

ใช้ไหม จริงอยู่แล้วสิ! ถ้าโกหกผมจะเปลี่ยนชื่อตัวเองจากชเวตีกพัลเป็นชเวอูชองเลย อ่า พุดจริงนะ ว่าแต่ทำไมถึงซั๊กซั๊กกันอยู่ได้ล่ะ”

เขาไม่ได้แกลไปเรื่อยเพราะอยากเปลี่ยนชื่อหรือการใช้ไหม ผมจึงผู้จัดการอย่างอึ้งๆ ก่อนดวงตาของเขาจะเบิกโพลงขึ้นมากะทันหัน

“...หา?! คุณบอกว่าจะไปถ่ายนิตยสารที่แอมะซอนหรือ! แล้วไหนๆ ไปทั้งที ก็จะไปหาแทมลินแล้วถ่ายรูปบู๊ตที่นั่นเลยเนี่ยนะ!”

ผู้จัดการที่ตะเบ็งเสียงอยู่ตรงมุมห้องเงียบไปพักใหญ่ก่อนตัดสินใจอย่างแน่วแน่

“ถ่ายผมเลย ผมจะถอดเอง! จะโชว์ให้หมดแบบไม่หมกเม็ดอะไรเลย! พาผมไปได้เลย ไม่ต้องเงิน...หืม ช่างภาพอี...ช่างภาพอี”

อีกฝ่ายน่าจะตัดสินใจไปแล้ว ผู้จัดการที่ตะโกนเรียกช่างภาพอีเลยหมุนตัวกลับมาจนได้ จากนั้นก็พูดกับพวกเราที่เงียบกิริบขึ้นมาประโยคหนึ่ง

“อ่าๆ เรื่องซี้หุมราชี้หมาแห้งนะ”

เขาหันกลับมาในท่าตัวตรงเหี่ยวด้วยใบหน้าเปี่ยมปณิธานอันแน่วแน่ ว่าตัวเองจะต้องถ่ายภาพบู๊ตให้ได้ ที่แน่ๆ ตัวผมที่ตอนนั้นยังอยู่แอมะซอนไม่มีอะไรจะพูดกับเขา ว่าแต่ประเทศที่ชื่อแอมะซอนนั้นมันอยู่ตรงไหนกันนะ รู้สึกเหมือนเคยได้ยินจากที่ไหนสักแห่งเลย ก่อนที่ผู้จัดการจะเอ่ยถามเพื่อเปลี่ยนหัวข้อในการพูดคุยว่า

“ว่าแต่เมื่อวานนายน่าจะเหนื่อยแยะเลย ไม่เพลียบ้างหรือ”

พอผมตอบไปว่า “ไม่เป็นไรครับ” ฮันซูที่อยู่ข้างๆ ก็พูดขึ้นมา

“อ้อ ได้ยินข่าวหรือยังครับ เห็นว่าทางบริษัทจะสนับสนุนค่าเบี้ยเลี้ยงของเราด้วยละครับ เหมือนว่าเราจะไม่ต้องกางเต็นท์นอนกันแล้วนะครับ! แหะๆ”

ค่าเบี้ยเลี้ยงแล้วก็เต็นท์หรือ ผมมองผู้จัดการด้วยความสงสัยว่าหมายความว่าอะไร

“อ่า เรื่องนั้น โทษทีนะ จันควรจะบอกนายก่อน แต่ก็ตัดสินใจไปบับไปแล้ว”

“แล้วมันเรื่องอะไรหรือครับ”

แม่ผมจะถามออกไป แต่ผู้จัดการที่คึกคักก็พูดพล่ามเรื่องอื่นขึ้นมาแทน
 “ฉันเองก็ไม่นึกไม่ฝันเลยจริงๆ ว่าบริษัทจะสนับสนุนแบบนี้ด้วย
 บอกตามตรงว่าพอได้รับการติดต่อมากะทันหันเมื่อตอนเช้ามีด ฉันก็ง
 เป็นไก่อตาแตกเลย นี่หมายความว่าบริษัทของประเมินค่าของนายกับฮันชู
 สูงขึ้นใช่ไหมเนี่ย ะฮาๆ”

“...”

“อืมๆ นายถามว่าอะไรนะ”

พอกดดันเขาด้วยสายตาเงิบๆ ผู้จัดการถึงได้อธิบายให้ฟังอย่าง
 เป็นเรื่องเป็นราว

“ที่จริงฉันเปรยๆ กับหัวหน้าพัคหลังได้รับเลือกให้ถ่ายหนังแล้ว ถามว่า
 ถึงพวกนายจะได้รับบทเล็กๆ แต่ขอให้อยู่ที่กองถ่ายหนังได้ไหม เพราะไม่มี
 ตารางงานอื่นด้วยก็เลยคิดว่าเป็นการยืดเวลาเรียนไปนะ แต่ไม่คิดว่าจะได้
 ข้อสรุปเร็วขนาดนี้ ความจริงคิดว่าต่อให้อนุมัติก็น่าจะใช้เวลาสักสามสี่วันนะ
 แน่หนอนว่าฉันไม่ได้คาดหวังอะไรเลย แต่จู่ๆ เขาก็ติดต่อมาเมื่อตอนเช้ามีด
 บอกว่าทางบริษัทจะให้การสนับสนุนเรื่องเบี่ยเลี้ยงเอง ฉะนั้นไปเข้าร่วมการ
 ถ่ายหนังได้เท่าที่ต้องการเลย!”

ผมถามผู้จัดการที่กำลังคึกอีกครั้งด้วยความสุขุม

“คุณรู้ใช่ไหมครับว่าฉากที่เราออกแค่สามสี่นาทียังไงครับ”

“...”

เห็นผู้จัดการกัดปากแน่นก็พอคาดเดาสถานการณ์ได้คร่าวๆ บางที
 เขาอาจจะไม่ไว้เยอะเพื่อให้ได้รับการอนุมัติละลึนะ แล้วก็คงไม่แบบเวอร์วัง
 อลังการด้วย แต่ไม่ว่าจะคุยโวโอ้อวดขนาดไหน บริษัทก็ไม่ได้งและไม่มีทาง
 เชื้อคำพูดเขาทั้งหมดแน่ เว้นแต่จะมีใครบางคนสั่งมาว่าต้องให้การสนับสนุน
 ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็น ผอ.ยุนหรือ ผอ.ยุนก็ตามที

ผมนึกถึงวันที่ตัวเองสวมหัวมาสคอตไปเปิดโปงตัวตนของหมอนั้น
 ใ้ประสาททำแบบนั้นเพราะตั้งใจจะช่วยผมจริงๆ ใช่ไหม ผมยังไม่เข้าใจ
 คำสัญญาของเขาเลย อีกทั้งสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความยินดีเมื่อได้ยินเสียง
 ของผม รวมถึงที่ยิ้มไม่ยอมหุบเหมือนเพิ่งพอใจกับเหยื่อที่ล่ามาได้ในตอนนั้น

อีก ต่อให้เขาบอกว่าจะมอบน้ำใจให้เป็นร้อยครั้งและจ่ายค่าตอบแทนที่หลอกผมจริง ๆ มันก็ยังไม่เข้ากับเขาอยู่ดี

เพราะเขาดูไม่เหมือนคนที่จะเอาความรู้สึกส่วนตัวมากำกว่ายกับงานส่วนรวม หรือไม่กี่คงตกหลุมรักผมถึงขนาดทำแบบนั้นได้ แต่มันก็ไม่สมเหตุสมผลเหมือนกัน ไม่มีทางที่เขาจะตกหลุมรักผมตั้งแต่แรกพบระหว่างทะเลาะวิวาทเรื่องบุหรี่ยี่สิบแล้วต่อยกันบนดาดฟ้าหอรก ระหว่างครุ่นคิดอยู่สักพักก็ได้ยินเสียงผู้จัดการอธิบายอย่างท้อเหี่ยวเล็กน้อย

“ก่อนอื่นถึงมันจะเป็นฉากสั้น ๆ แต่ถ้าไปช่วยงานที่กองถ่ายอย่างเอาจริงเอาจังก็ไม่แน่ว่าไม่ใช่เธอ ถ้าถึงเวลาแล้วนักแสดงไม่มาก็อาจจะถูกยัดบทเข้าไปก็ได้ แล้วฉากที่ต้องออกก็จะได้เพิ่มขึ้นอีกหน่อย หนึ่งมันต่างจากละครตรงที่เรารู้ความผันผวนระหว่างถ่ายทำมันค่อนข้างกว้างกว่า...”

ผู้จัดการพูดปลายเสียงแผ่วแล้วเงยหน้ามองผมแวบหนึ่ง ช่าง ๆ เขามีฮันซูที่กำลังเฝ้ามองด้วยสีหน้าลึนระทึกไม่ต่างกัน บรรยากาศเหมือนกับกำลังพยายามขออนุญาตจากผม ผมเลยไม่กล้าบอกให้เขากลับไปรายงานหัวหน้าพักอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราวใหม่

“...ไปกันครับ”

พอพูดออกไปประโยคเดียวเท่านั้น ทั้งสองคนก็กำหมัดแน่นแล้วกระดิกกระดากกันอย่างกับเด็ก ๆ ระหว่างที่ครุ่นคิดว่าจะแยกตัวไปตอนนี้เลยดีไหม ก็นึกถึงสิ่งที่ติดใจในคำพูดของผู้จัดการขึ้นมา

“คุณบอกว่าจะไปช่วยงานที่กองถ่ายอย่างเอาจริงเอาจังหรือครับ”

“เอ๊ะ เอ่อ...อ่า เรื่องนั้น”

ผมมองผู้จัดการที่กลับไปพูดด้วยปลายเสียงแผ่ว ๆ ตาเขม็ง ก่อนเขาจะยอมพูดเปิดอกออกมาตรง ๆ

“นายได้ยินที่พีดีของพูดแล้วใช่ไหม หนึ่งเรื่องนี้แทบจะเรียกได้ว่าเป็นหนังอินดี้เลยน่าจะต้องใช้คนช่วย แล้วก็มีพวกอุปสรรคเยอะมาก ๆ แน่แน่นอนว่าคนช่วยนะมีอยู่แล้ว แต่ก็น่าจะต้องการคนงานเพิ่มขึ้นแหละ เพราะฉะนั้น...”

หลังจากนั้นเขาก็พูดบางอย่างเพิ่มเติม แต่ฟังเข้าใจยากเลยไม่ได้ไหลเข้าหูผม เขาบอกว่าถ้าไปช่วยแล้วอาจจะได้บทเพิ่มขึ้นก็ได้ มันมีเรื่อง

แบบนี้บ่อยๆ เหนอ สำหรับคนที่ไม่รู้เกี่ยวกับการทำหนัง คำพูดของผู้จัดการก็ฟังดูเหมือนเป็นการโหม้แหลกเท่านั้น

ยังไงก็น่าจะแคสดีตั้งไว้หมดแล้ว และคงถ่ายทำตามบทหนังนั้นแหละ ถึงจะไม่เชื่ออย่างสุดใจ แต่ผู้จัดการผลักดันงานนี้อย่างหนักเลยต้องแก๊งตึกหน้าชื่อพยักหน้ากลับไป ผมไม่เกี่ยงเรื่องลำบากหรอก เพราะขนาดผมที่ไม่รู้อะไรมากยังมองว่าถ้าจะคุ้มเคยกับวงการนี้ให้มากขึ้น ประสบการณ์การชงอุปกรณ์ในกองถ่ายหนังก็อาจจะเป็นประโยชน์พอๆ กับคลาสการแสดงก็ได้ เพียงแต่คาดไม่ถึงกับเวลาที่จะเริ่มถ่ายทำ

“เขาบอกว่าจะเริ่มถ่ายเดี๋ยวนี้เลยเหอครับ”

อันชวยอนถามด้วยความตกใจเมื่อได้ยินว่าจะเริ่มถ่ายทำทันที

“อืม ที่จริงหนังเรื่องนี้ถ่ายไปประมาณหนึ่งในสามแล้ว แต่งบไม่พอเลยหยุดไปราวๆ เดือนหนึ่ง และเพิ่งจะเริ่มถ่ายใหม่อีกครั้งนะ เพราะงั้นเราเลยต้องรีบเข้าไปสมทบด้วยเพราะไม่รู้ว่าเขาจะหยุดถ่ายกันอีกเมื่อไหร่”

หลังจากแสดงการคำนวณอย่างสมกับเป็นผู้จัดการครั้งแรก เขาก็พูดเหตุผลอื่นเสริมขึ้นมา

“แล้วหัวหน้าพัคก็บอกให้เริ่มถ่ายทำทันทีตามเงื่อนไขการสนับสนุนของบริษัทนะ”

“หัวหน้าพัคนะเหอครับ”

พอผมยอนถาม ผู้จัดการก็เอียงศีรษะราวกับไม่เข้าใจ

“อืม แล้วเขาก็กำชับหนักแน่นให้พานายไปด้วยให้ได้ แทมมิน”

ทันใดนั้นก็ก็มีหลายฉากผุดวาบขึ้นมาในหัวของผมพร้อมๆ กัน ทั้งประธานคิมที่ได้เจอเมื่อวาน แล้วก็คำแนะนำของผู้จัดการลับเขาวงกตของอลิซที่บอกผมว่าอย่าไปที่นั่นสักพัก อ่า เพราะแบบนี้เองเหอ ผอ.ยุนหรือไอ้ประสาทคงตั้งใจจะสั่งให้ผมช้อนตัวนี้เอง พอรู้อย่างนี้แล้วก็รู้สึกแปลกๆ ซึ่ขึ้นมาซอบกล เขาช่วยผมไว้จริงๆ ลินะ

แล้วผมก็นึกถึงปัญหาที่เหมือนหนามยอกอกมาตลอดทั้งคืนอีกครั้ง ประธานคิมที่เป็นสปอนเซอร์ของมยองชินอาจจะเป็นคนอันตรายตัวจริงถึงขนาดที่ไอ้ประสาทยังพยายามไม่เปิดเผยตัวผม พอเป็นแบบนี้ก็เลยยัง

อยากรู้ อยากเห็น มากขึ้นไปอีก โชคดีที่มีคนที่น่าจะรู้จักตัวตนของประธานคิม เล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ข้าง ๆ หลังจากที่อันซูเก็บของกลับบ้านไปแล้ว ผมถึงได้ ละเอียดกับผู้จัดการที่ตอนนี้เหลือกันอยู่แค่สองคน

“ผู้จัดการ”

ผมอาศัยจังหวะเรียกผู้จัดการตอนที่เขาคุยโทรศัพท์สายไหนสายนี้ เสร็จแล้วเงยไปครู่หนึ่ง เขาที่เพิ่งคุยเรื่องการจองโมเต็ลจบเงยหน้าขึ้นมอง อย่างอารมณ์ดี

“หืม”

“ก่อนหน้าที่คุณเคยพูดใช่ไหมครับว่า ถ้าจะหาสปอนเซอร์ก็ต้องเตรียมใจ และไม่คิดมากกับการอมกเขาของตาแก่วัยเจ็ดสิบด้วยนะครับ”

ก็ ก มือของผู้จัดการที่กำลังจดข้อมูลของโมเต็ลลงในสมุดโน้ตซังก ค้างกลางอากาศ

“...ว่าแต่ทำไมเธอ”

“คุณพูดถึงมยองชินเธอครับ”

เขาวางปากกาลูกกลิ้งที่แจกฟรีตามท้องถนนลงบนโต๊ะตั้งปึก

“นายถามเรื่องนั้นทำไม”

“พอจะรู้จักประธานคิม คนที่เป็นสปอนเซอร์ของมยองชินบ้างไหมครับ”

พอเอ่ยถึงชื่อประธานคิม แววตาของเขาก็จริงจังขึ้นมาทันที

“อย่ายุ่งกับตาแก่นั้นเด็ดขาดเลยนะ”

ผมได้ตอบเขาที่เตือนอย่างหนักแน่นเชิงพูดล้อเล่น

“กับ ผอ.ยุนคุณก็บอกว่าอย่ายุ่งด้วยไม่ใช่เธอครับ”

“ไม่ ผอ.ยุนนะอีกเรื่องหนึ่ง ฉันพูดไปแบบนั้นเพราะ ผอ.ยุนเป็นคนที่ เด็ดขาดมาก ถ้าเกิดเขาเขม่นเข้าก็รอถูกเฉดหัวออกจากบริษัทไปได้เลย แต่ว่า...”

เขาส่ายหัวพร้อมกับพูดเสริมอย่างรวดเร็ว

“แต่กับประธานคิมนะไม่ใช่เพราะเหตุผลนั้นหรอกนะ ตาแก่นั้นนะ เป็นคนละเอียดกันเลย...”

เขาตัดบทไปก่อนกัตรีมฝีปากกลางครึ่งหนึ่งแล้วมองตรงมาที่ผม

“ตาแก่นั่นไม่ใช่คน เขาไม่ใช่মনุษย์นะ”

ผมรู้เพราะประธานคิมดูไม่เหมือนมนุษย์ตั้งแต่เห็นครั้งแรกแล้ว เป็นคนที่ยิ่งแก่ก็ยิ่งกลายเป็นอสรพิษที่เหลือแต่ความละโมบและเห็นแก่ตัวล้วนๆ

“ไม่ได้นะ แทมินอา ถ้านายจะแก้แค้นมยองชินก็ยุ่งกับมยองชินคนเดียวพอ นายแค่ตั้งอกตั้งใจทำงานเป็นนักแสดงที่ดีแบบเซตๆ แล้วก็เหยียบมยองชินให้จมดินก็พอไม่ใช่เหรอ ทึม แต่กับประธานคิมนะไม่ได้ อย่าทำให้ตัวเองไปเตะตาตาแก่นั่นเข้าเชียวนะ”

คำพูดสุดท้ายแฝงความหวาดผวายุ่งด้วย

“เหมือนผู้จัดการเคยไปเตะตาประธานคิมจนโดนเล่นงานอะไรเข้าเลยนะครับ”

“...”

ความเจ็บไหลผ่านไปพักใหญ่ แต่ปากของผู้จัดการก็ยังคงปิดสนิท ผมเหยียดยิ้มแล้วพนเสียงหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

“ผมพูดถูกไหมครับ”

“แทมินอา...”

“ผมถามว่า ผมพูดถูกไหมครับ”

พอเห็นว่าจนแล้วจนรอดเขาก็ยังไม่ยอมตอบเลยเอะใจว่าคงมีอะไรที่มากกว่านั้น ผมค่อยๆ เอ่ยถึงเรื่องที่ว่าถ้าเป็นตัวผมในอดีตก็คงจะโพล่งออกไปอย่างไม่ลังเล

“เขาบุกไปหาถึงที่บ้านเลยใช่ไหมครับ”

ผมมองดวงตาที่เบิกกว้างของอีกฝ่ายพลางยกมูมปากขึ้นมากกว่าเดิม

“เขาคงจะใส่รองเท้าเดินเข้ามาในบ้านแล้วจับตัวภรรยากับลูกของคุณเอาไว้ ก่อนชักมีดออกมาตรงหน้าผู้จัดการใช่ไหมครับ พอคุณเห็นลูกที่น้ำหูน้ำตาไหล แถมยังร้องเรียกแต่พ่อด้วยความหวาดผวา ก็คงบอกออกไปว่าจะยอมทำทุกอย่าง...”

“...พอเถอะ”

ผู้จัดการเอ่ยกระท่อนกระแต่นออกมาคำหนึ่งด้วยใบหน้าซีดเผือด ภาพของใครบางคนผุดขึ้นมาบนใบหน้าของเขาแวบหนึ่ง แต่ผมก็ลบทิ้งไป

ทันที จะว่าไปแล้ววิธีนั้นก็ได้ผลซะงัดเสมอเลย

“เพราะแบบนี้คุณเลยไม่พยายามแก้แค้นทั้งที่โดนมยองชินเล่นงานแบบนี้แหละครับ”

แม้จะไม่ได้ยินคำตอบ แต่พอมองสายตาก็กำลังสั่นไหวของผู้จัดการก็รู้คำตอบได้ทันที แล้วทำไมมยองชินถึงใจกล้าอาละวาดได้สบายตามใจชอบแบบนี้ล่ะ ผมไม่เข้าใจเลย เพราะมยองชินเองก็เคยเจอกับความล้มเหลวและผ่านการเป็นบุคคลโหดมาก่อนเกินกว่าที่เจ้าตัวจะทำตัวเป็นคนที่ไม่รู้ประสีประสาอะไรเลย แต่เหตุผลคงเป็นเพราะเขาพึ่งพาอำนาจของคนที่นำชนลุ่มชนิดที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็สมมดไหน คนที่ถูกเล่นงานก็ไม่กล้าขัดขืนว่าแล้วก็เกิดความอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาโดยอัตโนมัติ มยองชินจับประธานคิมได้ยังไงกันแน่ เขาไม่น่าจะเข้าหาแบบธรรมดาแน่นอน ผมมองผู้จัดการพลางถามอย่างเฉียบขาด

“มยองชินไม่ได้ทำแค่ใช้ปากกับนกเขาของตาแก้วเจ็ดสิบอย่างเดียวใช่ไหมครับ”

“...”

“เขาทำอะไรครับ ไม่ใช่ทำอะไรที่สนองรสนิยมของประธานคิมหรอกหรือครับ”

ผมเร่งเร้าผู้จัดการที่กลืนน้ำลายดังอีกด้วยสายตาดกตะลึง

“เขาเล่นบหวิตถารกับตาแก่นั้นหรือครับ”

“แทมินอา...”

“ผมต้องรู้ว่าเขาเป็นมนุษย์ที่อำมหิตขนาดไหนถึงจะได้หลีกเลี่ยงถูกนะครับ”

ผู้จัดการขมวดคิ้วราวกับกำลังครุ่นคิดถึงคำพูดของผมอยู่พักหนึ่งก่อนจะเปิดปากพูดขึ้นมาอย่างยากลำบาก

“ประธานคิม...เดิมทีไม่ได้เป็นคนที่รู้จักกันในวงการบันเทิงหรอก เขาไม่เคยเป็นสปอนเซอร์ของดารามาก่อน แต่มยองชินไปพบเขาในการรวมตัวลับ ๆ นะ”

“การรวมตัวอะไรครับ”

เขาอีกอึกอีกครั้งก่อนจะพูดศัพท์ภาษาอังกฤษสั้น ๆ ออกมาพร้อมกับถอนหายใจ แต่มันเป็นคำที่ผมไม่รู้จัก พอถามต่อว่าหมายถึงอะไร คราวนี้ถึงได้ยินคำที่ตัวเองรู้จัก

“ชมชื่น”

“...”

“รสนิยมของประธานคิม...คือเป็นฝ่ายคุณะ ยิ่งเห็นภาพที่คนถูกซ้อมปางตายจนเลือดไหลแล้วถูกชมชื่นไปด้วย เขาก็ยิ่งมีความสุข เห็นว่าทำแบบนั้นแล้ว...นกเขาของตาแก่นั้นจะแข็งละ”

ในบรรดาคำที่ผู้จัดการอธิบายออกมาอย่างยากลำบากมีบางสิ่งที่ยังไม่เข้าใจอยู่ มยองชินเป็นดารา เขาต้องหลีกเลี่ยงรอยแผลบนใบหน้า แคมยังไปสักโดยพลการไม่ได้เพราะร่างกายคือทรัพย์สิน แต่ถ้าถูกซ้อมปางตายจนเลือดอาบก็ต้องทิ้งรอยแผลเอาไว้อย่างแน่นอน...

ทันใดนั้นผมพลันกระจ่างแจ้งทุกอย่าง แล้วก็ตระหนักได้ว่าสิ่งที่ผู้จัดการพูดนั้นเป็นความจริงมาตั้งแต่ต้น มยองชินใช้ปากกับนกเขาของตาแก่นวัยเจ็ดสิบจริง ๆ ไม่เพียงเท่านั้นเขายังเป็นนายหน้าหาคนที่จะมาโดนชมชื่นแล้วสร้างสิ่งปลูกเร้าที่ตาแก่นนั้นต้องการเพื่อให้อวัยวะเพศของตาแก่นนั้นแข็งอีกด้วย

ใบหน้าของคอนหัวเหลืองกับคนหน้าตาใจดีแวบผ่านเข้ามาในหัว แบบนั้นเองสินะ ผมหลงนึกไปเองว่าเป็นความโลภแบบเด็กประถมที่ตั้งใจจะสร้างบริวารที่อยู่ใต้อาณัติของตัวเองเท่านั้น แต่มันไม่ใช่แบบนั้นเลย การหาคนที่จะมาเล่นบทถูกชมชื่นเป็นเรื่องยากอยู่แล้ว ถึงอย่างนั้นต่อให้จ่ายเงินให้คนที่ขายบริการทางเพศแล้วออกคำสั่งให้ทำก็คงจะไม่สนุกเท่าไรเท่าไร เพราะอะไรที่มันเป็นการแสดงก็ย่อมต้องเผยไต๋ออกมาอยู่วันยังค่ำ

แล้วถ้ามีคนกลุ่มหนึ่งที่พร้อมจะพลิกกายสนองตัณหาให้กับผู้ชายอย่างไม่ลังเลละ แคมยังตอบสนองไปยันเรื่องรูปร่างหน้าตาด้วย ถ้าให้บทเป็นรางวัลก็คงจะไม่มีความรู้สึกติดค้างต่อกัน แล้วก็คงจะเป็นโลกที่น่าตื่นตะลึงจนประธานคิมวางมือไม่ลง มยองชินที่มอบความสนุกสนานใหม่ ๆ ให้จึงเป็นเหมือนสมบัติล้ำค่าที่ยากหาสิ่งใดเปรียบ สมบัติตั้งนั้นเธอ...ซงมยองชิน นาย

มันไ้บ้บดซบ สูดท่ายก็ทำตัวเป็นพ่อเล้าโลโครกอยู่ไม่ใช่หรือไม

“มยองชินไม่ได้เป็นเด็กแบบนั้นมาก่อนนะ”

ผมกลอกแหวตที่เย็นซาไปตามเสียงถอนหายใจของผู้จัดการที่ได้ยิน
แผ่วเบา ก่อนเขาจะสบตาผมแล้วแก้ตัวแทนมยองชิน

“เขาไม่ใช่เด็กที่จะทำเรื่องรุนแรงขนาดนั้น...แต่ดันถูกแย่งบทไปแบบ
ไม่หยุดไม่หยอน แล้วข่าวลือปลอม ๆ ก็แพร่สะพัดจากต้นสังกัดของนักแสดง
คู่แข่งที่หาทางสกัดเขา ต่อมาก็เลยถูกลือเทไปสองสามครั้ง พอสถานการณ์
มันเป็นแบบนี้ไปนาน ๆ เข้า เด็กนั้นก็เริ่มแค้นฝังใจขึ้นเรื่อย ๆ...มันเป็น
ความผิดของฉันที่ไม่ได้เป็นที่พึ่งให้เขา...”

“คนเราไม่เปลี่ยนไปหรอกครับ”

พอพูดตัดบทไป ผู้จัดการก็เหลือบตาที่เหม่อลอยขึ้นมา ผมแค้นยิ้ม
ให้เขาอีกครั้ง และนำแปลกที่ยังยิ้มต่ออีก

“นั่นคือธาตุแท้ของหมอนั้นแต่แรกแล้วครับ”

เพราะความเห็นแก่ตัวที่บอกคนร้ายให้ถือนัดไปฆ่าใครบางคนแทน
ตัวเอง เพราะหัวใจที่ไม่มีจิตสำนึกจะแจ้งตำรวจตั้งแต่แรก มยองชินใน
ปัจจุบันเป็นตัวเขาที่ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย หมอนั้นสนใจแต่ตัวเองโดยไม่แยแส
ว่าใครจะถูกมีดจ้วงแทง หรือใครจะถูกข่มขืนจริง ๆ ซึ่งก็เหมือนกับที่ผมไม่
เปลี่ยนไปนั่นเอง แต่ความรู้สึกผิดยังคงนายอยู่ในแหวตตาของผู้จัดการ คนเรา
น่าที่ติจัจ ขนาดของภษษณะที่เรียกว่าความรู้สึกผิดของคนเราแตกต่างกันลิษะ...

“ช่วยบอกผมทีครับว่าดารา มีสปอนเซอร์กันทุกคนหรือเปล่า”

“ไม่ใช่แบบนี้หรอก...”

“หรือว่าต้องมีเงินถึงจะประสบความสำเร็จครับ”

ผมถามผู้จัดการที่ปิดปากเงียบเป็นครั้งสุดท้าย

“มีสปอนเซอร์แบบประธานคิมอีกบ้างไหมครับ”

“...ไม่มี”

“ถ้าัั้นก็ปล่อยไปเถอะครับ มยองชินเป็นคนเลือกเส้นทางที่รวดเร็ว
แต่เลวร้ายที่สุดเอง เขาทำเพราะต้องการเองนะครับ”

ผมอึดอัดใจที่ต้องพูดในทำนองเตือนคนที่อายุเยอะกว่าตัวเองมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายฟังโดยไม่รู้สึกโกรธยิ่งแล้วใหญ่ ผู้จัดการเป็นคนประเภทที่รู้จักรับฟังคำพูดของคนอื่นแล้วย้อนกลับมาทบทวนตัวเอง มยองจินจะไม่เคยรู้สึกอึดอัดกับผู้จัดการคล้ายกับที่ผมรู้สึกบ้างเลยเธอ

“ที่ผู้จัดการไม่เตือนผมเรื่องประธานคิม เพราะสงสัยว่าผมจะแก้แค้นแน่เธอใช่ไหมครับ”

ผมน่าจะคาดเดาได้ถูกต้อง เขาเลยพยักหน้าโดยคงความเงิบอันทนอึ้งเอาไว้

“ใช่ แล้วฉันก็เชื่อว่าพอได้ทำงานไปเรื่อยๆ เป้าหมายของนายจะเปลี่ยนไปนะสิ เพราะคนส่วนใหญ่เลือกจะพัฒนาแล้วก็ยกระดับตัวเองให้สูงขึ้นแทนที่จะแก้แค้นคนอื่น เลยผิดผ่อนเรื่องการแก้แค้นไว้ทีหลังโดยอัตโนมัติ แฮ่ แต่ว่าตอนนี้ก็ชักจะกลัวๆ นิดหน่อยแล้วละ ฉันรู้สึกเหมือนนายกำลังหมกมุ่นกับการแก้แค้นจนละเลยตัวเองไปจริง ๆ”

แววตาเศร้าสร้อยฉายขึ้นมาในดวงตาของผู้จัดการ

“ตอนนี้นายคงคิดแบบนั้นละสินะ แต่คนเราอะไรก็เกิดขึ้นได้ใครจะไปรู้ อย่ารีบด่วนสรุปไปถึงอนาคตเลย แล้วก็...”

ผู้จัดการหยุดพูดไปก่อนจะแน่น้ำอีกครั้ง

“นายห้ามไปยุ่งกับตาแก่นั่นนะ อย่าไปเผชิญหน้ากับเขาเด็ดขาดเลย”

“สายไปแล้วครับ”

ทันใดนั้นดวงตาของผู้จัดการก็เบิกกว้างราวกับจะถลนออกมา เขาดูเหมือนหยุดหายใจไปทั้งอย่างนั้น แล้วจู่ๆ ก็ละล้าละลักถามผม

“จะ...เจอกันแล้วเธอ นายเจอกับประธานคิมแล้วเธอ”

ผมกังวลว่าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปแล้วผู้จัดการจะหัวใจวายเข้าเลยตอบกลับไปเบาๆ

“แค่เคยเฉียดผ่านๆ นะครับ”

ยิ่งไปกว่านั้นผมยังไม่ใช่คนที่มีความพอจะถูกเขาชมเชยด้วย ผมกลืนประโยคสุดท้ายลงไป แต่ความหวุ่นวิตกของผู้จัดการก็ไม่ได้ลดลง

“อย่าบอกนะว่าเปลวไฟไปสบตากันแล้วนะ นายไม่ได้ยินอะไรแปลกๆ หรือใช่ไหม”

พอผมโกหกไปว่า “ครับ” ตอนนั้นผู้จัดการถึงได้ถอนหายใจออกมา
 “ประธานคิมไม่ชอบให้ใครจ้องตัวเขาตรงๆ เพราะคิดว่ามันเป็นการ
 ลามปาม ถ้าเขาขัดหูขัดตาหรือไม่ถูกใจใครสักคน ถึงมันจะไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่
 อะไร เขาก็จะทำทุกวิถีทางให้คนคนนั้นมาคุกเข่าร้องไห้วิ่งวอนให้ได้เลย
 เป็นคนที่เอาอกเอาใจยากมากๆ จะว่าไปมยองชินนี่ก็...”

ผู้จัดการส่ายหน้าไปมา

“อยู่ข้างๆ ตาแก่นั่นอย่างสบายๆ ได้ยังงั้นนะ”

มิหนำซ้ำยังจ้องจะจับ ผอ.ยุนด้วยอีกต่างหาก ผมคิดในใจแล้วจู่ๆ
 ความสงสัยก็แวบขึ้นมา ประธานคิมจะรู้หรือเปล่าว่ามยองชินกำลังจ้อง
 จะจับ ผอ.ยุนอยู่ เพราะเขาคิดว่ามยองชินเป็นพาร์ตเนอร์มากกว่าคนรัก
 แถมเป็นพาร์ตเนอร์คนสำคัญที่ยอมให้ปากให้ตัวเองและจัดหาเครื่องสังเว
 มาให้ชมชื่น ดังนั้นเลยอาจจะคิดว่าถ้ามยองชินขยายอำนาจมากขึ้นโดยมี
 ผอ.ยุนหนุนหลังก็อาจจะจัดหาเครื่องสังเวได้สะดวกสบายขึ้นก็ได้

ไอ้ประสาทรู้เรื่องทั้งหมดนี้แล้วหรือเปล่า ถ้าเขารู้อยู่เต็มอกคงจะ
 เกลียดประธานคิมเข้าไส้เลยสินะ เพราะสำหรับไอ้ประสาทแล้ว เครื่องสังเว
 ที่ทำให้หนักเขาของประธานคิมชูชันก็คือเหล่านักแสดงที่เป็นสมบัติของบริษัท
 เขาเลยพยายามจะโค่นประธานคิมและทำลายมยองชินไปพร้อมกัน เพราะ
 เหตุผลนี้เองสินะ พอผมที่ได้เจอกันเป็นครั้งแรกบอกว่ายากจะแก้แค้น เข
 ก็เลยช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ

ผมรู้สึกว่่าสถานการณ์เริ่มคลี่คลายและพอจะเข้าใจอะไรขึ้นมาบ้างแล้ว
 แต่ที่แปลกก็คือมยองชิน...หมอนั่นคิดว่า ผอ.ยุนหรือไอ้ประสาทจะไม่รู้จัก
 ตัวตนของเขาหรือยังไง ในมุมมองของกรรมการบริษัทก็ต้องปฏิเสธแน่นอน
 อยู่แล้ว ถึงอย่างนั้นมยองชินก็ยังจะพยายามไปยั่วยวนอีกฝ่ายอีก ช่างทำ
 อะไรได้ไงเขลาไม่สมกับเป็นหมอนั่นเลย

“ทำไมมยองชินถึงจ้องจะจับ ผอ.ยุนล่ะครับ”

“หืม ก็เพราะละครที่หันพุดถึงก่อนหน้านี้นะสิ บริษัทเราถือครอง
 ลิขสิทธิ์ละครเรื่องนั้นอยู่ เพราะงั้นหมอนั่นเลยตั้งใจจะคว่ำบทธมา...”

“แต่ ผอ.ยุนไม่มีทางที่จะไม่รู้จักสปอนเซอร์ของมยองชินนะครับ และ

เขาก็น่าจะรู้ด้วยว่ามยองชินตะล่อมเด็กฝึกไปทำอะไรบ้าง”

ใบหน้าที่ของผู้จัดการตึงเครียดเมื่อได้ยินคำว่า ‘ทำอะไรบ้าง’ ชัดเจนแล้วสินะ เรื่องที่มยองชินประเคนคนที่อยากเป็นดาราให้เป็นเครื่องสังเวทในการข่มขืนนะ

“มยองชินเองก็น่าจะคิดว่า ผอ.ยุนรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเองแน่นอน ถ้าอย่างนั้นก็ยิ่งน่าแปลกกว่าไหมครับ เขาจะหุ้เข้าไปหา ผอ.ยุนที่เกลียดตัวเองแบบโจ่งแจ้งต่อเพื่ออะไรกันครับ ทำไปก็ไม่มีหวังอยู่ดี”

“เขาไม่ได้มองว่า...ไม่มีหวังนะสิ”

ผมจ้องมองด้วยสายตาที่ขอให้อธิบายเพิ่มเติม ผู้จัดการเว้นช่วงไปแบบไม่ค่อยเต็มใจ ก่อนจะเปิดปากอย่างลำบาก

“ฉันก็ไม่รู้เรื่องนี้แบบละเอียดนักหรอกนะ แต่ได้ยินจากข่าวลือว่าประธานของดริมวงตัวให้ ผอ.ยุนเป็นประธานคนต่อไปนะสิ เพราะผอ.ยุนนะเป็นคนที่ได้ขึ้นเป็นกรรมการบริษัทด้วยความสามารถของตัวเองล้วน ๆ เขาถือกันให้แซ่ดว่าประธานปลื้มมาก ๆ ตั้งแต่ตอนอยู่สาขาย่อยที่อเมริกาโน่นแล้ว พอกลับมาเกาหลีไม่ทันไรก็ยกตำแหน่ง ผอ.ให้ทันทีเลย ถึง ผอ.ยุนน่าจะมีความทะเยอทะยานด้วยก็เถอะ แต่ปัญหาคือลำพังแค่อำนาจของประธานยังไม่เพียงพอจะผลักดันเขานะ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีพวกผู้ถือหุ้นที่คัดค้านประธานหัวชนฝา แล้วเมื่อไม่นานนี้ก็ยังมีอีกคนหนึ่งเข้าไปเข้าพวกกับทางฝั่งนั้นด้วย”

ผมรู้สึกที่ไม่ต้องบอกก็รู้เลยว่าใคร คนคนนั้นก็คือประธานคิมที่เพิ่งเปิดโลกในวงการบันเทิงนั่นเอง

“ฉันได้ยินว่าประธานคิมกว้านซื้อหุ้นไปมหาศาลเลย ผอ.ยุนนะ ถึงเขายังไม่ได้คิดจะนั่งเก้าอี้ประธานในตอนนี้อยู่ แต่สักวันหนึ่งเขาก็ต้องการอำนาจของประธานคิมใช่หรือเปล่า ยิ่งไงก็ตาม นอกจากประธานของดริมก็ไม่มีใครแล้วที่ผลักดัน ผอ.ยุน เพราะขนาดตอนนี้อยู่ยังมีพวกผู้ถือหุ้นตั้งหลายคนที่เกลียด ผอ.ยุนเลย ดังนั้นมยองชินเลยจ้องจะจับ ผอ.ยุนไป เพราะต่อให้ตอนนี้เขาปฏิเสธมยองชิน แต่สักวันเขาก็จะตระหนักถึงความจริงแล้วยอมรับมยองชินอยู่ดี แล้วไม่นานก็เลื่อนขั้นจากยอมรับมยองชินไปยอมรับประธานคิม

ต่ออย่างไรล่ะ”

ผู้ถือหุ้นเหรอ จู๋ ๆ ผมก็นึกถึงตอนที่ไอ้ประสาธแนะนำตัวเองครั้งแรก
ว่าเป็นผู้ถือหุ้นของดริม

“ลำพังแค่หุ้นที่ ผอ.ยุนมืออยู่ดูจะไม่มีหวังเลยนะครับ”

“หืม น่าจะอย่างนั้นแหละ เหมือนฉันจะไม่เห็น ผอ.ยุนในรายชื่อ
ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ด้วย”

อ้าว ผมรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลก ๆ ผมหรือตาและพยายามครุ่นคิด
เหมือนจะนึกออกแหละไม่ออกแหละ แล้วความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นมา หมอนั้น
เคยแนะนำตัวครั้งแรกว่าเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ด้วย แล้วไหนจะคำพูดของ
เจ้าแก๊งของอลิซอีก

“เฮ้อ กิลสปอนเซอร์ของชงยูอันคือประธานคิมเองชวยนั้นไง แต่ของ
นายสุดยอดกว่า...อ้อ ไข่แล้ว! เจย์! มีเจย์อยู่นี่นา!”

ถ้าขนาดเจ้าแก๊งของอลิซยังแนะนำให้อย่างออกนอกหน้า ก็แสดงว่า
เขาเป็นคู่แข่งที่ต่อกรกับประธานคิมได้ในระดับหนึ่งหรือเปล่า แต่ที่ไม่ได้
อยู่ในรายชื่อผู้ถือหุ้นใหญ่นี้หมายความว่ายังไงกัน ผมคงเพลอทำหน้าหัว
คิ้วขมวดด้วยความไม่เข้าใจ พอผู้จัดการถามว่า “ทำไมนายเป็นแบบนี้ล่ะ”
ผมก็เหลือบตาขึ้นมองด้วยความสับสน

“คนที่ม้อานาจที่สุดในดริม ไมลี ต้องเรียกว่าผู้ถือหุ้นหรือเปล่านั้น
ใครเป็นคนที่ถือหุ้นมากที่สุดไนดริมเหรอครับ”

ทว่าคำตอบของผู้จัดการค่อนข้างแปลก

“อ่า ไม่ใช่คนสักหน่อย แต่เป็นบริษัทต่างหากล่ะ”

“บริษัทเหรอครับ”

“อืม เพราะงั้นถ้านับเป็นตัวบุคคล ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทนั้น
ก็น่าจะเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของดริมด้วยละนะ”

อะไรมันจะซับซ้อนซ่อนเงื่อนได้ขนาดนี้ ตอนที่บ่นอุบอิบในใจก็ได้ยิน
ผู้จัดการพูดเสริมเหมือนพูดขึ้นมาลอย ๆ

“เดี๋ยวนะ ถ้าเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทนั้น ก็คงจะเป็น
ท่านประธานใหญ่ที่วางมือจากตำแหน่งปัจจุบันแล้วสินะ ได้ยินว่าเมื่อไม่นาน

มานี้เขาจัดการมรดกแล้วด้วย...ก็นะ ถึงทำแบบนั้นไป ตระกูลฮันที่เป็น
ทายาทโดยตรงก็ได้รับช่วงต่ออยู่ดี”

เห...ตระกูลฮันเหรอ

ระหว่างทางไปกองถ่ายหนังผมได้รับข้อความหนึ่งจากไอ้ประสาธ เพราะ
กำลังหลับอยู่ในรถที่สั่นโคลงเคลง กว่าจะได้อ่านข้อความนั้นก็หลังจาก
ถึงเมือง xxx ที่ห่างจากโซลไปสองชั่วโมงแล้ว

[อยู่ที่ไหน]

[เมือง xxx]

พอตอบกลับด้วยชื่อเมืองนั้นได้สักพักก็มีข้อความเข้ามาอีก

[รายงานความเคลื่อนไหวเป็นระยะด้วย]

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

ฮันซูที่เดินนำหน้าไปก่อนเอ่ยถามผมที่หยุดอ่านข้อความ ผมพิมพ์
ข้อความตอบกลับพลางเอ่ยตอบฮันซู

“ข้อความน่าหงุดหงิดนะ”

[แล้วทำไมผมต้องบอกด้วย]

ฮันซูหัวเราะแล้วถามหยอก ๆ ว่าเป็นข้อความจากศัตรูหรือเปล่า แต่
ผมก้มหน้าลงทันทีเมื่อรู้สึกได้ถึงแรงสั่นครีต ๆ

[ไม่อยากจะคำตอบแทนเหรอ ฉันต้องรู้ว่านายอยู่ที่ไหนถึงจะจ่ายให้
ไม่ใช่หรือไง]

มองยังไงก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นลูกหนี้เลย ทำไมหมอนี้ต้องมารุ่นนาย
เพราะไม่ได้จ่ายคำตอบแทนด้วยนะ

[ไว้ผมขอเมื่อไหร่ก็ค่อยให้สิ]

ผมคิดว่าตอบแบบนี้แล้วเขาคงจะพูดอะไรไม่ออก แต่ข้อความถัดมา
ก็ยังทำให้ผมหัวร้อนได้อยู่

[‘ให้’ ต่างหาก เจ้าที่มเอ๊ย]

ผมปรี๊ดขึ้นมาด้วยความหงุดหงิด แต่ก็มีข้อความส่งมาติด ๆ กันอย่างรวดเร็ว

[ไหนพิมพ์มาซิว่านายใช้อะไรหนุนหัวเวลานอน]

ผมควรจะเมินเขาและจบลงตรงนี้ แต่ก็ควบคุมความหงุดหงิดต่อหน้าหมอนั้นไม่ค่อยได้ และผมก็อยากใช้คำว่าเจ้าที่้มกับเขาเหมือนกันเลยรีบจิ้มนิ้วรัว ๆ

[ก็ม่อนยังโง่ละ เจ้าที่้ม]

[ฮ่า ๆ ๆ ‘หมอน’ ต่างหาก ‘หมอน’]

“แทมินอา นายเป็นอะไรไหม”

ตอนที่เงยหน้าขึ้นตามเสียงเรียกของผู้จัดการถึงได้รู้ว่าตัวเองกำลังส่งเสียงพืดพืดอยู่ ฮันซู่ที่อยู่ข้าง ๆ ก็เบิกตากกลมโตด้วยความตกใจเหมือนกัน

“...ผู้จัดการ”

“หืม มีอะไร”

ผมยื่นคำว่า ‘ม่อน’ ในโทรศัพท์ให้อีกฝ่ายดูโดยไม่ทันได้สังเกตว่าเสียงตัวเองกำลังสิ้นด้วยความคับข้องใจอยู่

“คำนี้...เม่ง คำนี้มันสะกดผิดหรือครับ”

หลังจากนั้นผมผลิ์มไปได้สองสามวันก็มีข้อความจากไอ้ประสาทส่งมาอีกเรื่อย ๆ และลงท้ายด้วยคำพูดเดิมเสมอ

[คำนี้สะกดว่ายังไงไหนลองพิมพ์มาซิ]

ผมรู้ว่าการถ่ายหนังใช้เวลาอย่างรวดเร็วก็ไม่กี่เดือนและอย่างช้าก็หนึ่งปีขึ้นไป แต่ครั้งนี้ได้รู้อย่างจริงจังว่าการถ่ายเพียงข้อเดียวใช้เวลาเตรียมการนานขนาดไหน ตั้งแต่การหาสถานที่ให้เข้ากับฉากก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายแล้ว ต่อให้หาเจอแต่ก็มีหลายครั้งที่ติดต่อประสานงานไม่ได้ และส่วนใหญ่ต้องจ่ายค่าймสถานที่แพง ๆ ทั้งนั้น

ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลาที่ถ่ายทำจากทางสัญจรทั่วไป พวกถนน สถานี

รถไฟ บ้ายรถบีต่าง ๆ ที่ปรากฏในหนัง ต้องแจ้งล่วงหน้าและได้รับการอนุญาตอย่างเป็นทางการก่อน แน่หนอนว่าหนังต้นทุนต่ำของพีดีของไม่มีเงินมากพอจะเอาไปลงกับการติดต่อประสานงานเรื่องสถานที่ได้

ด้วยเหตุนี้ผมจึงเริ่มแบกอุปกรณ์หนัก ๆ วิ่งตั้งแต่วันแรก เพราะเราต้องถ่ายให้ครบทุกฉากในระยะเวลาที่จำกัด หรือไม่กี่ต้องแอบถ่ายในสถานที่ที่ไม่ได้รับอนุญาตด้วย ดังนั้นจึงสามารถปรับตัวกับงานถ่ายหนังได้อย่างรวดเร็ว แล้วก็รู้ว่าความคาดหวังของผู้จัดการนั้นเป็นไปได้จริง ๆ

“เฮ้ มันมีตอยู่นะ ยกแผ่นรีเฟล็กซ์²ให้สูงขึ้นอีกหน่อย!”

สตาฟฟิกริเฟล็กซ์แผ่นใหญ่สูงขึ้นเหนือศีรษะตามที่ผู้กำกับภาพตะโกนบอก สถานที่แห่งนี้คือสถานีรถไฟเล็กๆ ในเขตชานเมือง เนื่องจากต้องถ่ายทำให้เสร็จภายในห้ามิตก่อนเริ่มเดินรถ ทุกคนเลยขี้ตาที่ยังงัวเงียและกำลังติดตั้งอุปกรณ์การถ่ายทำในที่มืด ๆ อยู่

ผมมีหน้าที่จับยึดส่วนฐานของไฟที่โคลงเคลง ตอนเรามาที่นี่ครั้งแรกเมื่อไม่กี่วันก่อนสีหน้าของพีดีของไม่ค่อยดีนัก เขาแสดงสีหน้าตะขิดตะขวงใจเหมือนถามว่า ‘มาทำไมกันนะ’ แต่เพราะผู้จัดการที่พร้อมถ่ายรูปผู้ต่อหน้าพีดีของแม้จะไม่ได้สั่งติดสอยห้อยตามมาพร้อมกับฮันชูและบอกว่าจะช่วยงานฟรี ๆ ก็เลยได้เข้าร่วมการถ่ายทำในที่มืด

เหมือนพีดีของจะติดกับดักของฟรีที่ผู้จัดการเน้นย้ำหนักหนา ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้สึกขอบคุณเรามาก ๆ หลังจากที่เราช่วยงานในกองถ่ายจริง ๆ แม้จะไม่ได้จ่ายเป็นเงินให้ก็ตาม อันที่จริงเหตุผลที่ไม่มีเงินให้ก็เป็นเพราะต้องเปลี่ยนอุปกรณ์ที่เก่าคร่ำคร่าและใช้มานานก่อน ทั้งไฟที่ผมต้องคอยจับยึดตรงส่วนฐานแบบนี้ รวมถึงไม้คัดเสียงแบบเรียลไทม์และอุปกรณ์บันทึกเสียงก็ใช้งานมาอย่างสมบุกสมบัน การที่หลอดไฟลัดดวงจะดับกะทันหันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

² แผ่นสะท้อนแสง (Reflector) ทำหน้าที่สะท้อนแสงให้ตกที่ตัวนักแสดงหรือใช้เวลาถ่ายภาพหนึ่งเพื่อช่วยลบเงา โดยแสงจะไม่แรงเท่าแฟลชและมีความนุ่มนวลเป็นธรรมชาติกว่า

“พรี!?”

หลอดไฟดวงหนึ่งสว่างวาบพร้อมเสียงก่อนจะดับลง ทันใดนั้นทุกคนก็หันหน้าไปทางหลอดไฟดวงนั้นอย่างพร้อมเพรียงกัน ความเงียบโรยตัวลงมาในสถานที่ที่เคยเสียงดังแข็งแรงแก่อนที่ในไม่ช้าสายตาของทุกคนจะพุ่งไปยังพืดของเป็นตาเดียว ทุกคนรู้ว่าเราได้รับอนุญาตให้ถ่ายทำในสถานที่นี้แบบหุดหวิด แคมวันนี่ยังเป็นวันสุดท้ายด้วย

พวกจากอื่นที่จำเป็นต้องถ่ายที่นี่ถ่ายเสร็จไปหมดแล้วจึงไม่สามารถเปลี่ยนไปถ่ายสถานที่ใหม่ได้ พืดของเงยหน้ามองไฟดวงที่ดับในสถานที่ซึ่งเงียบกริบสมกับเวลาเข้ามิดอยู่นาน การซื้อไฟดวงใหม่แล้วขนย้ายมาที่นี่ต้องใช้เงินจำนวนมากก็จริง แต่การติดต่อประสานงานเรื่องสถานที่และนัดคิวนักแสดงมาถ่ายทำใหม่เป็นเรื่องที่ใหญ่กว่า

ไม่รู้เป็นเพราะค่าตัวของแต่ละคนไม่ได้สูงมากหรือเปล่า นักแสดงส่วนใหญ่จึงมาถ่ายหนึ่งแค่ช่วงสั้นๆ ตามคิวที่ต้องถ่ายแล้วก็กลับไปโซลเลยทันที เหมือนว่าคนที่พอจะรู้จักหน้าค่าตามบ้างจะมาช่วยถ่ายให้ด้วยน้ำใจล้วนๆ เพราะเคยได้รับความช่วยเหลือจากพืดของในอดีต

เพราะฉะนั้นบรรยากาศในการถ่ายทำจึงเป็นไปอย่างลวกๆ หลักฐานก็คือตอนนี้นักแสดงคนหนึ่งยังเดินทางมาไม่ถึงด้วยซ้ำ เราเลยกำลังรีบจนหัวหมุนกันแบบนี้เพื่อให้สามารถถ่ายทำได้ทันทีที่เขามาถึง แต่พอไฟดับก็ไม่มีใครขยับเขยื้อนเลยสักคน พืดของที่มองหลอดไฟจนน่าจะปวดหัวเดินไปหาผู้กำกับภาพและถามด้วยน้ำเสียงปกติ

“ตอนนี้รูรับแสง³ เท่าไหร่หรือครับ”

“น่าจะราวๆ สองจุดแปดนะครับ”

พอผู้กำกับภาพตรวจเครื่องวัดแสงจากผู้ช่วยผู้กำกับแล้วตอบกลับ

³ Aperture ใช้ในการควบคุมปริมาณแสงที่จะผ่านจากเลนส์ไปยังเซนเซอร์รับภาพ โดยจะแสดงค่าด้วยตัวเลข f-number เช่น f/2.8 f/4 ตัวเลขน้อยกว่าหมายความว่าขนาดรูรับแสงจะใหญ่กว่า แสงจะผ่านเข้าไปได้มากกว่า ทำให้ภาพมีความชัดลึกน้อย หรือชัดตื้น เพื่อแยกตัวแบบให้ลอยออกจากฉากหลัง ตรงข้ามกับตัวเลขมากที่รูรับแสงแคบจะเรียกว่าชัดลึก

พีดีซองก็พยักหน้ารับ

“เท่านั้นนี่พอแล้วครับ มีแผ่นรีเฟล็กซ์อีกแผ่นไหมครับ”

ภายในสถานีเริ่มเคลื่อนไหวกันด้วยความมอลหม่านอีกครั้งเมื่อได้ยินคำพูดของพีดีซอง ใครบางคนวิ่งไปข้างนอกสถานีก่อนจะถือแผ่นรีเฟล็กซ์กลับเข้ามา แล้วทุกคนก็ง่วนอยู่กับสิ่งที่จะต้องจัดการกันเองจนหลงลืมความจริงข้อหนึ่งไปนั่นคือนักแสดงที่ยังมาไม่ถึง ไม่มีใครคิดถึงนักแสดงคนนั้นเลยระหว่างที่เคลื่อนย้ายอุปกรณ์เพราะแสงไฟและพีดีซองกับผู้กำกับภาพกำลังปรับตำแหน่งกล้องอีกครั้ง ผู้ช่วยผู้กำกับก็รับสายด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“หา คุณบอกว่าเพิ่งตื่นนอนหรือครับ”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้น ทุกคนก็เหลียวไปมองพีดีซองอีกครั้ง เขาที่เพิ่งจะเซตกล้องเสร็จอย่างลำบากเดินหน้านิ่งว้าวไปหาผู้ช่วยผู้กำกับ

“เราเปลี่ยนวันถ่ายทำเพราะงานนี้กันเลยนะครับ แล้วอีกอย่างคุณก็บอกว่าว่างแค่วันนี้วันเดียว ผมเลยแจ้งให้ออกเดินทางล่วงหน้าสองชั่วโมงแล้วด้วย...ไม่มี ผมทราบนะครับว่าคุณยุ่ง แต่ถ้าจะหวังให้เราปรับเปลี่ยนให้เข้ากับตารางงานของทางคุณหลายครั้งหลายครา...อะ?”

ผู้ช่วยผู้กำกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เพราะจู่ๆ พีดีซองก็แยงโทรศัพท์ไปกะทันหัน แต่พอได้ยินคำพูดหลังจากนั้น ทุกคนก็ทำสีหน้าคล้ายกันหมด

“ถ้ายุ่งก็มาไม่ได้แล้วสินะ อ่า...อืม ไม่เป็นไร ส่วนเรื่องค่าตัวที่ถ่ายไปก่อนหน้านั้นจะคำนวณให้อย่างละเอียดเลย ตอนนี้นี้คุณไม่ต้องมาแล้วก็ได้ การถ่ายทำของคุณมันจบแล้วละ”

ตู้ต๋

พีดีซองวางสายไปตื้อ ๆ โดยไม่รอฟังคำตอบของอีกฝ่ายแล้วกวาดตาดมไปรอบ ๆ เขาเป็นคนที่โกรธยาก แต่ผมรู้ได้เลยว่าตอนนี้เขากำลังโกรธอยู่ถึงสีหน้าของเขาจะไม่ต่างไปจากปกติก็ตาม แล้วสายตาของเขาที่กวาดดมไปรอบ ๆ สถานีก็มาหยุดอยู่ที่ผมซึ่งนั่งยอง ๆ จับฐานรองไฟอยู่

“คุณแทมเตรียมตัวครับ”

“ครับ?”

ผมถามกลับด้วยความประหลาดใจ แต่เขาหันหน้าไปหาคนอื่นแล้ว
“ใครก็ได้ไปจับไอ้นั่นแทนที!”

โชคดีที่เราถ่ายฉากที่ไม่ค่อยยาวเสร็จทันเวลาพอดี พนักงานของสถานี
ที่หงุดหงิดกับการถ่ายทำตลอดเวลาคงรู้ว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายแล้วเลย
บอกกล่าวถ้าหนังสือเข้าโรงเมื่อไรจะไปดูด้วย ผมควรจะดีใจกับการได้เข้าฉาก
โดยไม่คาดคิดอย่างที่ผู้จัดการคาดการณ์ไว้ แต่ก็รู้สึกงุนงงเล็กน้อย

ไม่ค่อยมีสติสั่งว่าตัวเองทำอะไรลงไป ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพูดบท
ออกไปอย่างราบรื่นหรือเปล่า เดิมทีฉากนี้ตัวเองต้องไปพบกับเพื่อนสนิท
ที่บ้านเกิด ส่วนผมที่เป็นแค่หนึ่งในเพื่อนของตัวเองก็เล่นไปโดยไม่ได้
ซัดเซินอะไร แต่พอคิดขึ้นมาได้ว่าเพื่อนสนิทคนนั้นจะไม่มาปรากฏตัว
หน้ากล้องอีกก็ต้องปรับเปลี่ยนเนื้อหาเล็กน้อย โดยเลื่อนผมขึ้นมา
เล่นบทตัวละครสมทบแทน

ผมยังไม่รู้เลยว่าบทบาทของตัวเองจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงเพราะ
ฉากนี้ฉากเดียว ตอนที่เราขออนุปรณขึ้นรถบรรทุกอย่างระมัดระวังในช่วง
เช้าตรู่ที่แสงอาทิตย์สว่างรำไร ผมไม่เข้าใจว่าทำไมผู้จัดการกับฮันซูที่เดินมา
ข้างๆ ถึงได้ตื่นเต้นกันขนาดนั้น

“โหหห! เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นจริงๆ ด้วยละ! ฉันแค่หวังเผื่อเอาไว้
เท่านั้นเอง แต่ได้บทเพิ่มจริงด้วย!”

แบบนี้เอง ผมคิดว่าคราวหน้าตัวเองจะไม่หลงกลเขาอีกแล้ว ก่อนที่
ผู้จัดการจะแสดงปฏิกิริยาเสียใหญ่โต

“แทมินอา นายโหวโหมม ถ้าล่กก็บอกมานะ ฉันจะไปซื้ออะ...ยาคลาย
กังวลหนิวหวง⁴ มาให้เดี๋ยวนี้เลย...”

⁴ 牛黄 นำมาจากนิ่วในถุงน้ำดีของวัว แต่ที่ใช้ในท้องตลาดส่วนใหญ่เป็นการผลิต
เลียนแบบขึ้นมา เป็นยาที่มีรสขมๆ หวานๆ ฤทธิ์เย็น มีสรรพคุณในการขับความร้อน
ช่วยเรื่องการไหลเวียนเลือดในสมองและรักษาสภาวะสมดุลของหลอดเลือด

สุดท้ายผู้จัดการก็ลักเองจนพูดไม่จบประโยค ทั้งยังยืนโซเซแล้ว กุมหัวใจเอาไว้ ช่างเขามีฮันซูที่อัปาทังอย่างหวาดผวาด้วยสีหน้าคล้าย ๆ กัน

“ทำไมผมถึงกลัวขนาดนี้ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ยืนอยู่หน้ากล้องด้วยซ้ำล่ะครับต่อไปจะทำยังไงดีครับ ฮีก แค่เห็นคุณแทมินถ่ายหนัง หัวใจของผมก็เต้นตุบ ๆ แล้ว...ฮือ ๆ”

ฮันซูที่พูดน้อยลงเพราะเสียงสั่นเครือประกบคู่กับผู้จัดการและเริ่มหาทุกบทที่เล่นได้ จังหวะที่ผมทนไม่ไหวและกำลังจะพูดออกไปว่าช่วยหุบปากหน่อย ก็รู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนจากกระเป่าทางเกงด้านหลัง ผมหยิบโทรศัพท์ออกมาโดยอัตโนมัติพร้อมทั้งทำหน้านิ้วคิ้วขมวดไปก่อนแล้ว

คนที่ส่งข้อความมาให้ผมก็มีอยู่แค่คนเดียวคือไอ้ประสาธ ช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา ไอ้ประสาธชอบส่งข้อความมาให้ทดสอบการสะกดคำเวลาเบื่อ ๆ แน่نونว่าผมหยุดหิดที่ได้เห็นคำว่าเจ้าที่มาจากหมอนั้น เลยขอความช่วยเหลือจากผู้จัดการและฮันซูอยู่หลายครั้ง

พวกเขาประหลาดใจที่ผมมีเพื่อนที่ชอบถามอะไรแบบนี้ แต่ผมเน้นย้ำกับทั้งสองคนไปว่าหมอนั้นเป็นแค่ ‘ไอ้ประสาธ’ เท่านั้น ทว่าทั้งสองคนคงมองว่าเป็นการหยอกล้อของเพื่อนสนิทเลยช่วยด้วยรอยยิ้ม ถึงอย่างนั้นคำที่ไอ้ประสาธส่งมาให้ก็ยากจนผู้จัดการกับฮันซูที่ช่วยอยู่ข้าง ๆ ตอบผิดไปด้วย แล้วยังมีข้อความตอบกลับมาแบบนี้

[ใครช่วยนายอยู่ข้าง ๆ นะ นีมันแก๊งคนที่มลินะ]

พอให้ดูข้อความนั้นเงียบ ๆ ทั้งสองคนที่เพิ่งอ่านอยู่นานก็เปิดปากพูดขึ้นพร้อมกัน

“คนอะไรประสาธชะมัดเลย!”

“อะไรกันนะครับ ไอ้ประสาธนี่!”

หลังจากนั้นทุกครั้งที่หมอนั้นส่งข้อความมา ทั้งสองคนก็จะตึกตักกันยิ่งกว่าเดิมแล้วตะโกนว่ามาโค่นไอ้ประสาธกัน ถึงจะถูกเรียกว่าพวกที่มกล้มมาตลอดก็เถอะ พอผมมองข้อความพร้อมหัวคิ้วขมวดมุ่น สองคนนั้นก็รู้ได้ในทันที

“เฮือก! ไอ้ประสาธเธอ!”

“ว๊าก! ไอ้ประสาทส่งข้อความมาอีกแล้วเหอครับ”

ผู้จัดการที่เกิดอาการหิบบิโรรคัพพ์ของตัวเองออกมาอย่างไร แล้ว
ทำท่าจะเปิดแอปพลิเคชันพจนานุกรมภาษาเกาหลีที่เพิ่งรู้ว่ามิแอปเมื่อวาน
ผมอ่านข้อความก่อนจะยกมือห้ามเขา

“ไม่ใช่การสะกดคำครับ”

“หืม ไม่ใช่การสะกดคำเหอ ไม่ใช่ไอ้ประสาทส่งมาเหอ”

เป็นไอ้ประสาทนะถูกแล้ว...แต่รอบนี้อ่านยังไงมันก็ไม่ใช่ปริศนาการ
สะกดคำเลย

[ไปที่ตึกฝั่งตรงข้ามธนาคาร xx ตรงสี่แยก oo เดี่ยวนี้เลย]

คงเพราะคุ้นเคยกับเมืองเล็กๆ แห่งนี้แล้ว ผมถึงรู้ได้ทันทีว่าสี่แยก oo
อยู่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไร ว่าแต่ตึกฝั่งตรงข้ามธนาคาร xx นี่มันตึกไหนกัน
ผมลากสังขารอันเหนื่อยล้าไปยังสถานที่ในข้อความด้วยความอยากรู้อยากเห็น
ลึนๆ คิดว่าหลังจากรู้เรื่องนี้แล้วก็จะรีบกลับไปนอนหลับที่โมเต็ล ตอนที่
มาถึงผมก็เห็นตึกซึ่งปรากฏอยู่ตรงหน้าแค่ตึกเดียว มันเป็นโรงแรมหรู
แห่งเดียวในย่านตัวเมือง แล้วที่น่าตกตะลึงก็คือมีข้อความส่งเข้ามาพอดี
ราวกับมีใครกำลังจับตามองผมอยู่

[ห้อง 1208]

ผมกดกริ่งก่อนจ้องมองตัวเลขบนบานประตูสีขาว โถงทางเดินที่ผมยืนอยู่
ปกคลุมไปด้วยความเงียบสงัดราวกับถ้าส่งเสียงแม้แต่นิดเดียวจะต้องรีบเอ่ย
ขอโทษขอโพยทางโรงแรมทันที มันเหมือนจะเป็นสถานที่ที่ใช้แวะนอนแล้ว
ก็กลับไปเท่านั้น เพราะแบบนั้นผมจึงไม่ได้รู้สึกผูกพันกับความสะอาดของ
โรงแรมเท่าไร

แอดดดด

ไอ้ประสาทเป็นคนเปิดประตูทั้งที่ยังถือโรรคัพพ์แนบหูก่อนจะส่งสายตา
ให้ผมเข้าไป ผมสงสัยว่าเขาโทร.หาใครตั้งแต่เข้ามิด แต่เพราะเนื้อหาที่คุย

กันเป็นภาษาอังกฤษส่วนๆ ก็เลยเลิกสนใจในทันที แล้วหันไปกวาดตามองรอบๆ ห้องของโรงแรมที่กว้างขวางและเดินไปทางหน้าต่างที่มีแสงจากขอบฟ้าสลัวๆ แทน

ไฟดวงเดียวที่เปิดไว้เป็นเพียงหลอดไฟเล็ก ๆ ตรงทางเข้าที่เดินผ่านมามาเท่านั้น ดังนั้นภายในห้องที่มีแค้โต๊ะและโซฟาพาราวยกับเป็นห้องนั่งเล่นจึงมืดสลัวเห็นแสงไฟลอดออกมาจากบานประตูที่แง้มอยู่นิดๆ แล้วดูเหมือนไอ้ประสาธจะเดินเข้าไปในห้องนั้น ผมรวบผ้ามา่านผืนหนาไปไว้ข้างๆ ให้ช่องว่างซึ่งมีขนาดเท่าฝ่ามือกว้างขึ้นเท่าความยาวแขน จากนั้นก็มองถนนโล่งๆ ที่แทบไม่มีรถสัญจรไปมาผ่านกระจกบานใหญ่ อาคารส่วนใหญ่มืดปิดไฟมืดทำให้ผมรู้สึกเหมือนเหลืออยู่ตัวคนเดียวในเมืองนี้ หลังเหม่อมองข้างนอกอยู่สักพัก ผมก็หลับตาแล้วแนบหน้าผากเข้ากับหน้าต่างไปตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้

บานกระจกให้ความรู้สึกเย็นแค่ครั้งแรกที่สัมผัส ก่อนที่อุณหภูมิจะปรับให้ใกล้เคียงกับอุณหภูมิร่างกายของผม ทำให้ลืมไปชั่วขณะว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ตอนนั้นผมรู้สึกอ่อนเพลียมากจริงๆ ทั้งทำงานไต่รุ่งแล้วก็ได้เข้าฉากอย่างไม่คาดฝันจนเครียดโดยไม่รู้ตัวอีก ดังนั้นเลยไม่ได้สนใจอะไรจนกระทั่งวงแขนของใครบางคนโอบรอบเอวถึงได้รู้ว่าเขากำลังสวมกอดผมจากด้านหลัง

เฮ้ออก

ผมพยายามจะหันหน้าไปเมื่อถูกวงแขนแกร่งรัดที่เอว แต่เขาผลักผมแนบติดกับหน้าต่างในท่านั้น

“เฮ้...”

ตอนผมทำท่าว่าจะท้วง ริมฝีปากที่แนบหูก็กระซิบเบาๆ

“ว่างๆ หน่อย ฉันจะทำให้นายเปล็ดเปล็นเอง”

ทำให้เปล็ดเปล็นนี่นะ ผมไม่เข้าใจความหมายที่เขาจะสื่อในทันที แต่มาารู้ได้อย่างชัดเจนก็จาก ‘ความเปล็ดเปล็น’ ที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขา เมื่อตระหนักได้แบบนี้ผมก็ลุกซู่ไปทั่วตัว ผมรู้สึกว่ายานกระจกที่กดแนบหน้าอกอยู่กำลังถ่ายเทพลังงานเย็นๆ มาให้ แต่ความรู้สึกเย็นวูบนั้นไม่ได้หายไปทันทีเพราะคนที่ยื่นประกบอยู่ข้างหลัง

ผมหายใจติดขัดจนไม่เข้าใจสภาพของตัวเองอย่างละเอียดถี่ถ้วนนัก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวงแขนที่โอบรอบเอวดึงสะโพกให้ห่างออกมาจากกระดูก ต่างจากร่างกายก่อนวันที่ถูกกดแบนอยู่ แถมตอนนั้นใบหน้าก็ยังแนบกับหน้าต่างในสภาพดูไม่จิตใจยากที่จะหันหน้าไปมองตรงๆ ได้

ผมยื่นมือออกไปยันกระดูกอย่างทุลักทุเลและพยายามจะออกแรงบิดตัวกลับไป แต่ก็ไม่อาจต่อกรกับแรงผลักของหมอนั้นที่ตัวใหญ่กว่าผมได้ ทั้งที่ไม่มีหวัง แต่ก็ยังดิ้นไม่หยุดเพื่อจะหนีออกไปจากตรงนี้ ทว่าเหตุผลที่หนีไม่ได้เป็นเพราะลมหายใจที่รินรดอยู่ด้านหลัง เขาโน้มใบหน้าลงมาทางเดียวกับที่ผมหันหน้าไปพอดี ก่อนจะได้ยินเสียงพึมพำอยู่เหนือขมับในระยะที่สัมผัสได้ถึงริมฝีปากซึ่งกำลังขยับได้อย่างชัดเจน

“รู้อะไรไหม ว่าจุดตายของคนเราอยู่ที่กลางลำตัวหมดเลย”

เขาพูดพลางผ่อนแรงที่ผลักผมเล็กน้อย แน่نونว่าผมรีบใช้มือดันกระดูกโดยไม่ยอมปล่อยให้โอกาสนั้นให้หลุดไป แต่ก็ทำได้เพียงเท่านั้น เพราะมือที่ออกแรงจนเกร็งกลับแข็งที่อยู่กับที่

พรีบ

นิ้วมือที่โอบรอบคอหยุดอยู่ที่ใต้คางของผม ก่อนที่นิ้วโป้งและนิ้วกลางจะกดลงบนตำแหน่งตรงลำคอสองจุด ทำให้ผมตัวแข็งค้างราวกับตุ๊กตาที่ถูกปิดสวิทช์ ความรู้สึกขนลุกวูบพุ่งขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังเพราะมือของเขาที่ชี้จุดอย่างแม่นยำราวกับบอกให้รู้ว่าจุดตายที่ว่าอยู่ตรงไหน สัมผัสนั้นเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติมาก ๆ และทำอย่างง่ายตายเหมือนค้อนเคียวกับการใช้มือกำรอบคอของอีกฝ่ายก่อนบีบรัดหลอดลมโดยไม่ลังเล

ผมอยากตะโกนถามออกไปดัง ๆ ว่าตัวตนของคุณเป็นยังไงกันแน่เนี่ย แต่ก็ทำได้เพียงหายใจรวยรินเท่านั้น ในตอนที่หยุดขัดขึ้นไปชั่วขณะ มืออีกข้างที่เคยโอบเอวของผมก็เลื่อนขึ้นมาใต้แผ่นอกตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ เขาคงถูกใจที่ผมว่าง่ายเลยเปิดปากพูดในระหว่างที่มือก็ยังคงบิดป้ายเนื้อตัวของผมไปมา

“ตรงนี้นายเองก็น่าจะรู้นะ”

มือของหมอนั้นหยุดตรงลิ้นปี่แล้วกดลงบนผิวหนังของผมเบา ๆ

จากนั้นก็ค่อยๆ ใช้มือลูบไล้ลงไปถึงสะดือ ผมรู้สึกเหมือนไออุ่นของมือแกร่งกำลังสัมผัสกับผิวที่เปลือยเปล่าของผมผ่านเสื้อเชิ้ตบางๆ ปลายนิ้วหยุดอยู่ตรงสะดือที่นูนลงไปก่อนค่อยๆ ลากวนเป็นวงกลมแล้วลูบคลึงตรงส่วนที่นูนผ่านเสื้อเชิ้ต

“ตรงนี้ก็หน้าจะรู้ด้วยใช่ไหม”

เขาคดปลายนิ้วที่วนอยู่รอบๆ เข้าไปในสะดือราวกับยืนยันในสิ่งที่พูดก่อนกระซิบด้วยเสียงอันแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

“แต่มันอาจจะเป็นอย่างอื่นที่ตรงข้ามกันก็ได้นะ”

นิ้วของเขาเริ่มขยับอย่างอ้อยอิ่งพอๆ กับเสียงที่เนิบนาบ เขาขยับอย่างเชื่องช้าเหมือนหยอหยากคลานจนผมรู้สึกเสียววูบ ระหว่างที่นิ้วมือของเขาอวดอยู่นานจนคุ้นเคยกับการกระทำนั้น ความรู้สึกวูบวาบแปลกๆ ก็แผ่ซ่านไปทั่วช่องท้องที่หดเกร็งอย่างน่าประหลาด ที่เป็นแบบนี้อาจเพราะเริ่มคุ้นเคยกับร่างกายอันสูงใหญ่และหนักอึ้งที่ประกบอยู่ด้านหลัง ไม่ใช่อาจจะเพราะปรับตัวเข้ากับเขาที่หยุดพูดไปก่อนจะหายใจหอบแผ่วรินรดผิวหนังแล้วก็ได้

รู้ตัวอีกทีลมหายใจฉิวของผมที่ตั้งกองอยู่ในหูราวกับเสียงกลองก็สอดประสานเข้ากับลมหายใจของเขาแล้ว เขาปล่อยให้ผมยอมรับตัวตนของเขาเงิบๆ อยู่พักใหญ่ราวกับจะกล่อมให้ผมสงบลง ก่อนมือที่กอดรอบลำคอจะคลายออก แต่ผมแค่เปิดปากเบาๆ แทนที่จะดินเหนียวเหมือนเมื่อกี้

“แม่งเอ๊ย คุณ...ทำบ้าอะไรของคุณเนี่ย”

แม้แรงที่กดตรงจุดตายจะคลายออกแล้ว แต่มือใหญ่ยังกุมรอบคอของผมไว้ดังเดิม เขาออกแรงโอบรัดเอวของผมแล้วดึงเข้าไปแนบกับตัวเองมากขึ้นแทนคำตอบ เอือก ผมเกร็งมือที่ยังสัมผัสกับกระຈอกอยู่ พอพยายามบิดตัวไปอย่างเกร็งๆ เขาก็ให้ความรู้เรื่องจุดตายที่ไร้ประโยชน์ต่อไป

“แต่จุดที่อ่อนไหวที่สุดคงจะเป็นตรงนี้นะนะ”

เสียงเนิบนาบลอดเข้ามาในหู ทว่าประสาทสัมผัสของผมกลับพุ่งไปที่เป้ากางเกงเพียงอย่างเดียว มือของเขากุมส่วนนั้นของผมโดยไม่ทันได้ตั้งตัวทันใดนั้นความรู้สึกขลุ่ยซนซึ่งต่างกับก่อนหน้านี้ก็ทำให้ตัวร่างสะท้านราวกับ

ถูกสาตน้ำเย็นใส่

“ผมถามอยู่นี่ไงว่าทำบ้าอะไรของคุณนะ”

ผมพูดลอดไฟฟั่นที่กักแน่นขณะออกแรงเกร็งแขนเพื่อพยายามหนีจากเขา หมอนั้นจับคอผมอีกครั้งราวกับเป็นเจ้าของที่กระตุกสายบังเหียนของม้า

“อีก ปล่อยนะ!”

“ถามว่าอะไรนั่นหรือ จันท์บอกไปแล้วไงจะทำให้นายเพลิดเพลินนะ”

แบบนี้เนี่ยนะ ผมถามด้วยความอึ้งอยู่ในใจโดยที่หมอนั้นไม่ได้ยิน แต่ต่อให้ไม่มีมือที่บีบรัดหลอดลมอยู่ยังไงก็คงถามออกไปไม่ได้ยุติ

หมับ ปีบ

เขาปลดตะขอกางเกงออกก่อนรูดชิปพรวดลงมาด้วยมือข้างเดียว ผมชนลูกชันไปทั่วผิวหนังเพราะจู่ๆ เสื้อผ้าที่ใส่อยู่ก็หลวมโพรกกะทันหัน เหมือนเป็นลางสังหรณ์ที่คาดเดาสถานการณ์ถัดไปได้โดยสัญชาตญาณ เขากำแก่นกายของผมผ่านกางเกงชั้นในตัวบาง แล้วลมหายใจที่รวยรินอยู่ก็หยุดชะงักไป แต่กลับส่งผลให้เฟื่องความสนใจไปที่มือของเขายิ่งกว่าเดิม

เขาขยับมืออย่างเชื่องช้า ปลายนิ้วที่กางออกเคลื่อนไปตามรูปร่างของแก่นกายราวกับกำลังลูบไล้มัน คราวนี้เขายังคงขยับมืออย่างอ้อยอิ่งและค่อยเป็นค่อยไปราวกับปลอบประโลมผมเหมือนเมื่อครู่ ทว่าร่างกายของผมกลับยิ่งแข็งทื่อด้วยความเกร็งแทน ตอนนั้นเองริมฝีปากของเขาที่เคลื่อนมาหยุดตรงใบหูก็เอ่ยถาม

“นานแค่ไหนแล้ว”

เสียงกระซิบกลายเป็นไอร้อนชื้นผ่านเข้ามาในหู

“นายไม่ได้ถูกปรนเปรอด้วยมือคนอื่นแบบนี้มานานมากแล้วสิท่า”

ระหว่างที่ปากพูด มือที่เอาแต่ลูบคลึงแก่นกายของผมก็ลดต่ำลงไปจับลูกกลมกึ่งด้วย

“อีก”

ผมขมวดคิ้วแล้วก้มหน้าลงไปโดยไม่รู้ตัว มือที่กุมรอบคออยู่ถอนออกไปตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ ผมไม่รู้สึกตัวเลยสักนิด เพราะประสาทตื่นตัว

เต็มที่อยู่กับมือของเขาที่ปลุกเร้าส่วนล่างจนเจ็บ กับเสียงกระซิบที่ทำให้รู้สึก
ร้อนวูบวาบเท่านั้น

“นายไม่ได้ช่วยตัวเองมานานแล้วใช่ไหม”

“อ้อ...อีก”

อาการต่อต้านที่พยายามเปล่งเสียงว่าอย่าทำถูกกลบหายไปด้วยเสียง
ครวญครางในลำคอ ผมก็ไม่ว่าทำไมตัวเองถึงเป็นแบบนี้ เหมือนว่า
ความร้อนกำลังสุ่มรวมอยู่ที่ช่วงล่างเพราะแรงปลุกเร้าจากเขา พอแก่んกาย
เริ่มคับแน่น เขาที่เคยลืบล้างเร็วๆ ก็ใช้เล็บสะกิดส่วนหัวหยักกลมๆ ผ่าน
กางเกงชั้นใน ทันใดนั้นก็คล้ายมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ที่ทำให้เสียวแปลบ
แล่นปราดไปทั่วช่องท้องของผม หมอนั่นคงสัมผัสได้ถึงปฏิกิริยาของผม
ผ่านร่างกายที่แนบชิดจากด้านหลังจึงกดริมฝีปากขึ้น ๆ ลงบนใบหูของผม
แถมยังจงใจใช้เล็บครูดผ่านส่วนปลายนั้นอีกรอบก่อนถามขึ้นอีกครั้ง

“ตอบฉันมาสิ เวลาช่วยตัวเองนายทำยังไง”

“แม่งเอ๊ย หยุดพูดไร้สาระได้แล้ว...”

“ตอนแรกนายคิดลึงบนเป้ากางเกงในแบบตอนนั้นหรือเปล่า”

ผมพยายามเมินเสียงนั้นเพราะไม่อยากจะยินมัน แต่คำถามของเขา
ดึงความสนใจของผมไปราวกับร้ายกาจ มือของเขาที่กระตุ้นจนรู้สึกเจ็บและ
เสียวซ่าไปพร้อม ๆ กันยิ่งทำให้เสียงนั้นแทรกซึมลึกเข้ามาในตัวของผม

“ลูบตรงนี้ด้วยแล้วรู้สึกดีไหม ทำแบบนี้ละ”

มือที่รูตึ้งแก่んกายเลื่อนลงไปขย่ำส่วนนุ่มนิ่มด้านล่างอย่างลื่นไหล
ราวกับเป็นลูกแก้วในอุ้งมือ ทันใดนั้นเขาข้างหนึ่งของผมก็ทำท่าจะพับงอลงไป
สัญญาเตือนเตือนกำลังร้องอยู่ภายในใจว่าถ้าไม่ขัดขึ้นและผลึกเขาออกไปตั้งแต่
ตอนนี้ ผมจะถูกครอบงำด้วยความรู้สึกตรงช่วงล่างที่เลือดเริ่มคั่งขึ้นเรื่อย ๆ
ทว่าเสียงกระซิบของเขาก็ขวางสัญญาเตือนนั้นไว้ก่อน

“ขนาดจับผ่านกางเกงในฉันยังรู้สึกได้เลยว่าไอ้นั่นของนายมันเริ่ม
ร้อนผ่าวขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว นายก็รู้สึกเหมือนกันใช่ไหม ว่ามีนายร้อนผ่าว
จนแทบไหม้ตอนที่จับมันซักชิ้นลงนะ”

ผมนึกถึงความรู้สึกนั้นจริง ๆ เมื่อได้ยินเสียงที่เหมือนกับมนตร์สะกด

ของเขา นี่ถึงความทรงจำตอนนั่งจับมันชักรูดคนเดียวในห้องเมื่อนานมาแล้ว ตั้งแต่แก่นกายร้อนผ่าวที่เริ่มแข็งสู้มือขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งความรู้สึกเสียวซ่านที่หายไจไม่ทั่วห้องจากการทำแบบนี้ ทันทีที่คิดถึงเรื่องนั้น ช่วงล่างของผมก็พองโตขึ้นมาจริง ๆ มือของเขาที่ลูบคลึงอยู่บนเป้ากางเกงชั้นในทำให้ผมรู้สึกร้อนรุ่มจนกระตุกเอาโดยอัตโนมัติ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเอ่ยชมทั้งที่กลั้นหัวเราะเข้ามาในหู

“ใช่แล้ว แบบนั้นแหละ นายน่าจะเริ่มรู้สึกหวิว ๆ แล้วก็เสียววูบตรงท้องน้อยแล้วละมั้ง ลองนึกดูสิว่าตอนชักมันด้วยมือเปล่า ๆ นายมีอารมณ์มากกว่าตอนชักผ่านกางเกงในขนาดไหน แล้วมือที่กอบกวมแห่งเอ็นที่กระสันอยากของนายมันชักรูดถี่ร้วแค่ไหน”

อีก ผมกลืนน้ำลายที่แห้งผากอย่างลึมตัว ในหัวมีเพียงความทรงจำตอนที่ตัวเองกำลังสาวมือเป็นระวิงตามคำพูดของเขา มันเป็นวิธีจัดการอารมณ์คั่งค้างที่รู้สึกเหมือนบางอย่างค้างคาอยู่ในตอนนั้น ใช่แล้ว สิ่งที่ต้องการก็คือมือ...มือที่กำแห่งเอ็นนั้นด้วยตัวเอง มือที่เคยชักรูดมันให้แรงและเร็วกว่านั้นจนหายไจไม่ทั่วห้อง ผมหดเกร็งท้องน้อยและบิดเอวเร็ว ๆ ด้วยความรู้สึกเสียวตาย แล้วในเสี้ยววินาทีที่รู้สึกวเสียววูบตรงช่วงล่างมือแกร่งของเขาก็กอบกวมแก่นกายของผมเอาไว้จริง ๆ

“อีก”

สติของผมพรว์เลื่อนตามมือที่เริ่มกอบกวมและชักรูดแก่นกายอย่างแรง โดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากางเกงชั้นในถูกถอดออกไปแล้ว

“แฮก ๆ ๆ...”

ผมหายไจชอบผ่านปากที่อ้าออกพร้อมกับแนบศีรษะลงบนแขนที่เท้ากระจกอยู่ เหมือนจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว ถึงร่างกายจะคุ้นเคยกับการใช้มือสาวแก่นกายเพื่อช่วยตัวเองเป็นอย่างดี แต่ตอนนี้มันต่างออกไป ผมรู้สึกเหมือนสะโพกกำลังหลอมละลายตามการเคลื่อนไหวที่คนอื่นกอบกวมมันแรง ๆ และชักอย่างถี่ร้วจนเจ็บ ร่างกายที่ถูกปลุกเร้าในรอบหลายปีซึ่งนานมากจนจำไม่ได้แล้วหลุดลงเพราะมือของเขอย่างง่ายตายราวกับคนโง่

“ฮ่า แฮก...ฮ่าาา...ฮ่าาา...อีก...”

ผมหายใจหอบกระเส้าขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนลมหายใจที่พรั่งพรูจะชะงักไปหลายรอบจากแรงปลุกเร้าที่ตั้งอยู่ตรงช่วงล่าง ระหว่างที่หลับตาแน่น เพราะหายใจไม่สะดวกก็ได้ยินเสียงกระซิบอีกครั้ง

“ลองโยกเอวหน่อย ยังไม่ถึงใจไม่ใช่หรอ น้ำของนายกำลังไหลเอี่ยมอยู่นะ ไม่อยากรีบแตกเร็ว ๆ หรือไง”

สมองของผมที่หยุดทำงานไปชั่วขณะยอมรับฟังคำพูดของเขาทั้งหมด ร่างกายที่ต้องการความสุขสมจากการปลดปล่อยเริ่มโยกเอวซึ่งเคยกระตุกตามที่เขาบอก แต่ก็ไม่อาจขยับได้อย่างอิสระเพราะเขายืนประกอบอยู่ข้างหลัง ดังนั้นท่าทางของผมจึงไม่ต่างอะไรกับการบิดเสโปกเข้าหาร่างกายของเขาที่แนบชิดกัน

ตอนนั้นในหัวที่เต็มไปด้วยความคิดว่าอยากปลดปล่อยเร็ว ๆ เลย ไม่รับรู้ว่าตัวเองเคลื่อนไหวไปอย่างไร แต่ประสาทสัมผัสทั้งหมดพุ่งตรงไปยังความรู้สึกอยากปลดปล่อยที่เกือบจะถึงเส้นชัยตามจังหวะมือที่เร็วขึ้นเรื่อย ๆ ก็เลยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าของมือที่จับเอวผมอยู่ดึงให้ผมถอยไปก้าวหนึ่งเพื่อให้สะโปกถดไปข้างหลัง แต่มันกลับดีกว่าเดิมเพราะทำให้ผมขยับเอวได้สะดวกยิ่งขึ้น แล้วยังได้เสียดสีบนท้ายกับร่างกายแข็งบึกเหมือนกำแพงที่อยู่ด้านหลังไปพร้อมกัน

ฮ่าา...ฮ่าาา จะถึงแล้ว...

หลังจากนั้นสักพักผมก็สูดหายใจเข้าลึกแล้วปลดปล่อยของเหลวที่พุ่งทะยานออกมา โดยไม่รู้ว่าท่อนล้าอันร้อนผ่าวที่แข็งตัวของหมอนั้นกำลัง نابันท้ายที่ขยับโยกอยู่

“เฮือก!”

ผมสูดลมหายใจเข้าไปลึก ๆ ทั้งที่ยังหลับตาอยู่ ก่อนจะปลดปล่อยน้ำสีขุ่นออกจากช่วงล่างที่กระตุกเกร็งอยู่หลายครั้ง ของเหลวที่ทะลักออกมาราวกับเขื่อนแตกส่งกลิ่นออกเปรี้ยวนำมาก่อน มันเป็นกลิ่นที่ไม่ได้กลิ่นมานานจนรู้สึกไม่คุ้นเคย ผมไม่ได้ตั้งปณิธานว่าจะใช้ชีวิตอยู่ในศีลธรรมอะไร แต่พอใช้ชีวิตประจำวันอย่างลำบากตรากตรำโดยได้นอนแค่วันละสามถึงสี่ชั่วโมงไปเรื่อย ๆ ก็แน่ใจว่าไม่มีเวลาว่างมาช่วยตัวเองแน่ ๆ

อาจเพราะได้ลิ้มรสชาติความเสียวซ่าจากการปลดปล่อยที่ไม่ได้รู้สึกมานาน แข็งขาของผมเลยพลันลั่นระริก ถ้าไม่ได้ใช้แขนสองข้างยันกระจกเอาไว้ว่าจะทรุดลงไปทั้งอย่างนั้นแล้วก็ได้ แต่ยังไม่กล้าจะล้มลงไปกองกับพื้นเพราะมีมือที่จับเอวอยู่ มือนั้นกำลังขยับอย่างช้าๆ รู้ตัวอีกทีก็ตระหนักได้ว่าตัวเองกำลังค่อมเอวลงไปครึ่งตัว ก่อนเสียงรบกวนอันแผ่วเบาจะปลุกเรียกสติที่พราวเลื่อนของผม

แกรก

เมื่อได้ยินเสียงปลดหัวเข็มขัดดังขึ้น ตามด้วยเสียงรูดซิปลงถึงได้สติขึ้นมาฉับพลัน แต่กว่าจะร้องด้วยความตกใจว่า“หิม” ก็สายเกินไปเสียแล้ว ผมพยายามยกลำตัวขึ้น แต่ถูกมือของเขาคดแผ่นหลังให้โค้งงอไปอย่างแรงพลัก!

อีก!

ผมร้องเสียงหลงในใจโดยอัตโนมัติเมื่อเขาผลักไหล่ผมไปชนกับหน้าต่างจนเกิดเสียงดัง เท่านั้นไม่พอ มือที่กดบนแผ่นหลังได้ท้ายทอยแรงๆ ยังทำให้ผมอยู่ในท่าแหวนหน้ากับบานกระจกอีกครั้ง ผมไม่รู้ว่าเขาจับตัวผมทำไฉนยังไง แต่ผมไม่สามารถผลักมือของเขารอกแล้วยืนขึ้นได้ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของหมอนั้นราวกับเขาอ่านความสงสัยของผมออก

“ฉันลืมนอกไปเลยว่าฉันเรียนศิลปะการต่อสู้มาบ้างนะ เพราะอย่างนั้นก็เลยทำให้คนอื่นเสียหลักเก่ง การกดคู่ต่อสู้ให้ขยับตัวไม่ได้คือความสามารถพิเศษของฉันแหละ”

ใบหน้าของผมซีดเผือดเมื่อรู้ว่าสะพานที่โค้งงออยู่กำลังเปิดโล่งสัมผัสกับอากาศเย็นๆ เตี้ยวก่อนนะ ไอ่เวรนี้...เมื่อตระหนักได้ถึงความจริงก็สุดทลายใจเข้าไปลึกๆ ก่อนจะได้ยินเสียงหมอนั้นเอามือไปป้ายน้ำกามของผมแล้วลูบคลึงอยู่พักหนึ่งราวกับภูน้ำเฉอะแฉะลงบนบางสิ่ง แล้วเขาก็ผลักหลังของผมให้เอวโค้งลงไปจนขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ ผมรู้สึกได้ชัดเจนว่าสายตาของเขาจ้องมองมายังท่อนล่างอันเปลือยเปล่าราวกับตีมูลค่ากับภาพนั้น

“คุณแม่ง...”

“เทพแห่งการทำลายล้าง”

หา? ยังไม่ทันจะได้ตกใจกับคำพูดแปลก ๆ ที่โพล่งออกมาจะทันหัน
ราวกับร้ายกาจตา อะไรวางอย่างก็แสบกับสะโพกของผมแล้ว

“นายรู้ไหมว่านี่คืออะไร”

“เลิกพูดไร้สาระแล้วเอามือออกไปซะ ไอ้เวรนี่”

คงเพราะผมด่าออกไปในทำนองที่ ไม่ได้เป็นภัยคุกคามเลยสักนิด
หมอนั้นเลยไม่ใส่ใจอะไร แต่กลับถูไถอวัยวะส่วนหนึ่งข้าง ๆ สะโพก
ของผมแทน แล้วก็รู้ได้ว่าส่วนนั้นคือตำแหน่งที่มีรอยสักเมื่อได้ยินคำพูด
ถัดมาของเขา

“สัญลักษณ์ของเทพแห่งการทำลายล้าง”

ลิ้นของผมแข็งจนพูดอะไรไม่ออก หมอนั้นยังพูดพลาမ်ไม่เลิก
แต่หลังจากที่รู้ว่าอวัยวะที่สัมผัสตรงตำแหน่งรอยสักไปเรื่อย ๆ คืออะไร
หัวของผมก็คิดคำด่าถัดไปไม่ออก สิ่งที่ถูกไถอยู่คือท่อนเอ็นของหมอนั้น
ที่ร้อนผ่าราวกับจะแผดเผาผิวหนัง เขากำลังใช้ท่อนเอ็นที่แข็งขึ้นถูไถอยู่บน
ร่างกายของผม

“เทพองค์นี้มีพระเนตรที่หลับไหลอยู่ ใครที่มองพระเนตรนั้นจะต้อง
ตายทุกคน แต่ว่า...”

ส่วนปลายท่อนลำของหมอนั้นหยุดอยู่ตรงกลางรอยสัก เห็นรูปล
ดวงตาที่เบิกกว้างอย่างชัดเจน

“นายไม่รู้หรือว่าฉันคิดถึงดวงตาคู่นี้มากแค่ไหน”

ท่อนเอ็นร้อนผ่าที่ نابตรงสะโพกเลื่อนลงไปพร้อมกับเสียงกระซิบ
ถึงจะเป็นการขยับแค่เล็กน้อย แต่ผมก็ขนลุกเกรียว แก่นกายของหมอนั้น
ที่อยู่ตรงกลางระหว่างบันทึยลื่นไถลน้อย ๆ ผมครุ่นคิดขึ้นมาลอย ๆ ว่าทำไม
ผิวเนื้อถึงไม่ถูกบดเบียดไปด้วย แล้วสิ่งที่ตอบความคิดไร้สาระนั้นได้ก็คือ
เพราะน้ำกามของผมเอง ทันทีที่รู้เช่นนั้นก็เปิดปากพูดขึ้นมาอัตโนมัติ

“เวรเอ๊ย...ทำบ้าอะไรของคุณนะ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าจะทำให้นายเพลิดเพลินนะ”

หา? ล้อกันเล่นหรือไง ความโกรธเดือดพล่านขึ้นมาจนผมเอี้ยวตัว
กลับไปหาเขา แต่มือของเขาที่ลือกอยู่ตรงแผ่นหลังก็ผลักกลับจนผมเจ็บ

ตอนนี้ผมย้อนกลับมาโกรธตัวเองที่เหมือนคนโง่ แต่พอหมอนั้นพูดเสริมในประโยคถัดมาก็ตกตะลึงจนถึงกับโกรธไม่ออกเลยสักนิด

“ฉันกำลังจ่ายค่าตอบแทนที่นายต้องการอยู่นี่ไง เพราะงั้นก็ว่างๆ หน่อย”

เขาพึมพำหน้าตาเฉยก่อนจะใช้มืออีกข้างรวบเอาผมดึงเข้าไปหาตัว ยิ่งกว่าเดิม จากนั้นก็ยกสะโพกของผมให้สูงเท่ากับระดับความสูงของตัวเอง สะโพกผมลอยโด่งจนต้องเขย่งปลายเท้า ผมขยับลำตัวที่ถูกกดไม่ได้เลย ต้องยืนทรงตัวไว้ก่อน ระหว่างนั้นแกนกายของหมอนั้นที่อยู่ตรงบั้นท้ายของผมก็เริ่มขยับเป็นจังหวะเหินหาบ ตอนนั้นผมถึงได้รู้ว่าเขาหายใจถี่เร็วขึ้นเล็กน้อย

“ไม่เพลินเหรอ นายกลั้นไว้จนปล่อยน้ำออกมาขนาดนี้เลยไม่ใช่หรือไง”

ว่าแล้วเขาก็เลื่อนมือที่จับเอวมากอบกุ่มส่วนนั้นของผมเอาไว้

“อีก!”

ผมตรงสั้นๆ จากความเจ็บปวดที่แล่นเข้ามาฉับพลัน ก่อนจะได้ยินเขาหัวเราะเบาๆ จากข้างหลัง

“อย่ากลัวไปเลย ฉันจะทำให้นายเพลิดเพลินอีกครั้งเอง”

หมอนั้นพูดเสริมพลางดันแท่งเอ็นอวบหนาใส่กลางหว่างขาของผมจนเจ็บ

“วันนี้ฉันจะยับยั้งชั่งใจเอาไว้เท่านี้ก่อน หนีบต้นขาให้แน่นๆ ละแล้วก็นะ...”

พอมือที่กำแกนกายของผมอย่างหยาบโหลนเริ่มขยำอวัยวะกลมกลิ้งนุ่มนุ่มข้างล่างแรงๆ เท่านั้นในหัวของผมก็ขาวโพลน ตอนแรกมันรู้สึกเจ็บปวดแต่ระหว่างที่ตัวอ่อนระหอยจนเขาสั่นพับๆ เขาก็เริ่มขยับมือแล้วชักрудแกนกายของผมอีกครั้งอย่างซ้ำของ ตอนนั้นผมไม่ได้ยินคำขอของหมอนั้นที่เสียดลึกับบั้นท้ายของผมด้วยแรงอารมณ์ไม่หยุด แต่ก็ทำไปตามนั้นเพราะแกนกายตัวเองดันแข็งขึ้นขึ้นซ้ำอีกครั้ง

“ลองโยกสะโพกแบบยั่วๆ หน่อยสิ”

ผมรู้สึกหมดเรี่ยวแรงอย่างสิ้นเชิง หลังจากยืนอยู่ใต้ฝักบัวให้น้ำอุ่นซัลโหมกายอยู่นานก็ตั้งสติได้ในที่สุด ผมหลังคามือของหมอนั้นไปตั้งสามครั้งจนผจญเรี่ยวแรงไปหมดเกลี้ยง ทั้งที่เมื่อก่อนก็ทำงานในเซ็คท์ก่อสร้างได้ไม่เคยหวั่นถึงจะไม่ได้ช่วยตัวเองมานานมากจนลืมนิสิตไปแล้วยังไงก็เถอะ แต่น้ำมันอ่อนหัดเกินไปหรือเปล่า

ผมผลัดความโกรธครึ่งหนึ่งไปลงที่หมอนั้น แล้วเอาความโกรธที่เหลือมาลงที่ตัวเอง แถมยังรู้สึกอายที่ล้มพับไปอย่างง่ายตายจนน่าตกใจ ใ้ประสาที่แหม่ง ผมขมวดคิ้วมุ่นขณะใช้น้ำจากฝักบัวล้างร่องสะโพกที่หมอนั้นเสียดสีจนววมแดง

หลังจากนั้นผมก็หลังคามือหมอนั้นไปอีกตั้งสองครั้ง แต่ท่อนเอ็นของเขายังแข็งได้ใส่ผมไม่เลิกอีก แล้วเรื่องราวก็จบลงโดยไมทันได้เรียบเรียงสถานการณ์ว่ากลายเป็นแบบนี้ไปได้อย่างไร พอได้สติอีกครั้งก็มายืนอยู่ใต้ฝักบัวอย่างนั้นแล้ว

ต้องทำยังไงถึงจะชดหมอนั้นให้หมอบราบคาบได้นะ ผมกัตุกรรมขณะล้างของเหลวเหนียวเหนอะของตัวเองกับของหมอนั้นที่ยังค้างอยู่ตรงร่องสะโพก แล้วจู่ๆ ก็หยุดชะงักไปเมื่อรู้สึกวุ่นวายในอดีตกี้เคยมีเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นด้วย ผมทบทวนความทรงจำที่คล้ายๆ กันก่อนจะนึกย้อนกลับไปเมื่อห้าปีก่อน ไซ้แล้ว ผมเคยโดนเอาอยู่ครั้งหนึ่งด้วยนี่...

ผมเอียงศีรษะขณะนึกถึงเรื่องนั้น ไมสิ ตอนนั้นเลือดไหลเยอะเลย ไม่คล้ายกับสถานการณ์ในตอนนี้ แล้วทำไมถึงคิดว่ามันคล้ายกันได้ละ ผมหยุดล้างตัวก่อนจะทำมือกับผนังห้องน้ำ แล้วก็หันน้ำได้สายน้ำที่ไหลลงมาด้วยความรู้สึกเหมือนจะนึกบางอย่างออกแผลไม่ออกแผล ก่อนเสียงที่ตั้งขึ้นกะทันหันจะขัดจังหวะความคิดของผมเสียก่อน

“ฉันทานน้ำให้เอาไหม”

เฮือก! ผมถอยออกจากฝักบัวแล้วหันขวับ ใ้ประสาที่ไม่รู้ว่าเข้ามาเมื่อไรกำลังกอดอกยืนพิงประตูอยู่ สงสัยเขาจะไปอาบน้ำอีกห้องหนึ่งมา

เลยเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดอื่นเรียบร้อยแล้ว แต่เส้นผมยังเปียกหมาด ๆ อยู่

“เฮ้ ออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

“ถ้าไม่ชอบก็รีบอาบน้ำซะสิ”

“แล้วทำไมผมต้องรีบอาบน้ำด้วย”

“ฉันอาบน้ำให้เอาไหมล่ะ”

...ไอ้หมอนี่พูดจาไม่รู้เรื่องเลย ผมนึกขึ้นมาได้อย่างสลดใจว่าก็นั่น
ไอ้ประสาธน์น่าพาลงยี่นมือออกไป

“เอาผ้าขนหนูวางไว้ข้าง ๆ นั่นที”

ผมอยากออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ แต่ก็มีเหตุผลเดียวล้วน ๆ ที่ยังนั่งอยู่บน
โซฟาข้างหมอนั้น ไหนลองฟังดูหน่อยว่าจะแก้ตัวว่าจะอะไรบ้าง แต่ก็ยังแอบ
กำหมัดอยู่ได้หมอนอิงเพราะความต้องการที่อยากตะบันหน้าเขาสักหมัด

“คุณ”

ผมเรียกหมอนั้นที่กำลังอ่านบทหนังอยู่ เขาเงยหน้าขึ้นพร้อมกับเสยผม
ที่ปรกลงมาแล้วส่งสายตาคล้ำกับจะถามว่า ‘มีอะไร’ ผมถึงถามออกไปหัวน ๆ

“ถึงกับเรียกผมมาที่นี่เพื่อจะทำเรื่องพรรคั่นเองนะเหรอ”

ผมเน้นย้ำคำว่า ‘พรรคั่น’ เพื่อจงใจบอกให้รู้ว่าสิ่งที่ผมโดนกระทำ
ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เพราะถ้าไม่พูดแบบนี้ผมก็จะเสียศักดิ์ศรีเอง ไม่สิ
ผมอาจจะอยากปกปิดว่าสูญเสียความเป็นตัวเองและมีอารมณ์ร่วมต่อหน้า
หมอนั้นคนเดียวก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นทางไหนก็รู้สึกหัวเสียไม่ต่างกันเลย
ที่แน่ ๆ ผมรู้ได้อย่างชัดเจนว่าถ้าอาละวาดว่าจะฆ่าหมอนั้นให้ตายที่นี่ เขา
จะหัวเราะหนักยิ่งกว่าเดิมอีก เพราะฉะนั้นแทนที่จะดูเขาหัวเราะเยาะใส่
สู้ระงับอารมณ์ไว้แล้วฟังคำพูดเฮงชวยนั้นยังจะดีซะกว่า

“ฉันเห็นด้วยนะว่ามันเป็นแค่เรื่องพรรคั่น เออตรง ๆ นายไม่อึดอัด
เหรอ”

“การมาเจอคุณนี่แหละที่น่าอึดอัด”

ผมเหน็บแนมเพื่อจะทำให้เขาหัวร้อนได้สักนิดก็ยิ่งดี ทว่าเขากลับพูดเรื่องไร้สาระของตัวเองอย่างจริงจัง

“ฉันไม่นึกเลยว่าการไม่ได้ทำให้เสร็จจริงๆ มันจะค้างคาได้ขนาดนี้ ใจจริงฉันอยากจะเสียบนายเดี๋ยวนี้เลย”

เมื่อได้ยินคำพูดที่พูดออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน ผมก็หลุบตาลงไปมองของของหมอนั้นที่แข็งขึ้นมาครึ่งลำได้ทางเก่งโดยอัตโนมัติ พอขมวดคิ้วมุ่นอย่างอดไม่ได้ก็ได้ยินเสียงกลัวหัวเราะหุ้มต่ำข้างหู

“แต่เพราะนายผวาหนัก คราวนี้ฉันเลยจะข่มใจไว้ตามที่สัญญา ก็แล้วกัน”

คำว่าผวาหนักนั้นฟังดูแสดงหญิงกว่าคำว่าข่มใจเอาไว้ซะอีก

“เพื่อเจ้าให้มันพอดี ๆ เถอะ”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ยังไงก็มีฉันคนเดียวก็แล้วกันที่รู้ว่านายผวาหนัก เพราะนั่นครั้งหน้าฉันจะเอาให้นายสุขสมจนกรี๊ดร้องแบบที่เลือดไม่ไหลแล้วก็ไม่ร้องไห้ด้วย ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอกนะ”

เพราะหมอนั้นพูดจาบ้า ๆ บอ ๆ ขนาดจะโกรธก็ยังไม่รู้สึกหัวเสีย ผมเลยไม่ได้เอะใจที่เขาใช้คำว่า ‘ครั้งหน้า’

“ทำไมคุณถึงทำแบบนี้ล่ะ”

ผมกลืนคำที่จะด่าหลังจากนั้นอย่างสุดความสามารถ แล้วพูดต่อต่อท้ายคำที่พูดไป

“นี่คือคำตอบแทนที่คุณพูดถึงฉันเหรอ คุณกำลังที่ตัวเองพูดออกมาจากปากตอนนั้นไม่ได้หรือไง ไหนว่าจะให้ทุกอย่างที่ผมต้องการ แล้วนี่มันดูเหมือนสิ่งที่ผมต้องการหรือไง”

“ไม่”

เขาตอบกลับอย่างง่ายตายก่อนจะคลี่ยิ้มสดใสตามมารยาท

“ฉันต่างหากที่ต้องการ”

“คุณ...”

“แล้วก็บอกไว้ก่อนนะ อย่าอวดว่าความจำดีต่อหน้าฉันจะดีกว่า ถึงฉันบอกว่าจะให้สิ่งที่นายต้องการเป็นคำตอบแทนก็จริง แต่ก็ฟวงเงื่อนไขไว้

ชัดเจนด้วย”

ตอนที่พยายามนึกถึงเหตุการณ์ที่ผมสวมหัวมาสคอตไปพบกัน เขาก็อธิบายเพิ่มเติมขึ้นมาก่อน

“ฉันบอกว่าคุณต้องรับค่าตอบแทนที่ฉันจะให้ทั้งหมดโดยไม่มีข้อยกเว้น รวมไปถึงเรื่องที่ว่านายจะต้องรับมันแม้ว่าจะไม่ต้องการด้วย เข้าใจไหม”

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มมองผมที่ปิดปากเงียบก่อนจะพูดเสียงต่ำ

“แต่ก็ดีไม่ใช่เหรอ นายคงไม่ได้ช่วยตัวเองมานานแล้วจนน้ำขึ้นเลยเขียวแหละ ถ้าฉันไม่ช่วยประคองไว้ นายคงแข็งขาอ่อนเปลี้ยจนล้มไปกองกับพื้นแล้ว ก็อย่างว่านะ พอเห็นนายตัวสั้นระริกในอ้อมกอดของฉันแล้วมันยุ่งมากจนฉันเกือบทนไม่ไหวจนเกือบน้ำแตกตามไปด้วยคนเลยละ”

“ท่าแอ๊ย หยุตพลา้มได้แล้ว”

พอผมข่มความโกรธไม่ได้และด่าออกไปแรง ๆ หมอนั่นก็ยิ้มจนตาเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ต่างจากน้ำเสียงที่เปล่งออกมาซึ่งฟังดูเย็นยะเยือก

“นายพยศได้น่ารักดี แต่ถ้ากวนประสาทมากนัก ฉันก็เหยียบนายได้โดยไม่คิดอะไรเลย”

แวตตาที่ไร้รอยยิ้มแซ่ดั่งที่ตัวผมด้วยความรู้สึกน่าขนลุกที่แตกต่างกับประธานคิม

“รสนิยมของฉันนะไม่ได้มีขีดจำกัดตายตัวหรอกนะ ฉันสามารถเพลิดเพลินได้ต่อให้นายจะร้องไห้แล้วก็เลือดตกยางออกก็ตาม แน่หนอนว่าเลือดตกยางออกในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแค่ฉันกระแทกจนช่วงล่างของนายฉีกขาดยับเยินอย่างเดียว ต่อให้ฆ่านายแล้วทำเรื่องอย่างว่ากับศพของนายฉันก็มีอารมณ์เงินหอบแฮกได้เลยละ”

เขาเว้นช่วงไปราวกับให้เวลาผมได้ทำความเข้าใจ ก่อนเน้นย้ำชัดเจนด้วยเสียงเย็นชา

“ตอนนี้นายไม่พอใจกับค่าตอบแทนที่ฉันจ่ายให้สินะ ฉันอุตสาห์หวังแทนนายตั้งขนาดนี้เลยนะ”

“...ก็เลยจะบอกให้ขอบคุณว่างั้น”

เขาหัวเราะสั้น ๆ ก่อนจะส่งยิ้มอย่างนุ่มนวลให้ผม

“เปล่าหรือก พยศประมาณนี้นะไม่เป็นไร เพราะมันน่าสนใจดี ฉันรู้สึกดีที่เหมือนนายพยศกับฉันแค่คนเดียว”

ทันใดนั้นความรู้สึกหวาดเสียวก็แล่นปราดไปทั่วร่างราวกับหมอกควัน เพราะถูกเขาจับได้ว่ากำลังหัวนวิตกอยู่เลยไม่อาจปฏิเสธออกไปได้ทันที อย่างที่ควรจะเป็น แม้แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจตัวเองเลย ทำไมผมถึงเกิดอารมณ์ และแสดงความรู้สึกแบบนี้กับหมอนั้นคนเดียวด้วยนะ โธ่เว้ย เขามองผมด้วยสายตาแปลกๆ ราวกับอ่านกันมั้งในใจของผมออก

“แต่จะว่าไปก็น่าแปลกนะ เรื่องที่นายเกลียดชังของชินและพยายามจะแก้แค้นหมอนั้นมันซักจะเริ่มเกะกะกวนใจฉันมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วสิ ทำไมถึงเป็นแบบนี้กันนะ”

ผมตอบคำถามของเขาที่เอียงศีรษะสงสัยอย่างไม่เข้ากับบุคลิกได้ข้อเดียว เพราะคุณมันเป็นไอ้ประสาทิง คุณกำลังบอกผมว่าอยากรับการทิ้งความเกลียดชังที่ผมมีต่อมของชินในตอนนี้อย่างไร

“คุณมันบ้าไปแล้ว”

ผมวินิจฉัยให้ได้แม่นยำยิ่งกว่าหม้ออีก แต่หมอนั้นกำลังหลุบตาต่ำครุ่นคิดอยู่คนเดียวเลยไม่ได้ยินคำพูดของผม ตอนที่ผมกำลังจะย้ำอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังขึ้น เขาก็พึมพำขึ้นมาก่อน

“...นั่นสินะ แคริบกำจัดสิ่งที่เกะกะกวนใจไปให้พ้นก็ได้แล้ว”

เขายิ้มพลางหันมามองผมอีกครั้งราวกับได้ข้อสรุปอย่างง่าย ๆ แล้ว

“เดี๋ยวฉันจะไปบิบลับสักชั่วโมงนะ”

ผมเข้าใจว่าเขาบอกให้ผมออกไปก็เลยทำท่าจะลุกขึ้นโดยไม่ลังเล แต่หมอนั้นก็พูดต่อทันที

“ไม่นอนก่อนค่อยกลับล่ะ”

“ไม่ล่ะ”

ทันทีที่ผมปฏิเสธอย่างเย็นชา หมอนั้นก็ส่งยิ้มละมุนราวกับบอกให้ผมวางใจได้

“ฉันไม่ลวนลามนายหรือก แค่นอนกอดเฉยๆ แต่เห็นนายผวาขนาดนี้ก็ยิ่งอยากลวนลามเลยแฮะ”

ผวาเนี่ยนะ ไม่ว่าจะไต่ยีนค่านี่ก็ครั้งก็ชวนอึ้งและหมดคำจะพูดทุกที สายตาที่ผมมองหมอนั้นในตอนนี่เคยใช้กำราบคนอื่นได้ผล แต่ไอ้บ้านี่ กลับบอกว่าเป็นสายตาที่หวาดผวา ผมถึงกับสงสัยว่าชีวิตที่ผ่านมาของตัวเอง เป็นเรื่องโกหกหรือเปล่า ด้วยความที่อยากจะพูดเหินแถมเขาให้ได้มากที่สุด ก็เลยพูดเรื่องที่ได้ยินผ่าน ๆ จากผู้จัดการไปโดยไม่รู้ตัว

“ถ้าอยากได้อะไรมากอดนัก ก็ไปนอนกิ้งเกลือกกับบู๊ยกซีในแอมะซอนสิ คุณน่าจะรู้สึกดีเพราะเจ้านั้นมันจะโอบรัดคุณแน่นเลยละ”

ทันใดนั้นดวงตาของเขาก็อสงประกายวาบพร้อมทั้งยกยิ้มมุมปาก ข้างหนึ่ง

“ไม่นึกเลยแะจะว่านายจะรู้จักอนาคตด้วย”

ชื่อของงูนั้นคืออนาคตาลินะ ผมจำชื่อนั้นไว้ในหัวแล้วลุกขึ้น แต่ถูกเขาจับตัวไว้ก่อน

“แล้วนายรู้ไหมว่าแอมะซอนอยู่ที่ไหน”

ผมลุกขึ้นยืนได้ครึ่งตัวแล้ว แต่ก็หันกลับไปมองเขม่นใส่หมอนั้น

“ผมจะไปรู้ได้ยังไงว่าประเทศที่ชื่อแอมะซอนนั้นอยู่ที่ไหน”

“...”

ผมลุกขึ้นยืนเต็มตัวแล้วหันหลังให้หมอนั้นที่ดูนิ่งไปอย่างไรชอบกล แต่ยังไม่ทันจะได้ก้าวออกไปสักก้าวก็มีเสียงหนึ่งพุ่งเข้าใส่ผมโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

“พรี๊ดดด”

นี่ไอ้ประสาทกำลังหัวเราะอย่างนั้นหรือ ผมปรายตามองด้วยความสงสัยเพราะนึกภาพไม่ออกว่าหมอนั้นหัวเราะอย่างสนุกสนานเรื่องอะไร แต่เขากำลังหัวเราะท้องคัดท้องแข็งจนตัวอและน้ำตาเล็ดอยู่จริง ๆ ถ้าแกของอลิซเคยบอกไว้ใช่ไหมนะ ว่านอกจากตอนเด็กแล้วหมอนั้นก็มักจะยิ้มแบบเสแสร้งตลอดเลย แต่นี่อะไรกัน ก็หัวเราะเก่งนี่นา

“นี่ นาย...”

เขาหยุดพักหายใจอย่างลำบากก่อนจะเงยหน้ามองผมด้วยดวงตาที่ยังเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม

“แม่งเอ๊ย ทำไมถึงน่ารักได้ขนาดนี้เนี่ย”

ผมได้ข้อสรุปกับตัวเองว่าฟังเรื่องราวสาระมามากพอแล้วจึงหมุนตัวกลับไปอย่างไม่มีลังเล สิ่งที่ผมทำได้ดีที่สุดในวันนี้คือการเฝ้าคำถามที่โพล่งขึ้นมาว่า “ไม่นอนก่อนค่อยกลับหรือ” แล้วปิดประตูตุงบังก่อนเดินออกมา

เนื่องจากยังเป็นช่วงเช้าตรู่ ลีอบบี้ของโรงแรมจึงค่อนข้างเงียบสงบขนาดที่เสียงฝีเท้าของผมดังก้องไปทั่วอาคาร

ตึก ตึก

ตอนที่เดินผ่านพื้นหินอ่อนราบเรียบไปได้ครึ่งทางก็มีเสียงหนึ่งเรียกผมให้หยุดก่อน

“อ้าว คุณนี่แทมิน”

พอหันหน้าไปตามเสียงที่คุ้นเคยก็เห็นพีดิจของกำลังมองผมด้วยแววตาประหลาดใจ เขายืนอยู่ตรงทางเข้าร้านกาแฟฝั่งหนึ่งของลีอบบี้

“คุณไม่ได้ไปนอนกับคนในทีมคนอื่นหรือ ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

“ผมมาทำธุระแบบเดิวนะครับ ผู้กำกับล่ะครับ”

“อ่า ผมก็มีธุระนิดหน่อยเหมือนกัน ตั้งใจมาเจอใครบางคนนะ”

เห็นใบหน้าที่ยิ้มด้วยความขมขื่นก็พอจะจับความรู้สึกได้ทันทีว่าเขาจะมาพบใคร คนคนนั้นคงเป็น ผอ.ยุนที่ให้เงินทุนสินะ ผมนึกถึงหมอนั้นที่น่าจะกำลังนอนอยู่ข้างบน เขาบอกชัดเจนว่าจะจับลับสักชั่วโมงก็เลยสงสัยว่าตั้งใจให้พีดิจของรอใช่ไหม แต่พีดิจของแจกแจงให้ผมฟังก่อน

“ตอนนี้คุณพอมีเวลาไหม บังเอิญว่าผมมีเรื่องที่จะคุยกับใครบางคน เป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว แต่กลัวว่าจะหลับเพลินไม่ยอมตื่นก็เลยมาก่อนเวลานัดตั้งหนึ่งชั่วโมงครึ่งพอดีเลย”

ผมพยักหน้าแล้วเดินตามเขาเข้าไปในร้านกาแฟ นอกจากแก้วกาแฟแล้วตรงหน้าเขายังมีบทหนัง สมุดโน้ต และปากกาวางกระจัดกระจายอยู่

“คุณแทมินดื่มอะไรหน่อยสิ”

พอพนักงานเสิร์ฟที่มารับออเดอร์ยื่นเมนูมาให้ พีดีของก็รีบยกบทหนึ่ง ออกให้มีพื้นที่ว่างบนโต๊ะ ผมเหลือบมองราคาเครื่องดื่มที่แพงกว่าที่อื่นสองเท่า และสังเกตเห็นว่าเครื่องดื่มที่พีดีของดื่มราคาถูกที่สุด พีดีของคงรู้สึกได้ถึงสายตาของผมเลยยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน

“ผมพยายามให้ตัวเองกระปี้กระเป่าหน่อยนะ คุณแทมินยังไม่ได้กินข้าวเช้าสินะ ไม่ห่าอะไรกิน...”

“ผู้กำกับก็ยังไม่ได้อินไม่ใช่หรอครับ”

“หืม อ่า ผมดื่มแค่กาแฟก็พอแล้วละ”

คงเพราะมันถูกที่สุดถึงได้พอแล้ว ผมเงยหน้ามองพนักงานเสิร์ฟ แล้วชี้ไปที่เซตอาหารเช้าราคาแพงที่สุดในเมนู

“ขอเซตนี้สองเซตครับ แล้วก็รีบกวณเก็บเงินกับห้อง 1208 ด้วยนะครับ”

พอพนักงานเสิร์ฟตอบรับว่า “ครับ” ด้วยความประหลาดใจ ผมก็บอกชื่อของตัวเองและให้ติดต่อไปตรวจสอบดู หลังจากที่เขากลับไป ผมก็ชี้ขึ้นไปข้างบนพร้อมกับอธิบายสั้นๆ แก่พีดีของที่กะพริบตาปริบๆ มองอยู่

“มีคนที่โถเงินได้อยู่ครับ”

พีดีของยังคงสงสัย แต่ก็เออออตามไปก่อน แล้วระหว่างที่เราพูดคุยเรื่องสัพเพเหระกันสั้นๆ พนักงานเสิร์ฟก็เดินมาแจ้งว่าตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว พอพนักงานเสิร์ฟกล่าวลาและกำลังจะเดินไป ผมที่นั่นก็อะไรขึ้นมาได้ก็เรียกเขาให้หยุดก่อน

“ขอไอศกรีมที่แพงที่สุดของที่นี่สองที่ด้วยครับ”

ผมคิดว่าก่อนออกจากร้านจะซื้อเค้กติดมือไปด้วย แต่ก็ได้ยินเสียงพีดีของพิมพ์เบาๆ

“อ่า ผมนึกว่าคุณแทมินก็มาหา ผอ.ยุนด้วยซะอีก แต่คงไม่ใช่สินะ” ผมเหลือบตาขึ้นไปเห็นเขายิ้มอย่างกระอักกระอ่วนอีกครั้ง

“ที่จริงคนที่ผมมารอพบคือท่าน ผอ.ยุนของดรีมนะ เลยคิดว่าคุณแทมินเองก็มาพบเขาเพราะทำงานที่บริษัทเดียวกัน แต่เห็นบอกว่าเป็นคนที่โถเงินได้เลยไม่น่าจะใช้ท่าน ผอ.ยุนแล้วละ”

ผมรู้สึกว่ามันจำเป็นต้องบอกเขาเลยเปลี่ยนหัวข้อไปพูดเรื่องอื่นแทน
“คุณบอกว่ามีเรื่องจะคุยกับผมหรือครับ”

พีดีของตอบว่า “ใช่แล้ว” พลังหยิบปากกาแล้วดิ่งสมุดโน้ตเข้ามา
จากนั้นก็ใช้มือซ้ายพลิกบทหนังที่ขาดรูด

“อย่างที่ทราบดีว่าฉากที่คุณ xx แสดงต้องเปลี่ยนมาเป็นบทของคุณ
คุณนี่แทน ผมเลยกำลังแก้ไขอยู่”

ในบทนั้นพักกระดากเอาไว้อีกสามหน้าเหมือนมาร์กส่วนที่จะเปลี่ยน
เอาไว้อีกหน้า เขาหยุดมือที่พลิกไปยังหน้าที่พักไว้ก่อนเหลือบตาขึ้น

“ผมไม่ได้เปลี่ยนเนื้อหา แค่ปรับแก้ตัวบทให้เข้ากับฉากที่เปลี่ยน
ตัวละคร เลยไม่น่าจะเป็นปัญหาใหญ่อะไร”

มันไม่น่าจะเป็นปัญหาสำหรับพีดีของหรอก อันที่จริงผมเองก็รู้สึก
ตกใจอยู่พอสมควร ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าบทของผมเพิ่มขึ้นกะทันหัน
เลยไม่ใช่เหรอ ผมคงมองด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง เขาเลยซึ่งพูดต่ออย่างรวดเร็ว

“แล้วที่คุณแทนน่าจะรู้แล้ว ว่าคุณไม่ได้แสดงเก่งมากใช่ไหมล่ะ”

เขาเงยหน้ามองผมผ่าน ๆ เหมือนกับเช็คดูปฏิทินรึเปล่า พอผมพยักหน้า
เบา ๆ ทำนองว่าไม่ได้คัดค้านอะไร เขาก็พูดเสริมด้วยรอยยิ้ม

“แต่คุณแทนเป็นคนที่ดีให้ยื่นหน้ากล้องทันทีก็คงไม่ประหม่า
นักแสดงที่พอใช้ได้ในตอนนั้นเลยมีแค่คุณคนเดียว เพราะอย่างนั้นผม
เลยไม่คาดหวังทักษะการแสดงที่โดดเด่นจากคุณแทนหรอก แต่ก็ต้องเล่น
ให้เป็นธรรมชาติพอที่จะไม่ทำลายความลึกลับของหนัง... วิธีการก็คือต้อง
สะท้อนตัวตนจริงๆ ของคุณแทนลงในบทบาทระดับหนึ่ง”

เขาถามผ่านสายตาว่าเข้าใจในสิ่งที่พูดไหม ก่อนผมจะตอบกลับไปว่า
“ครับ” สิ่งที่ผมเรียนรู้หลักๆ ในคลาสการแสดงคือวิเคราะห์ตัวละครแล้วก็
เล่นเป็นคนอื่น แน่แน่นอนว่ามีใหม่อย่างผมใช้เวลาอย่างมากในการศึกษา
ตัวละครที่ได้รับ แต่ตอนนี้พีดีของไม่มีเวลาที่จะรอผมแล้ว ดังนั้นก็เหลือแค่
วิธีการสะท้อนตัวตนจริงๆ ของผมลงไปในบทตามที่เขายก แต่ความกังวลว่า
เท่านั้นจะเล่นได้หรือก็มลายหายไปด้วยคำพูดของพีดีของ

“ยังดีที่ตัวตนของคุณแทนเองก็ให้ความรู้สึกดีๆ อยู่แล้ว ผมเลย

คิดว่าเราโชคดีมาก ๆ เพราะฉันเลยอยากให้คุณแหมินลองอ่านบทที่กำลังจะปรับดู แล้วก็บอกว่าสะดวกใจกับบทแบบนี้”

เขาบอกถึงจุดประสงค์สุดท้ายที่เรียกผมมาคุยพร้อมกับยื่นสมุดโน้ตที่เขียนบทซึ่งปรับแล้วมาให้ หลังจากนั้นเราก็กินอาหารที่สั่งมาและปรับแก้บทด้วยกันจนกระทั่งถึงเวลานัดของพีดีของ งานนี้ไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่คิดและออกจะสนุกด้วยซ้ำ ดังนั้นตอนที่พีดีของหยุดพูดกะทันหัน ผมถึงได้เหลือบตาขึ้นคล้ายต้องการถามว่า “ทำไมล่ะ”

“ค่อยมาต่อคราวหน้าแล้วกัน ตอนนี่ถึงเวลาที่ท่าน ผอ.ยุ่นจะลงมาแล้วละ”

ตอนนั้นผมถึงได้ดูนาฬิกาและพบว่าพรึบตาเดียวก็ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้ว ผมเอียงศีรษะด้วยความสงสัยว่าถึงเวลาแล้วหรือขณะที่ช่วยเขาจัดแจงโต๊ะระหว่างนั้นก็พูดขึ้นลอย ๆ

“ถ้าพบกับท่าน ผอ.ยุ่น ลองของบสร้างหนังเพิ่มอีกหน่อยสิครับ”

พีดีของหัวเราะอย่างขมขื่นเหมือนกำลังนึกถึงสภาพของตัวเองที่ไม่มีกระทั่งเงินจะซื้อข้าวดี ๆ กิน จนต้องกินคิมบับง่าย ๆ แทน

“ตอนที่ได้รับการสนับสนุนครั้งแรกผมรีบปากไปแล้วว่าจะผลิตหนังในงบเท่านั้น ก็เลยขอเพิ่มยกนะ”

เขาไปตักปากรับคำเรื่องที่เปล่าประโยชน์แบบนั้นไปเพื่ออะไรกัน ผมปฏิญาณว่าจะไม่ลืมใช้เงินของหมอนั้นซื้อเค้กแบบอลังการสักหน่อย ก่อนที่พีดีของจะถามด้วยประโยคที่คาดไม่ถึง

“ว่าแต่คุณเป็นห่วงผมหรือ”

“เปล่าครับ ก็ไม่เชิงแบบนี้”

พีดีของหยุดมือก็มาก่อนจะเหลือบตาขึ้น ผมยื่นบทสุดท้ายให้เขา แล้วบอกเหตุผลที่ตัวเองไม่เป็นห่วงเขาเลยสักนิด

“เพราะคุณดูตื่นเต้นนะครับ พีดีดูตื่นเต้นกับการถ่ายหนังมาก ๆ ก็เลยไม่ได้เป็นห่วงครับ”

เขามองผมเงิบ ๆ ก่อนจะยกยิ้มมุมปากขึ้นช้า ๆ

“ก็ถูกของคุณ หนังเรื่องนี้ผมสร้างตามที่ตัวเองอยากสร้างโดยไม่มีใคร

มาแทรกแซง ที่จริงต่อให้มีปัญหามากมายกายก่องทุกวันก็ยังตื่นตื่นมากอยู่ดี”

แต่รอยยิ้มก็กลายเป็นความหมองต้อลายตายอยากในทันที

“ถึงหลังจากนี้จะถ่ายทำหนังไม่ได้ไปสักกระยะก็เถอะ”

ทั้งที่พูดอย่างนั้น แต่เขากลับไม่ได้ดูเศร้าอะไร ผมเลยโพล่งถาม
ออกไปอย่างง่ายดาย

“คุณจะไปทำอย่างอื่นหรือครับ”

“อืม ก็ทำของนั่นล่ะ”

เขามีสีหน้าคลุมเครือราวกับจะหัวเราะก็ไม่เชิง ก่อนเอ่ยเรียกชื่อผม
ขึ้นมาแบบปุปปับ

“คุณแทมิน”

“ครับ”

“ชีวิตคนเรามันจะออกหัวหรือก้อยก็ไม่รู้นะ ว่าไหม เมื่อก่อนผม
ถ่ายละครโดยได้รับการต้อนรับอย่างอุ่นหนาฝาคั่งจากพวกประธานบริษัท
ตัวเบ็งๆ แต่ตอนนี้พวกนักแสดงที่เคยร้องห่มร้องไห้บอกว่าจะไม่มีวันลืม
บุญคุณของผมพากันเมินสายโทรศัพท์ของผมกันหมดเลย นิสัยดี ๆ ของผม
ที่คนลือกันว่าผมโกรธใครไม่เป็นและโน้มหน้าท้อปสตร์มาถ่ายงานเก่ง ก็ถูกตา
เบิดเบิงว่ามันเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าตัวผมเป็นคนไร้ศักยภาพไปแล้ว”

เขาคลี่ยิ้มท่าทางสบายๆ ต่างจากเนื้อหาที่พูด

“เพราะงั้นนะ คุณแทมิน โอกาสมาแล้วก็คว้าไว้ให้มันล่ะ”

โอกาส เขาหมายถึงบทบาทนี้ที่ผมได้เล่นเพิ่มหรือเปล่านะ พอผม
พยักหน้าก็มีรอยยิ้มผุดขึ้นในดวงตาของเขาราวกับคนที่มีลับลมคมในอะไร
สักอย่าง

“ถ้าไม่ใช่เพราะหนังเรื่องนี้ ถ้าไม่ขาดทุนสร้างหนังขนาดนี้ ผมคงไม่มี
ทางแคสต์คุณแทมินมาเด็ดขาดเลย คุณเป็นหน้าใหม่ที่ไม่ได้มีทักษะการแสดง
ดีเลิศอะไร แล้วรูปร่างหน้าตาก็ไม่ได้โดดเด่นด้วย แต่เราก็ได้มาร่วมงานกัน
แบบนี้แล้วนะ”

ผมไม่เข้าใจว่าเขาต้องการจะสื่ออะไร แต่ก็ไม่สามารถตัดบทเขา
ที่พูดเสียงแผ่วเบาราวกับกำลังพึมพำได้

“เพราะฉะนั้นแสดงให้ผมเห็นที ว่าถึงคุณจะเป็นหน้าใหม่ แต่ก็ทำให้ผมคิดว่าจะใช้ประโยชน์จากคุณในด้านการแสดงของคุณได้ด้วย ไม่น้อยก็น่าเล่นให้ดีพอจนผมคิดว่าจะต้องเรียกให้คุณมาแสดงบพที่มีความรู้สึกเย็นชาและหมางเมินอีกครั้งซะแล้ว เข้าใจใช่ไหม”

หลังจากพยักหน้าหงึก ๆ หลายหนให้พีดซึ่งที่กำซัซซิ่งท้ายอีกครั้ง เขาก็ส่งผมกลับ ผมถือกล่องเค้กพะรุงพะรังเต็มสองมือออกจากโรงแรมก่อนแหงนหน้ามองชั้นลิบสองแวบหนึ่ง หมอนั้นบอกว่าคุณต้องรับค่าตอบแทน แม้จะไม่ต้องการก็ตามงั้นเหวอ ดีละ ถึงจะน่าหงุดหงิด แต่คงต้องรับค่าตอบแทนที่ไม่ได้ต้องการไว้ละนะ แล้วคุณก็พูดเองว่าจะให้ค่าตอบแทนที่ผมต้องการด้วย ถ้าอย่างนั้นมาตั้งตาคอยกันดีไหม ตั้งตาคอยการแก้แค้นที่ใกล้เข้ามาจนชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ นี่ไง

ที่พักของเราเป็นโมเต็ลแค่ชื่อเรียก แต่สภาพทรุดโทรมยิ่งกว่าโรงแรมจึงหรีดเสียอีก ผมลืมตาขึ้นมาในที่พักพร้อมกับกลิ่นเชื้อราและกลิ่นเหม็นสาบของห้องน้ำตลอด อาจเพราะผู้จัดการได้รับส่วนลดสำหรับการพักระยะยาวแล้ว เจ้าของเลยไม่เข้ามาทำความสะอาดห้องที่เราใช้กันอยู่ตอนนี้เลย เป็นเรื่องเป็นราว แต่ยังไงเราก็กินแค่ช่วงเดียว และมักจะนอนแผ่หลาบนพนักที่ขึงไม่ได้อาบน้ำก็เลยไม่ได้สนใจอะไร

เพราะอย่างนั้นเลยมีผ้าห่มสีเหลืองที่กางทิ้งไว้ลวก ๆ อยู่บนพื้นเสมอ ตอนนั้นผมคุ้นเคยกับเสียงของผู้จัดการที่กรนทันทีที่หัวถึงหมอนแล้ว และพอไม่ได้ยินเสียงนั้นก็ลืมตาตื่นโดยอัตโนมัติ ผมถือเค้กเดินมุ่งหน้าไปยังที่พักซึ่งอยู่ห่างไกลพร้อมนึกถึงอันซูกับผู้จัดการที่น่าจะนอนอยู่ด้วยความเหนื่อยล้าที่ถ้าโถมเข้ามาไปพลาง ๆ ได้ยินว่าจะเริ่มถ่ายทำอีกครั้งหลังเที่ยง ถ้าตั้งนาฬิกาปลุกตอนเที่ยงก็น่าจะพอดีกันสินะ ผมจำเวลาเอาไว้ขณะเดินผ่านลานจอดรถหลังโมเต็ลด้วยความรู้สึกว่าจะอยากจะรีบไปให้เร็วขึ้นสักนิดก็ยังดี แต่ผิดคาดที่สองคนนั้นไม่ได้นอนสลบเหมือดกันอยู่ในห้อง ตอนเดินเข้าไป

เกือบถึงประตูหลังก็มีเสียงแผ่วเบาตั้งดูความสนใจของผมไป

ก็ก ขณะกำลังจะก้าวเท้าผ่านประตูหลังที่เปิดอยู่ที่ตระหง่านได้ว
เสียงนั้นไม่ใช่เสียงของคนแปลกหน้า ผมเลยเดินกลับไปข้างตึกเงียบ ๆ
โดยไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า ก่อนที่ปากทางเข้าเนินเขาลูกเตี้ยนจะปรากฏสู่สายตา
ของผม ตรงนั้นเป็นสาเหตุหลักที่แมลงสารพัดชนิดเล็ดลอดเข้ามาในห้อง
ทั้งที่เราปิดหน้าต่างไว้อย่างมิดชิดแล้ว ทันใดนั้นผมก็เห็นฮันซูยืนอยู่บนนั้น
โดยถือบทร้องเอาไว้ในมือ

“...ฉันก็กำลังจะไปโซลเร็ว ๆ นี้เหมือนกัน ตั้งใจว่าจะไปลองหางานทำ
ที่นั่นดูนะ มีคนที่บอกให้ไปทำงานที่นั่นเหมือนกัน แต่ฉันยังไม่ได้บอก
พ่อแม่เลย ถ้านายขึ้นไปโซล...”

ฮันซูข้อมการแสดงด้วยเสียงฉะฉานราวกับอีกฝ่ายอยู่ตรงหน้า เขาคง
จำบทได้หมดแล้วเลยขยับมืออย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ได้อุบที่ถืออยู่เลย
ผมยืนอยู่ตรงมุมตึกโดยไม่ขยับเขยื้อนอยู่นานจนกระทั่งเขาพูดจบ

บทที่ฮันซูฝึกซ้อมอยู่คือบทที่ผมเล่นไปเมื่อตอนเข้ามิด บทที่สัมผัส
ใส่ผมด้วยเหตุผลที่ว่าผมไม่เหมาะมาต่อหน้ากล้อง แต่พอเอาเข้าจริง ๆ
ก็เหมาะเสียจนจำไม่ได้ว่าเล่นไปอย่างไร แต่ถึงอย่างนั้นก็คิดว่าตัวเอง
จะต้องดันทุรังไปนี่ถึงมันอีก เพราะมองว่าเป็นงานที่จบไปแล้ว

แต่พอเห็นฮันซูเล่นบทที่ผมเคยเล่นจนจบและแสดงบทตัวเอกต่อ
จู่ ๆ อากาการวังงุนก็หายเป็นปลิดทิ้ง นั่นสินะ ผมไม่ได้เป็นนักแสดงคนเดียว
ที่อยู่ตรงนั้น แต่ยังมีฮันซูอยู่ด้วยอีกคน แล้วก็ยังมีอีกสองคนที่ถึงจะเล่นบท
เอกซ์ตราแต่ก็เป็นนักแสดงหน้าใหม่เหมือนกับผมด้วย

แม้ว่าบทนั้นจะตกเป็นของผม แต่ผมไม่สนใจเลยแม้แต่น้อยว่าพวกเขา
ที่มองดูอยู่จะรู้สึกอย่างไร และไม่ว่าพวกเขาอยากจะได้รับบทบาทเพิ่มขึ้นอีก
สักเล็กน้อยด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือผมไม่รู้ว่ฮันซูรู้สึกอย่างไรที่ไปถึงตรงนั้น
แต่ไม่ได้ถ่ายเลยสักฉาก ทั้งที่ทักษะการแสดงของเขาเหนือชั้นกว่าผมมาก

ผมนึกถึงภาพที่ฮันซูคงจะตั้งใจและน้อยใจไปพร้อม ๆ กันเพราะ
ตัวเองเอาชนะโรคกลัวกล้องไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาและผู้จัดการก็ดีใจ
กับผมที่อุตสาหได้บทเพิ่มขึ้นมา การที่เขาแสดงความยินดีอย่างจริงใจนั้น

เป็นเหมือนน้ำเย็นที่สาดเรียกสติผมให้ตื่นเต็มตา

เด็กนั้นฝึกซ้อมทุกบพาทตั้งแต่เมื่อไรกัน การพูดบพออกจากปากอย่างคล่องแคล่วบอกให้รู้ว่าเขาฝึกมันบ่อยแค่ไหน แต่ผมคาดคะเนเวลาที่เขาฝึกไม่ได้เลย ถึงจะรู้สึกเหมือนเคยเห็นเขาอ่านบพเป็นระยะๆ แต่เขาไม่น่าจะมีเวลาแยกตัวไปฝึกซ้อมบพคนเดียวนี้ เพราะเวลาเข้านอนเราก็หลับเป็นตายรวมอยู่ในห้องเดียวกัน...

อ่า เพราะแบบนั้นหรือเปล่า ตอนนั้นผมถึงได้เข้าใจว่าทำไมตัวเองมักจะตื่นก่อนคนแรกและปลุกอีกสองคนเสมอ เขาฝึกซ้อมตอนที่ผมหลับนี่เอง ฝึกแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไรกันนะ ภาพแผ่นหลังของฮันซูยังไม่เลื่อนหายไปจากสมองของผมกระทั่งหันหลังกลับเข้ามาในโมเต็ลแล้ว ตอนนั้นเสียงของผู้จัดการที่คุยโทรศัพท์อยู่ก็ลอยออกมาข้างนอกประตูเบาๆ

“อืมๆ อืมห้องที่อยู่ ได้รับเงินของเดือนนี้แล้วใช่ไหม เอ๋ไปจ่ายค่าเทอมที่ค้างชำระก่อนเลยนะ เดี่ยวเดือนหน้าจะโอนให้เพิ่มอีก นักแสดงที่ดูแลคนใหม่ทำงานดีเกินคาดแล้วทางบริษัทก็ช่วยดูแลอย่างดีด้วยนะ...อืมพูดจริงนะ ทำงานดีจริงๆ เขาไม่เกี่ยงงานหนักแล้วก็ทำตั้งแต่ลากะเบื้อยันเรือรบเลย เป็นเด็กที่นิสัยดีด้วย...อืม ไม่ต้อง บอกว่าไม่เป็นไรใจเดียวผมก็ได้เงินจากบริษัทอีกต่างหาก ไม่ต้องเป็นห่วงไป ผাগขอโทษคุณแม่คุณด้วยนะ...เปล่า! ไม่ไปเยี่ยมเพราะลำบากใจอะไรกัน ผมเข้าไปหาไม่ได้เพราะติดงานจริงๆ มีอย่างที่ไหนมายอมรับเราที่ไม่มีบ้านอยู่...ทำไมถึงร้องไห้อีกแล้วละ ผมบอกว่าไม่เป็นไรใจ เดี่ยวอีกไม่นานผมค่อยเก็บหอมรอมริบอีกครั้ง...”

เสียงที่แผ่วเบาฟังดูอึ้งจนได้ยินไม่ชัด กว่าผมจะขยับตัวออกจากตรงนั้นได้ก็หลังจากนั้นอีกพักใหญ่ ผมออกไปข้างนอกอีกครั้ง ก่อนวางกล่องเค้กไว้ข้างบันไดทางเข้าแล้วนั่งลงบนพื้น หลังตื่นได้ครั้งหนึ่ง ความว่างก็หายเป็นปกติทั้ง แต่ผมไม่ว่างไปสูดอากาศยามเช้าที่สดชื่นเลย เพราะในหัวยังนึกถึงคำพูดที่พีดีของกำชับก่อนแยกจากมาอยู่ตลอด

“โอกาสมาแล้วก็คว้าไว้ให้มันล่ะ”

โอกาส ผมมองว่าโอกาสเป็นแค่โชคที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แล้วก็

ไม่รู้ว่าจะควรรับฟังคำพูดของพีดีของที่บอกให้ตั้งใจทำงานใหม่ เนื่องจากผมเข้ามาเป็นนักแสดงเพราะต้องการจะแก้แค้นเป็นเหตุผลหลัก เพราะฉะนั้นต่อให้กลับไปพักผ่อนทันทีที่ร่างกายเหนื่อยล้าก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร

ที่ว่าผมกลับเอาแต่แหงนหน้ามองท้องฟ้าโดยไม่ขยับเขยื้อนอยู่พักใหญ่ จนปวดต้นคอ พอลดระดับสายตาลงมาจากท้องฟ้าที่แทบไม่มีก้อนเมฆ ในที่สุดก็สะดุดตากับเค้กที่วางอยู่ข้างๆ แล้วนึกเสียดายเล็กน้อยว่าน่าจะซื้อแซนด์วิชกลับมาแทน ผมลุกขึ้นยืนก่อนกลับเข้าไปในโมเต็ล ระหว่างนั้นในหัวก็กำลังนึกถึงบทหนึ่งของตัวเองที่น่าจะกองอยู่ตรงมุมห้อง

หลังจากหย่อนเด็กให้พวกทีมงานที่ร้องไห้โยกกัน ผมก็ขี้ตาที่ล้าจากการนอนไม่หลับแล้วนั่งลงตรงมุมที่ว่างๆ สถานที่ที่กลายเป็นฐานปักหลักของกองถ่ายแห่งนี้เคยเป็นโรงงานเล็ก ๆ ซึ่งถูกทิ้งร้างอยู่นอกเขตชานเมืองมาก่อน โชคดีที่มันเป็นที่ดินเปล่า เจ้าของเลยอนุญาตให้ใช้สถานที่ได้ชั่วคราว ตอนแรกมันถูกกำหนดให้เป็นฉากที่จะปรากฏในหนึ่ง แต่การถ่ายทำก็ลากยาวออกไปจนทุกคนเห็นเป็นแค่ที่สำหรับนั่งเล่นเท่านั้น

ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นที่นี่ที่สามารถวางพวกอุปกรณ์จีปาดะหรือจอตบรรทุกรุกที่เข้ามาไม่ให้เปียกฝนหรือน้ำค้างได้ ดังนั้นทุกคนจึงมารวมตัวกันที่นี่ไปโดยปริยาย ถึงจะไม่สะดวกอยู่บ้างที่ต้องมีคนสองสามคนผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาอยู่ในเต็นท์เพื่อเฝ้าอุปกรณ์ แต่มันก็เป็นที่นี่ที่เอาไว้พักผ่อนหย่อนใจเวลาการถ่ายทำล่าช้า อย่างตอนนี้ดูเหมือนจะมีปัญหาขัดข้องตรงฉากที่จะใช้ถ่ายทำต่อ พีดีของพร้อมผู้กำกับภาพและผู้ช่วยผู้กำกับเลยออกไปที่โหนดักแห่งด้วยกันและยังไม่กลับมา

“อ้าว ไม่กินเค้กเหรอครับ”

ฮันซูที่ครีมเลอะเต็มปากเดินมาหาผมพร้อมกับหัวเราะฮิ ๆ อย่างมีความสุข ในมือทั้งสองข้างของเขาถือเค้กสองชิ้นที่เหมือนจะใช้มือแบ่งเอาไว้ ผมจึงหรีต่าจ้องเขาเซมิ่งทำนองว่า ถ้าเข้ามาใกล้แล้วป้ายครีมใส่ฉันเมื่อไร นายตายแน่ ทันใดนั้นฮันซูที่รับรู้ได้ถึงคำเตือนบางอย่างก็กระเถิบถอยไปตั้งหลักข้างๆ ในทันที แต่หวาดระแวงฮันซูไปก็ไร้ประโยชน์เปล่า ๆ

“วะฮา ๆ เค้กนี้อร่อยสุดยอดเลยนะ แฮมินอา นายก็รีบกินบ้างสิ...”

อ้ากกกก!”

ผู้จัดการที่กำลังถือเค้กในมือสองข้างเหมือนฮันชูแล้ววิ่งเข้ามาสะดุดเข้ากับแ่งหินจนทำท่าว่าจะล้มลง

“โอ้เอ๊ย!”

เขาร้องโวยวายใหญ่โตหลังรอดจากการล้มหน้าคะมำมาได้อย่างหวุดหวิด โดยกางขาไปข้างหน้าเพื่อทรงตัวพร้อมกับรอยยิ้มโล่งใจที่ฉาบไปทั่วทั้งใบหน้า

“ฮ่าๆ นายเห็นใช่ไหม ความพลัวโง่ของฉันที่ขนาดถือเค้กสองมือก็ยังไม่ล้มนะ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะกล้ามเนื้อตรงเอวของฉันที่ช่วยพยุงตัวไว้ล้วนๆ...”

ตอนนั้นเองผู้จัดการที่พูดอยู่ที่ตระหนกได้ว่าเค้กที่ถืออยู่ในมือข้างหนึ่งร่วงลงพื้นไปแล้ว หลังจากเห็นเค้กหล่นเขาก็เหลือบตามาทางผม มองมายังลำตัวของผมที่เปราะแตกไปทั้งตัว

“...”

“...”

พี่บ พอดีผมยกมือขึ้นเช็ดครีมที่เลอะหน้าพร้อมกับเงยหน้าขึ้น เขาก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าวทันที

“กะ... โกรธเธอ?”

ผมสะบัดครีมที่ติดมือลงพื้นอย่างแรงแทนคำตอบ ผู้จัดการกระเถิบไปอยู่ข้างๆ ฮันชูก่อนถามด้วยเสียงสั้นเครือ

“...นายจะตะ... ต่อยฉันรอะ?”

“แล้วต่อยได้ไหมล่ะครับ”

เฮือก! เขาหลบไปอยู่หลังฮันชูที่ตกใจพร้อมกันด้วยน้ำตาคลอเบา

“ฉันเป็นโรคหมอนรองกระดูกทับเส้นประสาทซะด้วย”

ความพลัวโง่ที่มีกล้ามเนื้อตรงเอวช่วยพยุงตัวไว้หายไปไหนซะแล้วละ ผมคิดว่าจะย้อนถามกลับแบบนั้น แต่ก็ยื่นมือออกไปทำนองว่า ‘ขอโทษหน่อยครับ’ ทั้งสองคนเลยหัวเราะฮ่าๆ รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนปรีเข้ามาข้างๆ ผมอย่างลุกลี้ลุกลอน ชั่วขณะนั้นผมนี่ก็อยากจะต่อยเขาขึ้นมา

วูบหนึ่งจริง ๆ แต่ก็รู้สึกได้ถึงแรงสั่นครี๊ด ๆ จากโทรศัพท์ในกระเป๋าทางแกวข้างหลังก่อน พอเช็ดมือด้วยทิชชูที่ได้จากผู้จัดการแล้วก็ล้วงโทรศัพท์ออกมา ทั้งสองคนก็แสดงปฏิกิริยาก่อนผมทันที

“ไอ้ประสาธน์นา!”

พอผู้จัดการสะดุ้งตกใจได้เท่านั้น ฮันซูก็ลุกพรุดขึ้นมา

“อีก อ้ายยยย อู ๆ!”

ฮันซูกิ่งทั้งที่ยัดเค้กสองชิ้นเข้าไปเต็มปากและตะโกนไปพร้อมกัน วินาทีต่อมาหลังจากเห็นเขาถือโทรศัพท์ของตัวเองอยู่ในมือบ้าง ผมถึงได้รู้ เจ้าตัวคงตั้งใจบอกว่าจะเสิร์ชหาข้อมูลถึงได้ส่งสายตาจริงจังทันทีที่นั่งลงข้างผม

“ไหนดูเร็วครับ! จะสะกดคำอะไรก็ช่างเถอะ ครั้งนี้จะทายเป็นให้ถูกเพลงเลย ไอ้ประสาธน์เอ๊ย!”

ผู้จัดการที่อยู่ข้าง ๆ ตอกย้ำความมุ่งมั่นด้วยการส่งสายตาแบบเดียวกัน แต่แทนที่จะรู้สึกมั่นใจที่มีเพื่อน ผมกลับรู้สึกรำคาญอย่างไรชอบกล ผมอ่านข้อความในโทรศัพท์ท่ามกลางสายตากดดันของทั้งสองคน แล้วมันก็เป็นข้อความที่ไอ้ประสาธน์ส่งมาอย่างโป๊ะเชะจริง ๆ

[เมืองหลวงของลิทัวเนียชื่อว่าอะไร]

...ไม่ใช่เกมสะกดคำ เราทั้งสามหยุดชะงักโดยพร้อมเพรียงกัน หลังจากนั้นก็มีข้อความเข้ามาอีกหนึ่งข้อความ

[ตอบภายในห้าวินาที]

เฮือก เสียงตกใจดังชนาบซ้ายขวาพร้อมกับทั้งสองคนที่ลนลานเปิดดูแถบค้นหา

[5]

“ลิ...ลิทัวรี...”

[4, 3]

“ไม่ ๆ ฮันซูกยา ไม่ใช่ลิทัวรี แต่เป็นลิทัวเนีย...”

[2, 1]

หลังจากนับถอยหลังครบก็ได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างสิ้นหวังของ ฮันซูก แล้วข้อความสุดท้ายก็ส่งเข้ามาพร้อมกับเสียงติ๊งที่ดังขึ้น พวกเรา

อ่านข้อความที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอและไม่มีใครเปิดปากพูดอะไรออกมาเลยสักคน

[พวกที่มึนเอ๊ย]

อ่า ไอ้ประสาทนี่จริงๆเลย

เป็นเวลาสามสัปดาห์แล้วหลังจากลงมาที่เมือง xxx ยิ่งการถ่ายทำในต่างจังหวัดลากยาวออกไปเท่าไร งบการถ่ายทำก็ยิ่งบานปลายจนเราต้องเร่งถ่ายทำกันอย่างเอาจริงเอาจังโดยไม่ได้หยุดพัก เรียกได้ว่าเวลาเป็นเงินเป็นทอง ดังนั้นพีดีของเลยไม่ใช้เวลาอย่างทิ้งขว้างแม้แต่วันเดียวราวกับจะแสดงเป็นตัวอย่างให้ดูว่าหนังต้นทุนต่ำเขาต้องถ่ายทำกันแบบนี้

สาเหตุหนึ่งที่มีการถ่ายทำดำเนินไปอย่างรวดเร็วเป็นเพราะบทหนังที่ไม่ตายตัว พีดีของตั้งใจไม่ให้พวกพร็อพลีประกอบฉากที่ต้องมีลงไปในบทเลยมีความเป็นไปได้สูงที่จะไม่เห็นพร็อพลีที่เฉพาะเจาะจงอยู่ในฉาก แต่จะกำหนดสิ่งที่จำเป็นต้องใช้เฉพาะในตอนนั้นๆ แล้วเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องอย่างรวดเร็วฉับไวเพื่อประหยัดงบประมาณแทน

เพราะแบบนี้จึงเปลี่ยนบทกันสดๆ ตรงนั้นบ้าง หรือฉากที่เคยประมาณการไว้พลิกผันไปโดยสิ้นเชิงบ้าง แต่การแสดงที่เล่นแบบด้นสดกลับเหมาะกับหนังแบบนี้มากกว่า แน่หนอนว่ามีบ้างที่ไม่ได้ภาพที่ต้องการหลังจากถ่ายไปหลายสิบเทคแล้วก็ตาม

ด้วยเหตุนี้พวกสต๊าฟที่ทำงานอยู่ข้างๆ จึงต้องวิ่งวุ่นกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ซึ่งก็ไม่มีเวลาร่างพองจะบ่นกระปอดกระแปดเกี่ยวกับตารางการถ่ายทำที่ดำเนินไปอย่างอลหม่าน ระหว่างย้ายไปยังสถานที่ถ่ายทำถัดไป ถ้าเกิดเจอสถานที่ที่ถูกใจก็จะลงไปถ่ายหนึ่งคัตทันที หรือบางครั้งหากถ่ายๆ ไปแล้วฝนเกิดตก ทุกคนก็จะตื่นเต็นที่ไม่ต้องเรียกกรถฉีดน้ำแล้วคลุมไวนิลทับพวกอุปกรณ์ก่อนวิ่งออกไปข้างนอกกันเดี๋ยวนั้น

ถึงอย่างนั้นเราก็มุ่มเมาเวลาในการประสานงานกับสถานที่ที่จำเป็น

จริงๆ ตอนที่ต้องถ่ายฉากในป้อมตำรวจ ก็ให้สตีฟคนหนึ่งไปสิงสถิตอยู่ในป้อมตำรวจตลอดห้าวันจนได้รับอนุญาตในที่สุด ผ่านไปวันแล้ววันเล่าที่นอนหลับไม่เต็มอิ่ม ไม่ทันไรก็สว่างเลยไปสลับวันแล้วนับตั้งแต่วันที่พบกับไอ้ประสาธที่โรงแรม

พวกสตีฟที่ปักหลักถ่ายทำที่นี้ก่อนเราอยู่มาหนึ่งเดือนกว่าๆ ถึงตอนนี้จะทำงานเสร็จสิ้นแล้วในที่สุด และระหว่างนั้นผู้จัดการก็กลับโซลอยู่หลายครั้งเพื่อไปทำธุระเรื่องอื่น แต่ผมกับฮันซู่ยังอยู่ที่นี้ไปเรื่อยๆ

ในช่วงที่ถ่ายทำ แม้ฮันซู่จะเป็นโรคกลัวกล้อง แต่เขาก็เป็นที่รู้จักในกองว่ามีบุคลิกสดใสและขยันฝึกซ้อมจนได้รับความรักจากพวกสตีฟอย่างล้นหลาม ในทางกลับกันคงเพราะนิสัยที่ไม่เป็นมิตรของผม ทำให้ผมไม่มีใครที่คุยด้วยอย่างสนิทสนมเลย แต่เอาตรงๆ ผมกลับสบายใจกว่า เพราะยังมีเวลาอยู่คนเดียวเยอะก็ยังสามารถอ่านนวนิยายได้อีกสักกรอบหนึ่ง

ดังนั้นผมจึงไม่คิดเลยสักนิดว่าการกระทำของตัวเองจะถูกคนอื่นตีความไปในทางอื่น วันนั้นผมนั่งข้างๆ เซตไฟที่ได้รับหน้าที่ให้ดูแลและอ่านนวนิยายที่ขาดรุ่งริ่งตั้งแต่เช้า เรียกได้ว่าใช้เวลานั่งรอมมากกว่าใช้เวลาอยู่หน้ากล้อง อย่างเร็วก็ต้องถ่ายทำฉากที่จำเป็นให้จบทั้งหมดที่นี้ในพรุ่งนี้แล้วถึงจะกลับโซลได้ ทว่าผมกลับไม่ได้รู้สึกสบายใจนัก

ผมต้องปรากฏตัวในฉากหนึ่งที่เหลือเป็นฉากสุดท้าย แม้ว่ามันจะเป็นฉากที่เอาแต่วิ่งอย่างเดียวโดยแทบไม่มีบทพูดสักคำ แต่หลังจากวิ่งไปถึงก็ต้องพูดอะไรออกไปสักคำด้วยความรู้สึกตกใจสุดขีด ผมเข้าไปไม่ถึงความรู้สึกนั้นเอาเสียเลย ก็เลยกำลังนึกภาพนั้นวนไปวนมาอยู่ในหัว

“นายกังวลเรื่องอะไรอยู่หรือ?”

ผมเหลือบตาขึ้นมองตามเสียงที่ได้ยินจากข้างบน ก่อนเห็นนักแสดงชายที่เป็นตัวเอกของหนัง เขาเป็นคนหน้าตาธรรมดาตามากๆ ชนิดที่พบได้ตามท้องถนน ได้ยินว่าเดิมทีเป็นนักแสดงละครเวทีและเล่นแต่บทของนักแสดงสมทบในหนังเป็นส่วนใหญ่ เขาปรากฏตัวในหนังเรื่องก่อนของพีตีของจนผูกพันกันและเล่นหนังให้ชนิดที่แทบจะไม่คิดค่าตัวเลย

ตอนดื่มเหล้ากันเมื่อครั้งก่อน ผมได้ยินพีตีของชมว่าเขาเป็นนักแสดง

คนเดียวที่เล่นได้ดีในหนังเรื่องที่สองที่เจิ้งวอดวาย และในสายตาของผม เขาก็เล่นได้ดีจนผมคิดว่าตัวเอกในบทก็คือเขาจริง ๆ นี่แหละ

เขาบอกว่าสนใจสายละครเวทีมากกว่าหนัง เลยจะทุ่มเทไปที่ละครเวที เพียงอย่างเดียวหลังจากจบหนังเรื่องนี้ ดังนั้นเราจึงแทบไม่มีโอกาสที่จะได้ร่วมงานกันอีก ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่พูดกับผมอย่างเป็นกันเองและเผชิญหน้ากันอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจอะไร

ฟูบ

เขาทรุดตัวนั่งลงตรงหน้าผมจนฝุ่นแทบจะลอยฟุ้ง ก่อนยื่นมือออกมาเป็นเชิงว่า ‘เอามาสิ’ ผมเลยส่งหน้าที่อ่านค้างอยู่ไปที่

“อ้อ ฉากนี้เองเธอ ที่จริงการแสดงโดยไม่มีบทมันยากกว่าใช่ไหมล่ะ”

เขาพยักหน้าอย่างเข้าใจดีก่อนจะพลิกไปหน้าหลัง

“ผมไม่ได้กังวลครับ”

เขายิ้มมุมปากเมื่อได้ยินคำตอบของผม ก่อนจะเหลือบตามองด้วยสีหน้าเหมือนรู้อยู่แล้วว่าผมจะพูดแบบนั้น

“ว้าว น่าที่ตื่นนะ เคยมีบางคนบอกฉันว่าคำพูดคำจาของนายมันอวดดีแถมยังเฮงชวยอีกต่างหาก แต่พอคุยกันได้สองสามคำแล้วก็ไม่เห็นจะเป็นแบบนั้นเลยสักนิดนี่”

อ่า มีคนมองว่าผมเฮงชวยด้วยสินะ ขณะกำลังหันไปรอบ ๆ และมองคนสองสามคนที่คาดเดาน่าจะเป็นคนพูด ก็ได้ยินเขาพูดต่อว่า “จะว่ายังไงดีล่ะ...” เขาเปิดปากขณะกำลังมองท้องฟ้าก่อนจะเงยไปครู่หนึ่งราวกับนึกคำพูดเปรียบเปรยอยู่

“เหมือนกับหุ่นยนต์พูดคำว่า ‘ผมรักคุณ’ โดยไม่รู้สึกละเลยไหมนะ”

“...”

“เอ่อ ไม่ได้だね ฉันคิดว่านั่นเป็นเหตุผลที่นายปรับจูนเข้ากับตัวละครในบทที่แสดงได้ดีนะ”

ปรับจูนเข้ากันได้ดี... ต่อให้เป็นคำชม แต่ผมไม่ได้รู้สึกว่าเป็นคำชมเลยสักนิด พอดีของตัวเองก็เคยพูดคล้าย ๆ กันว่าผมให้ความรู้สึกลคล้ายกับตัวละครในบทก็เลยน่าจะเล่นได้เป็นธรรมชาติ ทว่าผมกับตัวละครตัวนั้น

แทบไม่มีลักษณะร่วมกันเลย

ตัวละครที่ผมเล่นเกิดในครอบครัวธรรมดาที่มีพ่อและแม่ เขาเป็นนักศึกษาดีเด่นที่เอาแต่คร่ำเคร่งกับการเรียนและได้เข้าทำงานในบริษัทดีๆ เป็นคนพิถีพิถันและสมบูรณ์แบบมาก ถ้าตัดเรื่องที่มีตัวเอกเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวออกไป ก็เป็นคาแรกเตอร์ที่เรื่อย ๆ เอื่อย ๆ คนหนึ่ง เขาบอกว่าผมให้ความรู้สึกคล้ายกันอย่างน้อยนั้นแหละ ตัวละครที่ใช้ชีวิตโดยไม่ได้ผ่านโลกมาก่อนจะให้ความรู้สึกคล้ายกับผมได้ด้วยเหรอ

“ตรงข้ามกับผมเลยครับ”

ผมก็มมมองบทหนังพลางขมวดคิ้วน้อย ๆ

“ผมรู้สึกฝัน ๆ ที่ต้องแสดงบทนี้ด้วยความรู้สึกของตัวเองนะครับ”

เขายังอุตส่าห์เข้าใจในสิ่งที่ผมกังวลได้แม้จะพูดออกไปสั้น ๆ

“นายไม่สามารถยอมรับบทบาทนี้มาเป็นตัวเองได้สินะ แถมยังสงสัยว่าเล่นบทของตัวละครที่มีภูมิหลังแบบนี้แล้วจะพูดบทแบบนี้ได้ด้วยเหรอ”

พอผมพยักหน้า เขาก็ยิ้มให้ด้วยท่าที่สบาย ๆ

“ไม่เป็นไรหรอก ยิ่งไงก็ต้องกังวลกันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว เวลาที่รู้สึกกังวลลองรับฟังคำแนะนำจากคนรอบข้างดูก็ช่วยได้นะ ฉันเคยบอกคุณานายนะมีคาแรกเตอร์ที่ถ่ายทอดความเป็นตัวละครในบทนี้ได้ดี เพราะฉันรู้สึกถึงความเย็นชาจากนาย ถ้าพยายามแสดงเป็นคนอื่นมันจะพังซะเอง เพราะฉันถ้าอยากคงความรู้สึกนั้นไว้ก็ควรลบตัวละครในบทบางส่วนออกไปจากหัวนายน่าจะดีกว่า”

ผมส่ายหน้าให้เขาที่ถามว่า “ฉันยิ่งทำให้นายสับสนไปกันใหญ่หรือเปล่า” ก่อนจะยื่นมือไปรับบทจากเขามาพิจารณาอีกครั้ง คราวนี้พยายามลบตัวละครออกไปบางส่วน ก่อนอื่นต้องกำจัดส่วนที่สงสัยนั้นออกไปจากหัวก่อนว่าคนที่ใช้ชีวิตตามครรลองคลองธรรมแบบนี้คล้ายกับผมได้ด้วยเหรอ

จากนั้นก็เปลี่ยนชีวิตของเขาที่ไม่เข้าใจให้ง่ายขึ้นในแบบฉบับของหมคนักศึกษาดีเด่นที่เอาแต่เรียนหนังสือมีชีวิตที่น่าเบื่อหน่าย เขาคงจะมูมานะบากบั่นและกตสันต์ตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้นพอเป็นคนที่ชอบจัดเก็บทุกอย่างให้สะอาดเอี่ยมและทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จลุล่วงอยู่เสมอ เขา

ก็หมกมุ่นกับพฤติกรรมเหล่านี้ไปโดยไม่รู้ว่า

เพราะฉะนั้นเขาจึงน่าจะละทิ้งสิ่งที่ต้องการ สิ่งที่ปรารถนา และสิ่งที่มีความสุขไปมากขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนกับตัวตนข้างในตัวผมที่ค่อย ๆ เลื่อนหายไป ทันใดนั้นภาพตลอดห้าปีที่ผ่านมาก็ซ้อนทับขึ้นมาราว ๆ เป็นภาพชีวิตของผมที่ยังหายใจและมีชีวิตอยู่ แต่ไร้ซึ่งจิตวิญญาณ ผ่านไปสักพักผมถึงเงยหน้าขึ้นและสบกับสายตาที่ส่องประกายวาววับ

“แก้ปัญหาได้แล้วหรือยัง”

“ครับ”

ผมพยักหน้าเบา ๆ ส่วนเขามองมาเฉย ๆ ก่อนเปิดปากพูด

“ดีละ ถ้าฉันไหนลองบอกมาซิ ฉากที่ฉันกับนายต้องวิ่งออกไปพร้อมกันแล้วตกใจหลังเห็นหลุมศพ ฉันยืนตกตะลึงร้องให้อยู่กับที่ ส่วนบทที่นายต้องพูดกับฉันคืออะไรนะ ‘ขอโทษที’ แค่นั้นก็แล้วกัน นายจะถ่ายอดมันออกมายังไง”

“ผมจะถอยไปข้างหลังครับ”

ผมอธิบายซ้ำ ๆ ให้เขาที่บอกให้ลองพูดต่อดู

“ตัวละครไม่ชินกับการปลอมใครครับ แล้วก็มองว่าการแสดงความรู้สึกเป็นเรื่องส่วนบุคคลเลยน่าจะคิดว่าการยื่นหัวโตอยู่ข้าง ๆ เป็นเรื่องที่เสียมารยาท ก็เลยพูดแค่คำเดียวคือ ‘ขอโทษที’ ผมคิดว่าจะถอยออกไปจนหลุดออกจากเฟรมแล้วส่งมาแค่เสียงอย่างเดียววนะครับ”

“...”

“ทำไมเหอครับ”

ทันทีที่เอ่ยถามเพราะสายตาที่เขาเพ่งมองมามันแปลก ๆ รอยยิ้มก็ผุดขึ้นบนใบหน้าของเขาซ้ำ ๆ เขาอายุมากกว่าผมสี่ปีก็จริง แต่รู้สึกได้ว่าสีหน้านั้นดูใสซื่ออย่างบอกไม่ถูก

“ถึงฉันจะมาพูดเอาตอนนี้ แต่ความจริงตอนที่ได้ยินว่านายเรียนการแสดงมาได้ไม่ถึงเดือนฉันก็ตกใจมากเลย แต่ก็ได้รู้ว่านายโชคดีมากๆ ถ้าได้รับบทแรกเป็นบทที่ตัวเองสามารถเล่นได้ง่ายๆ มันก็ถือว่าโชคดีมากๆ ไม่ใช่เหอ ยิ่งไปกว่านั้นข้างตัวนายยังมี...”